Leonida Neamțu

BALADA CĂPITANULUI HAAG

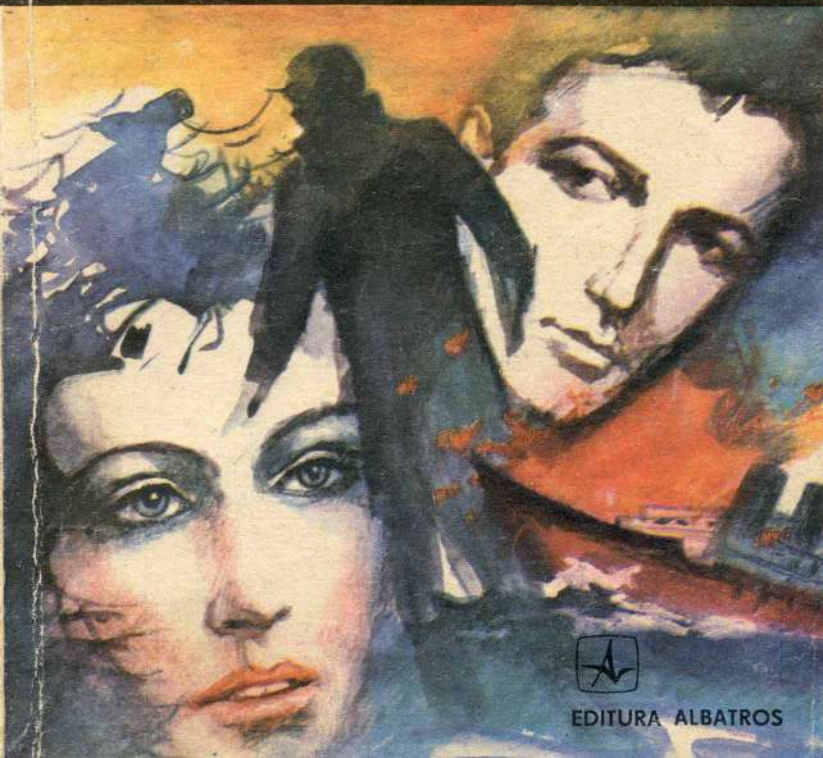

EDITURA ALBATROS

Ilustrația copertei de GH. MARINESCU

COLECȚIA AVENTURA

Leonida Neamțu

BALADA CĂPITANULUI HAAG

EDITURA ALBATROS
BUCUREȘTI ● 1984

Enigma doamnei cu pelerină neagră

Fermecătoarea femeie purta — purtase — o pelerină de catifea neagră. Beneficia — beneficiase — de niște ochi verzi ce ar fi dat de gîndit oricui — chiar și unui negînditor ; de un păr negru, greu, căzut pe umeri. Buzele răsfrînte vorbeau despre senzualitate — însă acesta nu e un deziderat obligatoriu. Cine a spus-o ? Diderot ? Nu sîntem siguri...

Vîrsta ei părea să fie vîrsta unei femei tinere ce intenționează să îmbătrînească foarte tîrziu. Sau deloc. Sau niciodată...

Pînă acum, ceva deosebit ? Nu prea... Atîtea femei frumoase, cu, sau fără pelerine, cu păr negru, căzut pe umeri...

Dar, dar, dar, între acei umeri deosebiți, undeva între omoplat și coloană, sărea în ochi — ca o podoabă de frumusețe ? — o, nu ! — o rană urîtă, aducătoare de moarte.

Însă doamna cu pelerină neagră și ochi verzi încă nu decedase.

Cei ce o găsiseră, la intersecția străzii Pata cu Ghioceilor, din Cluj, au crezut-o moartă, se gîndeau s-o transporte la morgă, se întrebau de fapt unde e morga, pînă ce un automobilist amabil a oprit, opinînd că tînăra femeie trebuie dusă mai întîi la Salvare.

Aici, un tînăr stagiar, dr. Stănescu, îi examină cu severitate exagerată pe cei trei ce o aduseseră pe „moartă" ; nu era un tip impozant stagiarul, dar dispunea de o dicțiune perfectă și de niște ochi stacojii...

— Care din voi e vinovatul ? Şi-n acelaşi timp, profesional, cerceta mîinile şi hainele celor trei, căutînd urme de sînge. Nu existau, — dar asta nu înseamnă cine ştie ce.

Comisarul Maximilian Cornea, şeful Brigăzii a 3-a Criminale din Capitală, un ferches individ subţirel, elegant, spaima asasinilor şi fante recunoscut, unul dintre favoriţii şefiilor, fiindcă înregistra succese acolo unde în mod normal trebuie să te bucuri doar de insuccese, dar, în acelaşi timp persecutat de alţi şefi de concepţii opuse, detaşat la Cluj pentru a reorganiza serviciile după demiterea Chestorului Mălai pentru şpert, incompetenţă, tîmpenie, acest Maximilian Cornea, cu ochii lui cenuşii de oţel, ochii tuturor poliţailor pricepuţi din lume, (ce să fac ! din această schemă nu pot ieşi — dar pot să ies din altele ?) ceru să vadă rana, mai bine zis locul acelei răni, în principiu aducătoare de moarte. Mult prea decentul dr. Stănescu, stagiarul, se supuse cu o anumită rezervă cererii omului legii, indecentă după opinia sa.

Trase, delicat, pătura şi cearşaful. Era ora 23,30'. Rănita fusese adusă la Salvare în urmă cu 28 de minute. Maximilian Cornea văzu o femeie de circa un metru şaptezeci, relativ înaltă (atenţie !), voinică, dar fără a prezenta urme vizibile de îngrăşare, cu forme categoric apetisante, cu frumoase mîini îngrijite terminate în unghii poleite în ojă palidă, ca soarele cînd apune, cînd se stinge, ca amurgul... Amurgul...

Pe mîna dreaptă, această doamnă cu pelerină neagră (acum era fără pelerină) purta două inele de aur, cu pietre, un diamant şi un saphir. Pe stînga, nimic. Liberă, nemăriti...? O femeie atît de frumoasă ?

Maximilian Cornea îşi aranjă ţinuta şi îşi compuse figura de mare detectiv — cum şi era !

— Dumneavoastră sînteţi liberi, le spuse celor trei care o aduseseră pe doamna cu pelerină neagră, şi vă mulţumim. Indivizii dispărură, dr. Stănescu rămase uimit, el

îi bănuia. „Lasă, îl consolă comisarul Cornea, pe tînărul medic, dacă am nevoie de ei, îi găsesc cînd vreau. Eu cînd vreau, găsesc orice. Iar cînd găsesc, înseamnă că vreau ! Dar poşeta unde este ? Alături de frumoasa doamnă n-a fost găsită nici o poşetă ?“

— Nu, domnule comisar. Cei trei n-au amintit nimic de poşetă. Probabil au subtilizat-o.

— Mă îndoiesc, surîse copoiul. Contradicţie ! Inelele nu i-au fost luate, deşi sînt de preţ, iar poşeta a dispărut. Intenţie de jaf, fără jaf, sau jaf fără intenţie ? Ce părere ai, doctore ?

— Nici una ! Şi nu mă mai chestionaţi ca şi cum aş fi eu inculpatul !

— De ce te enervezi ? Am şi eu clipele mele de infatuare — cine nu le are ? Poliţistul contemplă iarăşi, îndelung, figura femeii. Ciudat, vorbi ca pentru sine, parcă-mi amintesc de ea. Oare unde am văzut-o ? A fost amestecată în nişte scandaluri ?

— Oricine vede, în afară de un poliţist, că o asemenea doamnă nu poate fi amestecată în scandaluri ! protestă medicul, gata oricînd să apere reputaţia clienţilor săi.

Maximilian Cornea nu binevoi să se supere. Ridică din umeri.

— Ce şanse are ? A fost înjunghiată de sus în jos ?

— De unde ştiţi ?

— Ştiu ! Uite ce e, doc ! Pe mine nervii dumitale mă lasă rece, însă are să vină de îndată medicul legist, pe nume Botta. E un om bătrîn care se dezmeticeşte greu, dar cînd se dezmeticeşte... Cu el să nu-ţi dai aere !

— Eu nu-mi dau aere, domnule co... !

— Lasă. Mai multă operativitate !

— Ce aveţi de gînd să faceţi ?

— Să găsesc bicicleta, îl ului pe medic Maximilian Cornea.

— Care bicicletă ? De ce nu criminalul ?

— Pentru că acela care a atacat-o pe clienta noastră a venit cu o bicicletă și a fugit cu bicicleta. Așa reiese din cercetarea sumară.

— Dăm poza la ziar ?

— Poza bicicletei ? se miră comisarul.

— Nu știți altceva decît să vă bateți joc ? Fotografia victimei, ca să aflăm cine e.

— Bravo ! O femeie atît de deosebită ! Avem un milion de mijloace pentru a o identifica ! De ce să ne mai facem publicitate la ziar ?

Medicul rămase cu gura *bee*, comisarul părăsi încăperea, în aparență cu totul dezinteresat de caz. Un caz de simplă rutină...

Un foarte tînăr detectiv, pe nume Adrian Mocanu, venise din Capitală însoțindu-l pe șeful Brigăzii a 3-a Criminale care-l considera om de viitor și-l adusese anume ca să mai învețe, pentru că un pic de practică în provincie e un galop de sănătate. Așa considera marele criminalist Maximilian Cornea.

Acest Adrian Mocanu mai rămase puțin cu indignatul medic. Păreau cam de aceeași vîrstă, numai că tînărul polițist rămînea pururi calm, cîtă vreme dr. Stănescu se agita exagerat.

— Nu te șucări pe șef, spuse Adrian Mocanu. Așa e firea sa... se preface, dar te asigur că ia foarte în serios lucrurile, noapte bună !

Noaptea a trecut cum a trecut, bună, rea, dar a doua zi în gazeta locală, sub titlul „Încercare de omucidere pe strada Pata", apărea fotografia doamnei cu pelerină neagră, nu o poză „de spital" ci una „artistică", un izbutit semi-profil, femeia surîdea, și surîdea frumos, iar sub acest surîs se insinua un text laconic, decent :

«Doamna Aurora Nicolau, cunoscuta artistă *miniaturistă*, domiciliată în orașul nostru pe strada Ghioceilor 51, a fost în cursul nopții de ieri, aproximativ la ora 23, victima unui atentat. Agresorul, deocamdată necunoscut, a

folosit o *armă albă*, presupunem că un pumnal curbat, provocîndu-i frumoasei artiste (divorțată acum doi ani de dl. Inocențiu Badea, de prof. arhitect), o vătămare gravă. Victima se află sub îngrijiri atente. Ancheta a fost preluată de cunoscutul detectiv Maximilian Cornea, din București, secondat de ajutorul său inspectorul Adrian Mocanu, și de forțele polițienești locale. Medicul legist Botta a declarat textual : „Vom vedea !"

Cei ce doresc să furnizeze informațiuni, să-l caute pe comisarul Cornea la hotelul „New-York" sau la Prefectura de Poliție. Iscălit : *Informator.*»

Comisarul Cornea s-a culcat în camera sa de la hotel la ora trei dimineața, trei și ceva. Ce a făcut pînă atunci, vom vedea, sau nu vom vedea, în funcție de necesități. La ora șase dimineața, comisarul a avut o convorbire telefonică. La ora șapte dimineața, tînărul detectiv Adrian Mocanu, folosind unul din procedeele cunoscute oricărui spărgător de clasă medie, intră neauzit în odaia de lux a lui Maximilian Cornea care dormea, sau se prefăcea că doarme.

Adrian Mocanu, ardelean din naștere și care fusese preferat de către Cornea tocmai fiindcă era ardelean, tenace și căpățînos, dar și iscusit, îi șopti chelnărașului ce venea tiptil în spatele său aducînd o tavă cu cafea tare, frișcă și o gustare : „Fii atent, *boy !* Nu face zgomot. Cînd se enervează aruncă în tine cu ce are la-ndemînă, în special cu papucii !"

— În viața mea n-am avut și n-am purtat papuci, ce, sînt scos la pensie ? se răsti comisarul care drakku știe din ce pricini nu dormea. Bine ! Ce ai în spatele tău, Adrian ? Cafea ? Perfect. Și mai ghicesc ce ai în buzunar : gazeta de dimineață. Iar în gazetă, nătărăii aceia au inserat știrea cu privire la atentat și chiar fotografia doamnei cu pelerină neagră. Am ghicit ? Nu ! Am dedus, din mutra ta misterioasă. De unde au luat fotografia ? Cine le-a fur-

nizat informația ? Vom afla. Dar tu ce ai făcut toată noaptea, puștiule ?

— Am executat întocmai dispozițiile dumneavoastră, domnule comisar !

— Nu mă lua oficial pe stomacul gol. Stimabile, i se adresă ajutorului de chelner. Ești amabil să ne scuteşti de prezența dumitale ? Și să nu rămîi la ușă, că faci otită medie. Și acum, Adrian, află că eu știu totul din privirea ta, ai grijă să te controlezi, înțeleg să aflu eu totul, dar de ce să afle *oricine* ?

Vanitate de om închipuit ! Adevărul e că figura lui Adrian Mocanu era nepăsătoare și, cum se zice, impenetrabilă.

— Prin urmare, acest ziar ne face un serviciu pe gratis... avem numele doamnei, profesiunea, adresa...

— Am ghicit că veți ghici, spuse, nu fără mîndrie, Adrian Mocanu.

— Sînt cu zece ani mai în vîrstă decît tine... (Mințea comisarul ! Era cu mult mai în vîrstă !) Peste zece ani vei fi ca și mine. Rutină. Blestemata rutină ! Dar, fără ea... Maximilian Cornea examină, fără mare interes fotografia, parcurse rîndurile și declară : „E un fleac !"

Sorbi din cafea și zise :

— Îți dau o jumătate de ceas ca să rezolvi acest fleac. Peste un ceas ne întîlnim la Prefectura de Poliție.

— Perfect. Cîtă importanță acordați acestui fleac ?

— Nici una. Îți pot spune de pe acum ce vei afla... dar rutina e rutină.

Adrian Mocanu își strînse cordonul trenciului, își îndesă pe cap pălăria, fiindcă afară picase o vreme stupidă, și se duse.

Maximilian Cornea luă de pe noptieră schița ce o executase noaptea trecută în lumina încrucișată a două lanterne puternice.

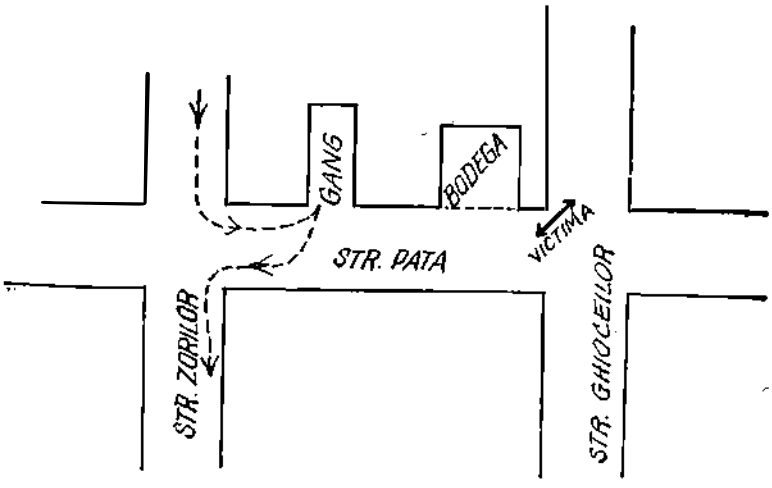

În timpul serii trecute plouase, lejer. Atentatorul venise cu bicicleta de pe strada Zorilor, se refugiase în gang, aşteptînd apariţia victimei. Dintr-un motiv sau altul, bicicleta rezemată de zid se răsturnase, căzînd în furca stîngă, zdrelind acolo pămîntul argilos, furca zdrelindu-se, desigur, şi ea. Şi iată, apare doamna cu pelerină neagră, Aurora Nicolau. „Biciclistul" — e de presupus că bicicleta fusese furată — se ia pe urmele ei, ambii depăşesc bodega „Pantofari" şi chiar la colţul străzii Pata cu Ghioceilor are loc agresiunea. Victima cade, atentatorul spală putina, nu înainte de a-şi recupera arma, se întoarce în gang, ridică bicicleta răsturnată şi se face nevăzut pe strada Zorilor, dar în direcţie contrară. În principiu, deocamdată, acestea erau doar presupuneri, dar Maximilian Cornea era un tip nesuferit de încrezut şi prea mîndru de flerul său, prea sigur... Şi poate de-aia avea să sufere un prim eşec al carierei sale...

Dintr-un anume punct de vedere, locul faptei nu părea bine ales : nu te pregătești să înfigi brișca-n cineva în preajma unui birt, unde oricînd poți fi surprins ; pe de altă parte, asasinul dovedea un anumit rafinament — rudimentar, ce e drept — ce poate fi mai firesc decît să fie găsit un cadavru în apropierea unei bodegi cam deochiate ?

Această schiță îi sugera comisarului Cornea mai puține idei decît o gumă de mestecat. Dar, ce-și spusese el, în arhivele unui criminalist de seamă trebuie obligatoriu să existe cît mai multe schițe, desene, portrete-robot, alte asemenea spanacuri ce iau ochii și te fac mare în ochii celor cărora trebuie să le iei ochii. Iar Maximilian Cornea ținea cu orice preț să ia ochii !

Comisarul Cornea merse la Poliție și intră prin ușa de serviciu în biroul foarte pretențios al fostului Chestor Mălai. Aici îl aștepta, fumînd dintr-o țigaretă, Adrian Mocanu. El raportă fără să mai aștepte :

— Redactorul șef al gazetei locale pretinde că azi noapte, la ora 0,35, cineva a sunat la ușă...

— O clipă, îl întrerupse comisarul. Pînă la ce oră închide ediția acest redactor șef ?

— Pînă la ora cînd o redeschide !

— Bravo, puștiule ! Mă imiți bine. Mai departe... Deci, cineva a sunat la ușă...

— Da ! Redactorul a sărit din pat, a deschis... nimeni ! Însă cineva vîrîse sub ușă plicul cu informațiile și cu fotografia. Șeful gazetei a sunat la Salvare, i s-a confirmat noutatea, și, ca om de acțiune, și-a pus clopul, pardesiul peste pijama și a fugit la tipografie ca să îndese știrea în foaie. Zicea că oricum cititorii au nevoie și de noutăți interesante. Păi, nu are dreptate ?

— Are ! Altceva ? Ce impresie ți-a făcut ?

— Favorabilă. E un fost tipograf. Cunoaşte meseria de la *a* la *zet*. Şi... dincolo, în sala de aşteptare, vă pîndesc trei oameni transpiraţi şi neliniştiţi... toţi cu ziarul proaspăt în mînă.

— Fierb în suc propriu ?

— Fierb.

— Să mai fiarbă ! Poate iese un rasol pe cinste ! Să poftească doctorul Botta !

Medicul legist Botta, cărunt, în pragul pensionării, intră păşind în vîrful picioarelor, dar nu din cauză că se simţea intimidat de marele criminalist din Capitală.

— Nu vă pot spune nimic, pînă la autopsie, or, victima încă mai trăieşte, declară el cu cinism medical. La ora şase am stabilit, după cum ştiţi, primul contact verbal. A spus că nu are duşmani şi că nu-şi poate închipui ce om i-ar dori moartea...

— Firește că nu-şi poate închipui ! Ce damă bine-şi poate închipui aşa ceva ?

— Şi care bărbat bine-şi închipuie că nu toate muierile-l adoră ? ripostă cu sarcasm bătrînul slujitor al medicinei legale.

Comisarul încasă zîmbind upercut-ul şi întrebă :

— Arma crimei ?

— Credeam că e datoria detectivilor s-o găsească ! Dar cum să găseşti un ac în carul cu fîn ? Nu există destui copoi ca să scotocească prin toate bucătăriile din lume !

— Mă iei în balon, doctore ?

— Încerc să te imit, domnule Maxímilian, dar cred că eşti inimitabil. Am vrut să-mi exprim prozaica părere că e vorba de un cuţit de bucătărie, mare, solid, ascuţit ca briciul...

După acest schimb de complimente, medicul legist se retrase, comisarul rămase posomorît preţ de un minut. Fu rîndul lui Adrian Mocanu să cam surîdă.

— Introdu-i, te rog, pe oamenii tăi neliniştiţi, puştiule !

— Pe care din ei ?

— La inspirație... adică începînd cu primul de la stînga...

„Primul de la stînga" se prezenta nervos ca un armăsar în preajma..., altfel slăbuț, spînatec, într-un costum bun, bej, cravată asortată la cămașa bej, ochelari neasortați la nimic și care nu izbuteau să mascheze o cicatrice mare ce pornea de la colțul sprîncenei, se lățea pe tîmplă și trimetea două ramificații pînă la pometul obrazului.

— Dumneata știi să *călărești* o bicicletă ? îl întîmpină comisarul.

— Poftim ? Nu știu... Adică știu... Nu prea bine...

— Ai bicicletă ?

— Nu, domnule. Sînt om serios. Ce vă veni cu bicicleta ? Eu umblu pe jos, sau cu birja, cînd mă grăbesc. Bicicleta... ?

— Mi-a fost sugerată de ochelari. Mă grăbesc. Mă grăbesc, domnule ! Ce vînt te aduce pe la noi ?

— Vîntul cel rău ! Domnule... Chestor ! Sînt maistrul calificat Cheresteșiu Vlase, lucrez la atelierul de ochelari al domnului Rubinștein... șlefuitor de lentile fine.

— Am să apelez la dumneavoastră cînd o să-mi fie necesar ! Totuși ?

— O cunosc pe doamna. Omul mai deschide ziarul, la cafea. Doamna Aurora Nicolau...

— Cît de bine o cunoști ?

— Nu atît de bine, cît aș fi dorit, rosti șlefuitorul. Tăcu puțin. Am treizeci de ani, rosti, în sfîrșit, nu am nevastă...

— Eu nu sînt agenție de mariaj ! Ce dorești ?

— Acum un an, spre ghinionul meu, am tras ceva la măsea și am devenit mai curajos decît se cuvine... În drum către casă, am văzut în fața mea o femeie... doamna din ziar. Era singură, eu tot singur, am prins curaj s-o acostez... trecuse de ora zece seara...

— Fii, te rog, mai concis ! Mi-am propus să rezolv cazul pînă la amiază. Mă aşteaptă treburi mult mai presante !

— Vă doresc mult succes, domnule Chestor... eu...

— La mama drakkului, nu sînt Chestor, sînt comisarul-şef Cornea. Vorbeşte !

— Rareori mi se întîmplă să beau... meseria nu permite... Am văzut cele scrise în ziar, m-am gîndit că declaraţia mea vă poate fi utilă. Era tîrziu... ea singură, eu singur...

— Locuieşti pe strada Ghioceilor ?

— Dimpotrivă, domnule comisar, în cealaltă parte a oraşului, pe strada Crişan. Acolo s-a întîmplat... Pe scurt, m-am decis s-o acostez, băutura, fir-ar să fie... Am ajuns-o din urmă, i-am adresat o vorbă, nu o vorbă nepoliticoasă, vă asigur...

— Ce vorbă ?

— Cam aşa ceva : „Pot să vă însoţesc puţin, duduie ?" Ea a întors un pic capul şi-n aceeaşi clipă am zburat. Mă lovise cumplit, cu pumnul. O femeie ! Am zburat, m-am lovit de ceva, mi-am pierdut cunoştinţa... M-au cules de acolo, plin de sînge...

— Vrei să spui că cicatricea aia urîtă provine de la o lovitură de pumn ? Din pumnul unei femei ?

— Ba nu ! Mă izbise în partea cealaltă a feţei... dar am zburat... cum am spus... şi din cădere m-am lovit de muchia unui burlan... aşa mi s-a explicat ?

— Dar dumneata ce ai zis ? Ce ai declarat Poliţiei ? Cum ai explicat la Salvare ?

— N-am reclamat nimic la Poliţie, ce să le fi spus, că m-a cotonogit o femeie ? Iar la Salvare, ce să le fi zis ? Că băusem şi că probabil nişte golani mi-au căutat price, dar că nu-mi amintesc bine de nimic...

— Dar dumneata ştii exact că te-a lovit Aurora Nicolau ?

— Dacă doamna din fotografie se numește Aurora Nicolau, dacă purta o pelerină neagră, atunci ea m-a lovit.

— Dar de unde știi că aseară purta pelerină neagră ?

— Eu nu am spus că știu ce purta aseară, și n-am spus că era pelerină neagră, dar această doamnă ce plimba deseori pe înserate, sau chiar noaptea mai tîrziu... totdeauna cu o pelerină, fie neagră, fie de altă culoare închisă. Are părul acela frumos, lung, puțin ondulat, cu puțin breton pe frunte, figura fină, de neconfundat...

— Fața fină, dar pumnul mai puțin fin ! Era trecut de zece seara, nu ? În noiembrie, ca și acum. Beznă. Cum de i-ai distins atît de bine figura fină ?

— Nu beznă totală, domnule comisar. Există și un bec pe acolo. Cam chior, dar... Și cred că era o noapte înstelată, cu lună...

— Se poate verifica ușor, și becul, și chiar stelele și luna !

— Verificați, vă rog, poftim. Eu am venit aici de bună voie, ca martor șiii... iată adevărul, domnule comisar... Sînt un om singuratec, timid, și... cum să zic, o remarcasem de cîtva timp pe doamna cu pelerină neagră... și suspinam în taină după ea. Conștient că nu am nici o șansă. Nu sînt un bărbat șic.

— Ai urmărit-o de multe ori ?

— Am văzut-o de mai multe ori, dar am urmărit-o numai în seara aia, fiindcă băusem.

Comisarul aprinse un trabuc, îl servi și pe Adrian Mocanu ce stătea alături, tăcut, luînd note, sau prefăcîndu-se că ia note...

— Ce bilanț caraghios ! Omul suspină luni în șir după o femeie, iar aia-l schilodește ! Oare ce nu-mi place sau ce nu-mi convine mie aici ? Ia să vedem ! Ai fost în casă, la adorata inimii ?

— Nici măcar în vis. Vă jur.

— Ai încercat să-ți procuri o fotografie de-a ei ?

— Cum aș fi făcut-o ?

— Simplu ! De pildă, urmărind-o la fotograf. O femeie fainâ se pozează des. Şperţuindu-l pe fotograf, poţi obţine...

— Nu mi-a trecut prin cap... eu nu sînt detectiv, n-am fantezie, n-am îndrăzneală...

— Decît atunci cînd tragi la măsea. Perfect. Dar dacă un oarecare din anturajul dumitale ar fi putut să obţină o poză a doamnei cu pelerină neagră, pe care apoi să ţi-o remită ?

— În nici un caz, domnule comisar. Nu prea înţeleg de ce insistaţi atîta asupra fotografiei... Eu sînt un singuratec... N-am vorbit nimănui despre sentimentul meu pentru această femeie... nu-mi convine... ar fi caraghios...

— Aşa ! ? Dar sentimentul s-a transformat în resentiment. Ai început s-o urăşti de la incidentul acela neplăcut...

— Nu. Era în dreptul ei să se apere de un necunoscut, în stare de beţie, ce o acostează...

— Deci, NU resentiment, NU fotografie. În acest caz, cum se face că azi noapte ai strecurat un plic sub uşa redactorului gazetei locale... la ora... la ce oră ai fost acolo ?

— E o capcană puerilă, nedemnă de renumele dumneavoastră şi-n acelaşi timp o insultă !

— Bah ! Ce alibiuri ai pentru această noapte ?

— Nici unul. Un om cu conştiinţa curată nu-şi pregăteşte alibiuri.

— Unde ai citit asta ?

— Nicăieri. Dar ştiu că adevăraţii suspecţi au multe alibiuri. Am întîrziat pînă pe la nouă seara în atelier, avem comenzi multe, apoi m-am dus direct acasă.

— Pe la cîrciumă n-ai trecut ?

— Mi se întîmplă foarte rar...

— Nu ţi-a surîs vreo bicicletă pe drum ?

— Domnule comisar, să lăsăm glumele ! Cum să-mi surîdă o bicicletă ?

— Așa, să-ți surîdă și să-ți șoptească : „Ia-mă niței la plimbare, domnule drăguț...“

— Mă acuzați de furt ?

— De furt ?! Eu, stimabile, sînt șef de Brigadă Criminală, de găinării se ocupă alții... mai mici. În seara trecută ai văzut-o pe doamna Nicolau ?

— Nu ! răspunse agresiv ochelaristul.

— Știi unde locuiește ?

— Am aflat azi, din ziar.

— Ce căuta pe strada dumitale, în cealaltă parte a orașului, strada...

— ...strada Crișan, suflă Adrian Mocanu.

— Pot fi sigur ? Știu că de cîte ori am văzut-o, se plimba singură, pe străzi liniștite. Dar nu pot face nici o afirmație definitivă, așa ca să vă facă plăcere ! *Suma sumarum,* am văzut-o pe doamna Nicolau de șase sau șapte ori.

— Bine, domnule...

— ...Cheresteșiu Vlase, șopti Adrian Mocanu.

— Da. Acum, după un interogatoriu atît de s t r î n s, cred că ai dreptul la o bere !

Individul, transpirat, se ridică.

— Și ce faceți acum ? Mă treceți pe lista suspecților ?

— Nu intenționam... dar dacă îmi sugerezi !

După ce șlefuitorul de lentile ieși, marele Maximilian Cornea se întinse și oftă.

— Afurisită meserie ne-am găsit, Adrian ! Mai bine ne făceam și noi șlefuitori ! Ce părere ai, care sînt punctele slabe ale acestui ins ?

Adrian Mocanu se scărpină la tîmplă, acolo unde, în ciuda tinereții, sale, părul începea să se rărească. Răspunse :

— Mai întîi, că a venit nechemat.

— Pozitiv. Și-apoi ?

— Acesta nu e un oraș prea mare... însă oricît de mare ar fi un oraș, dacă te interesează o anumită doamnă, tot afli cine e, unde locuiește, măcar întîmplător.

— Și aici ai dreptate. Altceva ?

— Ei bine, domnule comisar ! Următoarea observație este în favoarea lui Cheresteșiu Vlase. Eu nu-l văd înfigînd un cuțit de bucătărie — dacă doctorul Botta nu se înșeală — în spatele unei femei... *de sus*, el fiind scund iar ea înaltă.

— Mii de pipe ! cum spuneau bătrînii detectivi de altădată. Vai, nu mai sîntem ca ei. Aia erau niște bărbați ! Fumau pipă !

Dar, ca pentru a se dezice, marele criminalist deschise cu un gest foarte energic mapa neagră din fața sa, neagră ca și pelerina Aurorei Nicolau — mapa nu conținea decît un teanc de foi „ministeriale", absolut imaculate, Maximilian Cornea scrise citeț, pedant :

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2.

— Te rog sună-l pe ofițerul de serviciu, ceru comisarul, cu toate că butonul se afla chiar în spatele său. Adrian Mocanu apăsă pe buton și se ivi of. de serviciu, un detectiv tînăr, pe nume Iuga Martin, om nedisciplinat, plin de inițiative personale, ceea ce la o instituție serioasă nu se cuvine, și, totdeauna, îmbrăcat necorespunzător.

— Domnule Iuga, zise comisarul, aruncînd o privire severă pulovărului „fantezi" al ofițerului de serviciu, cîți oameni s-au adunat în camera de așteptare ?

— Cinci, dar numărul lor e pe cale de a se mări, domnule comisar.

— De unde știi ?

— M-a făcut mama băiat deştept. M-a înţărcat cu ţuică de Mintiu...

— Nu divaga, te rog ! Aveţi voi aici, spuse comisarul cu un rictus, căci cuvintele impertinente ale of. de serviciu îl indispuseseră, aveţi un birou de reclamaţii, sau în sfîrşit, cum drakku se numeşte, pentru fleacuri, jafuri mărunte... ?

— Ce anume vă interesează, domnule comisar ?

— Dacă s-a furat, ori s-a găsit, o bicicletă, sau cam aşa ceva...

— Sau cam „aşa ceva" ?

— Exact. Te rog să nu comentezi dispoziţiile superiorilor !

— Se profilează o zi inutilă, comentă şeful după ce of. de serviciu ieşi.

— Aţi spus că pînă la amiază cazul e rezolvat.

— Puştiule, fii cuminte ! Dacă pînă seara nu operăm o arestare, ne dăm demisia.

— Arestaţi-mă pe mine, propuse Adrian Mocanu. Puneţi-mă pe lista suspecţilor !

— Pe tine ? În fond, de ce nu ? Cine-mi garantează că aseară... ?

Lista suspecţilor

1. Cheresteşiu Vlase (şlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. la Br. 3-a Criminală din Buc.)

— Adăugaţi-l şi pe suspectul numărul trei, sugeră Ad. Mocanu.

— Cine-i acela ?

— Dumneavoastră, domnule comisar ! Cine-mi garantează că aseară... ?

Comisarul păru să fie de acord.

— Ai dreptate. Cine garan... ? Dar surîsul îi îngheţă. Eh, vanitatea de mare detectiv ! Zise : — Să nu mergem

chiar atît de departe ! Acestea sînt documente ce *rămîn.* Ad. Mocanu își ascunse zîmbetul. Intră ! porunci șeful, răspunzînd unei bătăi în ușă, discretă ca o bubuitură de tun. Își făcu apariția un dulap... eroare, un sergent cît un dulap, alături de care cei doi nefericiți pe care-i aducea de ceafă păreau niște stîrpituri ; în urma lor se ivi și of. de serv., Iuga Martin. Deși scund, el nu părea o stîrpitură, poate datorită nepăsării de pe mutra sa, poate fiindcă trăgea dintr-o țigară, fără să-și ceară permisiunea, într-un loc unde trebuie să-ți ceri permisiune pentru orice.

— Ssssă trăiți ! bubui sergentul-dulap. Am auzit că e vorba de o bicicletă și *rap...*

— Nu mai *rap !* Nu mă speria ! Nu-s tare de ureche, ia-o mai moale !

— Am arestat suspecții ăștia doi, spuse polițistul, abia coborîndu-și timbrul, și am arestat și bicicleta, pentru că...

— Ai arestat bicicleta ? ! Minunat ! Dă-mi un foc, Adrian, nu îndrăznesc să-l rog pe domnul Iuga să-mi ofere un foc, el deja și-a aprins țigara... Merci... De ce ai arestat bicicleta, sergent ?

— Rap... ortez ! Ăsta mai tînăr venea împingînd bicicleta de coarne ! Ăsta mai bătrîn venea și el pe urmele lui și tot la zece pași îi trăgea cîte un picior în tuhăs. Fix la zece pași. Nu e permis, așa că am intervenit și i-am dirijat încoace și...

— Bravo, sergent, liber. Poți pleca și dumneata, Iuga, dar cînd ai chef să mai tragi un fum în spațiul *meu,* te invit. Spațiul *meu* îți stă la dispoziție. Domnilor... relaxați-vă ! Care e povestea dumneavoastră, și a bicicletei mai ales ?

Tînărul, un puști cu obrazul plin de bube și înspăimîntat, tremura. Vîrstnicul, scundac, burduhănos, congestionat, nu arăta semne de spaimă ci de dreaptă mînie. I se șterpelise bicicleta cu o seară înainte, dar, cum petrecuse

cu prietenii, nu mai știa sigur unde o lăsase. Către dimineață, limpezindu-se, pornise glonț la Poliție, ca să reclame dispariția prețioasei scule pe două roți, cînd ce vede ? Chiar pe hoț, călărind cu mare plăcere scula. I-a sărit în cale, l-a doborît, și a pornit cu el unde trebuie, trăgîndu-i picioare-n...

— Nu cred că asta e bicicleta în cauză, gîndi Maximilian Cornea.

— Bicicleta mea, domnule Chestor, reveni grăsunul, are un „semn particular"... Un fanion, domnule Chestor-șef, fanionul Olimpiadei din una mie nouă sute și nu mai știu cît..., mi l-a adus un văr, l-am instalat pe apărătoarea din față, că e frumos... Olimpiada... și pot deosebi bicicleta mea de oricare bicicletă din lume !

„Sigur nu e bicicleta în cauză, rațională Maximilian Cornea. Nu folosești o bicicletă cu semne particulare atît de evidente cît ești pornit pe rele... sau tocmai dimpotrivă... pentru a crea false premize... Dar băiatul ăsta, cu coșuri, care n-a fost încă dus la femei, poate fi bănuit de fapte rele ?"

— Ce ai de spus, tinere ?

— Nu am furat nimic, lăcrimă junele. Bicicleta am găsit-o răsturnată în șanț... am ridicat-o, să fac și eu o plimbare... mică... și...

— Destul. Mergeți amîndoi la ofițerul de serviciu, la domnul Iuga. A, iată-l. Ai venit după un trabuc, prietene Iuga ? Ia-mi-i pe ăștia doi de pe cap... să-ți facă declarații complete ! Bicicleta ? Rămîne deocamdată aici ! Taci, domnule ! se răsti marele criminalist către proprietarul bicicletei. Nu ți-o confisc definitiv ! Domnule Iuga ! Iei „amprentele" acestei biciclete, adică tot ce poți lua, și, mai ales, și mai exact, *urmele statice* și *urmele dinamice* ale cauciucurilor, și să le compari cu *urmele statice* și *dinamice*, culese azi noapte... — sper că nu vorbim limbi diferite, că înțelegi. Fă și dumneata ceva folositor pentru societate, domnule Iuga ! Ieșiți ! Toți ! Nu. Tu rămîi, Adrian.

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. la Br. 3-a Criminală, Buc.)
3. Țibenschi Gh. (minor) (presupus hoț al bicicletei)
4. Țiței C-tin (proprietar — probabil — al bicicletei)

Fu introdus un nou eventual suspect.

— Numele și pronumele ! ceru aspru Ad. Mocanu, așezat la birou, în vreme ce comisarul stătea în picioare, la fereastră, cu o ceșcuță de cafea în mînă.

— Badea, Inocențiu, Corvin.

— După divorț, soția dumneavoastră și-a schimbat de două ori numele.

— Într-adevăr.

— De ce ?

— Poate fiindcă numele ei de fată e hilar : Bâscă. Nepotrivit cu o artistă — așa cum își închipuie că este.

— Își închipuie ? În ce constă de fapt activitatea ei artistică ?

Arhitectul, bărbat frumos, încă tînăr, față ovală, plăcută, scoase ochelarii de soare, cu totul nepotriviți pentru acea lună mohorîtă. Încercă să se justifice : „Am ochi foarte sensibili la lumină... fotofobie... sau cam așa ceva, medicul mi-a re..." „Oare de ce minte ? se întreba comisarul. Ochii negri, așa cum îi are acest *fost soț*, nu sînt niciodată sensibili la lumină !"

— Ei, da ! Activitatea artistică a doamnei Nicolau. Nu i-a convenit nici Bâscă, nici Badea, a preferat Nicolau. Ce e drept, sună bine ! Mici sculpturi în lemn, în sticlă, porțelanuri, mici aquarele, flecușteț...

— Din ton, înțeleg că nu le apreciați ?

— Într-adevăr, nu le acord valoare. Dar cîștiga bine, avea o clientelă snoabă. Cîștiga prea bine pentru ceea ce producea.

— Nu aveți nici o simpatie față de fosta soție !

— Și de ce aș avea ? A intentat divorț împotriva mea, l-a cîștigat, folosind cine știe ce mijloace...

— Vreți să spuneți că a corupt oamenii legii ?

— Nu spun nimic. O femeie dispune de felurite mijloace, dădu din cap, evaziv, domnul arhitect. Eu imediat după divorț m-am recăsătorit, cu o femeie cumsecade, am un copil, iar acum, în „magazia cu muniții", se coace al doilea copil, soția mea se numește...

— Știm cum se numește ! îl opri Ad. Mocanu. În fond, de ce ați venit la noi ?

— Cunosc că în astfel de situații, prima bănuială cade pe soț, sau pe fostul soț, sau pe amant, sau pe fostul amant. Am venit să vă arăt, punct cu punct, cum mi-am petrecut timpul în seara și-n noaptea trecută.

— Ați păstrat vreo fotografie a soției... a fostei soții ?

— Nu ! Nu ! Nu !

— Ați fost gelos ? I-ați făcut scene ? Ați maltratat-o ?

— Aurora era nebună după bărbați... cum să nu fii gelos ? Scene i-am făcut, dar nu m-am atins de ea.

— Nebună după bărbați ? Interesant ! Am aflat că după divorț nu a avut nici o legătură. Se plimba totdeauna singurică și cuminte.

— S-o fi pocăit ! rînji Inocențiu Corvin Badea. Cuminte ? ! Au ajuns pînă la mine niște zvonuri tulburi, neconfirmate, în orice caz nu le-am acordat importanță, fiindcă din clipa divorțului am scos-o pe Aurora din inimă, cum că fosta mea nevastă a fost amestecată în niște scandaluri urîte, prin localuri publice, sau cam așa ceva...

— Hm !

— Ce înseamnă „hm", domnule comisar ?

— Aproape nimic, domnule Inocențiu Corvin Badea... Ce modă să pui mai multe nume copiilor !

— De ce ? Și dumneavoastră v-ar sta bine Maximilian August Cornea.

— Mă îndoiesc. Ştiţi ceva concret în legătură cu aşazisele scandaluri ?

— Dacă am ştiut, am şi uitat. Nu-mi păsa. Am spus că persoana nu mă mai preocupa de loc !

— O femeie sensibilă, o artistă, să provoace scandaluri în locuri publice ?

— De unde să ştiu eu ? ! ridică din umeri arhitectul, gata să plece. Ochii de oţel ai lui Maximilian Cornea se înfipseră în fruntea de intelectual a arhitectului, ai cărui ochi negri, sensibili, clipiră.

— Prin urmare nu ţi-ai maltratat fosta soţie, domnule Badea ?

— Nu m-am atins de ea !

— Dar ai fugărit-o prin apartament cu un cuţit de bucătărie în mînă ?

— Cine v-a împuiat capul cu asemenea năzbîtii ?

— Da sau nu ?

— Nu, sigur că nu !

— Să fie poftit advocatul, dispuse comisarul Cornea.

— Doctor Chirovici Ovidiu Ioan, doctor în drept, advocat al doamnei Aurora Nicolau, fostă Badea, născută Bâscă, în procesul de divorţ intentat soţului Badea Corvin Inocenţiu.

— Ia loc, domnule doctor Chirovici Ovidiu Ioan, mormăi cam acru comisarul.

Omul legii — fiindcă şi advocaţii sînt oameni ai legii — extrase din inevitabila servietă inevitabilul dosar. Zise :

— Conform uzanţelor legale, a Procedurii Penale, a dispoziţiilor...

— Pardon, domnule advocat ! Nu prea avem timp. Repetă-ne doar ce ne-ai declarat azi-noapte cînd am fost nevoiţi să te deranjăm.

— Perfect, acceptă cam jignit Chirovici, dar tot trebuie să citesc... şi căută stăruitor prin dosar, găsi foile cu pricina şi dădu glas : „... în seara aceleiaşi zile, în una din crizele sale de gelozie, domnul Badea s-a năpustit asupra

soției sale, Badea Aurora, înarmat cu un cuțit. Doar intervenția decisă a domnului T. și a soției sale, care se aflau în vizită la familia Badea, a împiedecat un deznodămînt tragic..."

— Mulțumesc. Se menționează ce fel de cuțit era ?

— Totul e menționat în actele mele. Un cuțit de bucătărie, cu mîner de lemn, cu lama lungă de 15 cm., lată de 2,5 cm., bine ascuțit.

— Mulțumesc. Ce ai de spus, domnule Badea ?

— Totul e o minciună ! Min-ciu-nă !

— Avem mărturia soților T.

— Erau prieteni ai Aurorei, puneau la cale desfrîuri, orgii...

— Nu mai exagera, domnule ! Domnule advocat, ce au spus psihiatrii ?

— Expertiza psihiatrică a stabilit că domnul Badea se afla într-o stare mintală echilibrată, în general, și că nu există scuze pentru...

— Și „scena cu cuțitul" s-a repetat ?

— De încă două ori. Dar de data asta, fosta doamnă Badea, actuala doamnă Nicolau, n-a mai avut martori. O dată a scăpat cu fuga, altă dată i-a trîntit soțului în cap una din statuetele sale, amețindu-l.

— Pasionantă viață în orașul acesta, observă comisarul. Domnule doctor Chirovici, ai fost amantul doamnei Nicolau ?

— Ce calomnie ! Țineți cont de vîrsta mea !

— E doar o întrebare de rutină. Doamna Nicolau te-a răsplătit în vreun mod special pentru serviciile aduse ?

— Onorarul obișnuit, domnule comisar, și o mică atenție, una din statuetele ei...

— Poate chiar aceea cu care și-a „amețit" soțul.

— Poate. N-am întrebat. Calul căpătat în dar nu se...

— Așa e : nu se... Vă mulțumim, nu vă reținem, bă-

nuiesc că întreg baroul nu face o mișcare în absența dumneavoastră.

— Dar eu ? Mă rețineți ?

— Un minut sau două, domnule Badea... Corvin Inocențiu.

— Sînt arestat ? Să-mi chem apărătorul !

— Nu ești arestat, domnule. Pur și simplu vreau să-i dau răgaz advocatului Chirovici să se îndepărteze... să nu fugi și după el cu vreun cuțit. Lasă, stai liniștit, ia loc acolo, poți să și fumezi deși nu e voie. Comisarul se aplecă spre Adrian Mocanu : Ce zici, puștiule, pe care din ei îi trecem pe listă ?

— Pe amîndoi, zic. De ce să ne zgîrcim ?

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. la Br. a 3-a Criminală Bu.)
3. Țibenschi Gh. (presupus hoț al bicicletei)
4. Țiței C-tin (proprietar — probabil — al bicicletei)
5. Badea Inocențiu (fost soț al victimei)
6. Chirovici Ovidiu (advocat al victimei în pr. de div.)

— Ei și tu, puștiule, mormăi comisarul, te zgîrcești la tărîțe. Pune-le numele întreg, dacă așa le place lor ! Domnule Badea, poți pleca.

— Și cum scrie în cărți, n-am voie să părăsesc localitatea... ?

— Eu nu ți-am cerut una ca asta,... dar dacă vrei să ții cont de „porunca manualelor", ești propriul dumitale invitat !

La ușă, arhitectul se ciocni de Iuga Martin care-i făcu semn să iasă.

— Iuga ! izbucni comisarul. Mi se făcuse dor de dumneata ! Ți s-au isprăvit țigările ?

— Vin de la laborator, făcu detectivul. Iată primele

rezultate. *Urmele dinamice* și *urmele statice* corespund cu urmele bicicletei lui Țiței, găsită asupra lui Țibenschi...

— Pe cît am priceput, Țibenschi era deasupra ei...

— Cum doriți dumneavoastră. E aceeași bicicletă, incontestabil; la capătul stîng al ghidonului se observă o zdrelitură recentă, precum și urme de pămînt argilos. Am stabilit că e același pămînt recoltat azi-noapte în gangul de pe stradă Pata. Ceea ce confirmă supoziția dumneavoastră, cum că bicicleta s-a răsturnat acolo în gang...

— Îmi ești simpatic, Iuga. Ia spune-mi, ce ai făcut azi noapte ?

— Am fost împreună cu dumneavoastră pe strada Pata.

— Parcă nu te-am observat....

— Recoltam pămîntul din gang, stabileam traseul bicicletei, în timp ce dumneavoastră *dezvoltați o teorie*...

— Ia te uită, ironicul ! Dumneata ai recoltat probele ? Cu atît mai suspect ! Dar asta se întîmpla după două a nopții... Ce făceai pe la ora 23 ?

— Nu pot spune. Mă împiedecă onoarea. Mă aflam cu o doamnă.

— *Ecce homo !* Cu o doamnă ! Singur a mărturisit-o ! Ce ai zice, Iuga, dacă te-aș trece pe lista suspecților ?

— Ar fi o cinste pentru mine, ar fi o cinste să mă aflu pe o listă de suspecți întocmită de dumneavoastră !

— Fii atent, vorbi tînărul Adrian Mocanu către tînărul Iuga Martin. Dacă te pun pe listă, vei fi al șaptelea, or numărul șapte... știi !

— Șapte ! La șapte cu el, puștiule. Pune-l pe listă. Dacă punem laba pe făptaș, ne consolăm cu lista. Dar îl prindem noi ! Cel tîrziu pînă seara !

— Nu fi prea neliniștit, Iuga, zise Ad. Mocanu. Și eu mă aflu pe listă, la punctul doi...

— În acest caz presupun că în fruntea listei e chiar domnul comisar !

— Termină cu obrăzniciile, Iuga. Stînga-mprejur ! Trimite-mi cafea. Și să intre un altul care așteaptă...

Cafeaua fu adusă de sergentul-dulap care vru să *rap*... ceva, dar comisarul îl expedie. Noul martor, și ultimul, un ins spilcuit la modul cel mai țipător, avea nas de oriental, și chiar mutră de oriental, voce dulceagă și era dubios din cap pînă-n picioare, dar nu suficient de dubios ca să-i pui în circă o încercare de asasinat cu pumnalul. Oamenii de genul ăsta, îl categorisi Maximilian Cornea, și nu se înșela, nu lovesc niciodată cu mîna lor. Îi pun pe alții să lovească.

— Să trăiți... Eu sînt Directorul sălii de baluri „Armonia"...

— Așa ! Deții un post important !

— Toată lumea mă cunoaște... Raab Spiridon Chiril Vasile.

— În sfîrșit unul cu patru nume !

— Mă rog ?

— Nimic. Eu nu te cunoșteam, te rog să mă scuzi ! Ce e cu sala aia unde ești Director ?

— O sală... o săliță... la un subsol, pe strada Donici, toată lumea...

— ...o cunoaște și te cunoaște. Ce se întîmplă acolo ?

— Nimic... nimic rău. Vine tineretul să danseze... să se mai distreze, înțelegeți...

— Ai venit să ne inviți ?

— Mi-ați face onoare ! Oricînd.

— Cînd, oricînd ?

— Duminicile, sărbătorile legale și-n zilele speciale...

— Care sînt zilele speciale ?

— Cînd domnul Chestor Mălai ne dădea voie...

— Și anume cînd vă dădea voie Mălai ?

— Cum, cînd ? Cînd veneam la el cu o mică cerere...

— O cerere scrisă ?

— Cine să-și piardă timpul să scrie, să citească ? Cerere verbală...

— Se lăsa convins Mălai cu o cerere verbală ?

Directorul sălii de baluri avu un zîmbet de muiere

parşivă. Scoase dintr-o sacoşă mică, dar încăpătoare, două sticle şi un pachet.

— Metaxa ! Iar ţigările te fac fericit de te omoară !

— Dacă nu te chiar omoară ! Haşiş ? Marijuana ?

— De toate, dom şef !

— Şi se lăsa convins Mălai numai cu atîta ?

— Mai vine, dom şef, mai vine... Ne daţi voie ?

— Pe diseară ? Bine. E voie.

— Să trăiiiiţi...

Cînd să ajungă la uşă, comisarul îl întoarse din cale.

— Ascultă... domnule cu patru nume... *Herr Direktor !* Ai venit la mine cu un gînd, dar ţi l-ai schimbat. Care e adevăratul gînd ?

— Eu n-am gînduri ascunse, dom şef ! N-am, să mă...

— Ascultă, şmechere ! Mă aflu de cîtva timp în oraş şi cunosc spelunca ce o ţii. Am şi dansat acolo, da, da, însă nimeni nu mă recunoaşte cînd nu vreau. Ştiu că acolo sub scară vindeţi băuturi, ştiu că recrutezi fete pentru strada Cotita, ştiu că învîrteşti tot ce se poate învîrti, dar eu de găinari nu mă ocup. Nu mă demit. Dar ştiu că o zi înainte de „balurile" voastre oraşu-i împînzit de afişe boite de pictorul Coreaptă. Ieri n-am văzut nici un afiş şi nici azi. Nu pregăteai pentru diseară nimic, în alt scop ai venit. Ceva ţi-a schimbat intenţia. Te-a speriat mutra mea ? Sînt blînd ca un mieluşel, nu e aşa, Adrian ?

— Chiar şi mai blînd !

— Ei vezi ? Dar nu-mi place să fiu tot timpul blînd ! Îmi spui de ce ai venit, sau te acuz de încercare de mită ? Am aici corpurile delicte ! Te arunc la „mititica" într-un minut ! Ia spune, ai venit în legătură cu încercarea de omor de pe Pata ?

Borfaşul scoase la iveală ziarul.

— Ghiciţi gîndurile mai bine ca o ţigancă, dom şef ! Domnul Mălai era un om blajin, te înţelegeai cu el... Aşa e, m-am speriat, ziceam că eu, ca om de afaceri, nu trebuie totuşi să mă vîr în încurcături...

— N-am timp ! Ia-o pe scurtătură.

— Dom șef ! Doamna asta din ziar a fost în sala mea. Purta o pelerină neagră, cum scrie la gazetă...

— O doamnă, în vizuina aia infectă ?

— Pardon, la noi se mătură de două ori pe săptămînă ! Vă spun eu că ea a fost.

— Poți să juri ?

— Pot să jur... în proporție de șaizeci la sută... Nu avem aerisire, e cam fumăraie acolo... facem și economie de lumină, ca să se poată țuca gagiii și gagicile... de aici și *rezerva* mea față de un jurămînt *total*. Dar eu cred că ea a fost... și a provocat un scandal cum n-a mai văzut lumea. A venit destul de tîrziu, cînd lumea era cam pornită... înaltă, în negru, distinsă, cu părul acela de prințesă. Au vrut băieții s-o ia la zbînțiială, dar a refuzat. Atunci, mă întreb, de ce a venit ? Întărîtați, băieții au zis ca s-o scot afară, în dos, ca s-o... cu toții, pe rînd, erau beți, eu nu, dar te pui cu ei ? ! Și au înconjurat-o. Ce pumni ! Ce lovituri ! Directe, sau date cu latul palmei... Dar încasau gagiii, nu ea. A cotonogit jumătate din sală. Ceilalți au fugit, eu m-am ascuns, eu sînt om de afaceri corect, nu mă bat... Și cînd am ieșit din gura de șoarece în care mă băgasem, am găsit sala ca măturată de furtună și m-am apucat de cap...

— Și doamna cu pelerină neagră ?

— Doamna ? Dacă doamnă va fi fost, iar nu diavolul, plecase.

— Ai reclamat la Poliție ?

— Ce să reclam, dom șef ? La mine-n sală se mai întîmplă încăierări, dar mici... face parte din *meniu*, Poliția știe, nu se amestecă, le este și frică... A doua zi, ăia cotonogiți nu-și mai aminteau mare lucru, că băuseră și au zis că e mai cuminte să tacă. Așa am spus și eu. Cine să mă creadă că o muiere a snopit un pluton de găligani ? Asta face faimă rea unui local cinstit...

Pe seară, după o analiză a „listei suspecților", după o verificare a alibiurilor la care au participat cei mai buni oameni, inclusiv Iuga Martin (acesta l-a verificat pe Inocențiu Badea „omul cu cuțitul"), Maximilian Cornea recunoscu — însă numai în gînd — că se împotmolise. Pe cine să aresteze, măcar de formă ?

Bătrînul medic legist Botta i se adresă cu un zîmbet blazat marelui șef al Brigăzii a 3-a Criminale.

— Pacienta dumitale...

— A dumitale, doctore...

— Ba a dumitale, se încăpățînă medicul, dă semne bune..., dar eu nu cred că se va însănătoși.

— Pe ce te bazezi ?

— Toată viața, acum fiind la un pas de pensionare, m-am frecat de polițiști, unii mai buni, alții mai răi. Din strîmbătura lui Botta nu reieșea în ce categorie-l plasează pe Maximilian Cornea. Fără să vreau, și categoric împotriva voinței mele, cu toate că preferam să rămîn doar medic, am devenit un pic detectiv... o, nu unul mare, de talia dumitale ! Profesorul Izbășescu, la clinica sa a fost transferată „doamna cu pelerină neagră", e categoric optimist, în cel mult o lună doamna Nicolau are să poată dansa, zice el... dar eu știu... simt că în spatele acestei întîmplări se ascunde ceva întunecat și incredibil... și că verdictul a fost dat.

— Dar, în fond, îmi reproșezi ceva ?

— Ce poate să reproșeze un obscur medic legist din provincie unui bărbat... desăvîrșit ca dumneata ? ! Nimic. Dar... frumoasa Aurora Nicolau e ca și în mormînt. *Heute rot, morgen tot.*

NE ESTE DATĂ, DIN FERICIRE, UITAREA. Vanitoșii, ambițioșiii, trec mai greu peste o înfrîngere, nepăsătorii aproape că n-o bagă-n seamă, sau știu să se prefacă suficient de bine.

Maximilian Cornea nu era în stare nici să uite ușor, nici să se prefacă. Mai întîi arse, galben de ciudă, acea ridicolă listă a suspecților iar apoi, la gară, nici nu binevoi să întindă mîna inspectorului Iuga Martin, care-l condusese pe el și pe Adrian Mocanu. Ajuns înapoi în Capitală, munci ca un turbat și se răzbună pentru eșecul de la Cluj, înregistînd succese uimitoare care-i puseră pe gînduri pe cei certați cu legea și... uită cazul Aurora Nicolau. Pînă la urmă, orice fire ai avea, tot uiți... trist dar ade...

Trecu un an, ba nu, aproape un an, peste București tăbărî zăduful, muștele, în berării intrau clienții, iar în biroul comisarului Cornea intră Ad. Mocanu.

— Vă caută un moșneguț...

— Un moșneguț ? De ce nu o doamnă cu profil drăguț ?

— Vă caută doctorul Botta din Cluj... cazul doamnei cu pelerină neagră... e pensionar... abia l-am recunoscut. Vreți să-l vedeți ? Trebuie să vreți !

— Cazul doamnei cu pelerină neagră ? Ce e cu tine, puștiule ? Mai lasă-mă-n pace, mi-e cald ! Și ce înseamnă „trebuie" ? Ce ton e ăsta ?

Doctorul Botta era într-adevăr de nerecunoscut.

— Pentru unul ca mine inactivitatea înseamnă un infern ! Simt că mă sfîrșesc curînd... mi-e dor de detectivii mei tîmpiți, sau semi-tîmpiți, de inopinate deplasări nocturne... chiar de cîte o autopsie. La noi, nimeni nu-mi mai acordă atenție, poate cu excepția inspectorului Iuga Martin, dacă vă mai amintiți de el. Și de-aia am venit să-mi caut vechile cunoștințe printre copoii din Capitală, fără să fiu sigur... ba chiar sînt convins că nu, că... — bătrînul medic legist se încurcă în frază, era foarte cald — ... că le face plăcere.

Maximilian Cornea mormăi ceva. Clar că nu-i făcea plăcere ! Eșecul de care uitase — ori își închipuia că uitase — își trimetea acum ecoul. Aprinse o țigaretă și o stinse, tabacul era amar, bătrînul îl scruta cu ochi bătrî-

neşti, dar privirea o avea amară, ca şi tutunul, tristă. „Şi eu voi îmbătrîni", trecu prin mintea marelui criminalist. Adrian Mocanu încercă să însenineze atmosfera.

— Vă servim cu o cafea ? Cu ce vă putem fi de folos, domnule doctor Botta ?

— Voi, mie ? se foarte miră acela ? E limpede, cu nimic. Dar eu pot să vă aduc, poate, un mic folos. Ultima mea autopsie... cu trei zile înainte de pensionare... Bănuiţi... ?

— E limpede, se încruntă comisarul. Doamna cu pelerină neagră ! Şi vii aici, doctore, ca o fantomă a erorilor din trecut, ca să ne reaminteşti...

— Din trecutul apropiat, domnule comisar ! N-a trecut nici un an. Ai venit acolo — şi glasul bătrînului se aspri şi Ad. Mocanu se temu de o izbucnire violentă, de mîndrie, a şefului — ai venit acolo ca un fante al succesului, spunînd cui avea chef să te creadă că vei rezolva acel caz ciudat pînă la amiază, apoi pînă-n seară, apoi ai mai încurcat iţele vreo cîteva zile şi ţi-ai luat tălpăşiţa. Cu coada între picioare, dar n-ai s-o recunoşti !

— Iar dacă recunosc, cui îi foloseşte ?

— În orice caz, nu EI. La autopsie am descoperit un fapt curios. Doamna ar fi trebuit să se vindece, dar nu s-a vindecat niciodată definitiv. Rana nu era foarte adîncă, femeia a ieşit de cîteva ori, doar pentru a reveni. Cînd i-am deschis toracele, am descoperit în vecinătatea inimii, acolo unde trebuie să fi ajuns vîrful cuţitului, o cavernă. Nu o cavernă tebece. O cavernă de origine necunoscută. Ei bine, cred că asasinul, nebizuindu-se pe forţa sa fizică, muiase arma într-o substanţă cu efect corosiv, o substanţă leneşă, cu efect întîrziat... poate una din sărurile mercurului, un derivat al arsenului, sau un acid oxalic, clorhidric... după atîta timp nu se mai putea stabili... altfel nu găsesc explicaţia cavernei care în cele din urmă a atins inima...

— Dumnezeule ! Ca-n Shakespeare ! Nu prea-mi vine să cred, doctore. Cînd ai inventat basmul ăsta ?

— Shakespeare e foarte la modă, domnule ! Bătrînul făcu o pauză, își recăpătă respirația. Rosti : Inima dumitale..., păru din nou să-și piardă controlul, picături de sudoare invadară fruntea, Ad. Mocanu îi aduse apă. Din nou își reveni :

— „Dă ascultare înțelepciunii, nu mîniei tale !"... Asta e din Shakespeare... „Nu-i milă, ci crimă să ierți pe ucigași", tot Shakespeare, și, reține te rog : „mai bine un isteț nebun, decît un nebun isteț", același Shakespeare, și... și...

— Și inima mea, de acolo ai pornit ! strigă furios comisarul.

— Da ! Nu poate fi atinsă de nimic... nici de substanțe cu efect coroziv, nici de sentimente cu efect coroziv. Inimă de piatră. Te invidiez ! Chiar, te invidiez.

— Ce părere ai despre aiurelile bătrînului senil ? avea să-l întrebe ceva mai tîrziu Maximilian Cornea pe Adrian Mocanu, tînărul „de viitor" pe care și-l propusese a-l forma.

Tînărul „de viitor" răspunse rece și concis :

— O părere bună. Aiurelile aveau și consistență și logică... păreau bine organizate... cred că undeva în Shakespeare există un gînd asemănător.

Atins adînc în inima sa „de piatră", marele criminalist îi întoarse spatele și porni cine știe încotro... în noapte, cum se zice.

La Cluj, față de București, vremea se arăta plăcută, soarele nu ardea, nu te simțeai mereu tentat să cauți o halbă. În fața mormîntului Aurorei Nicolau polițistul Maximilian Cornea își scoase pălăria și rămase pe gînduri. Cineva pusese flori proaspete, acolo, pe mormînt. Cine ? S-ar fi potrivit niște crizanteme albe, dar necunoscutul adusese violete, panseluțe, stînjenei și cîteva lalele aproape negre. Ciudat. Și oare la ce se gîndea comisarul ? Poate

că gîndea : „Doamnă, frumoasă doamnă, sînt un înfumurat și un incapabil... iartă-mă !"

Venise singur aici, în acest loc al reculegerii, refuzînd să fie însoțit de Ad. Mocanu, care totuși îl însoțise în această deplasare în principiu inutilă... deplasare a regretelor.

Comisarul coborî singur pe aleea centrală. Nu-i trecuse în minte să aducă și el niște flori ! Mergînd absent și abătut, observă ceva, involuntar, împotriva voinței sale. Nu știa exact ce. Făcu stînga-împrejur, pornind înapoi în sus. Oare ce semnal misterios recepționase ? Aici iese în evidență una din calitățile ce făceau din ușuratecul, afemeiatul, nesericosul, adesea superficialul Maximilian Cornea, un polițist de excepție : flerul.

El observase ceva, fără să-și dea seama ce, fără să priceapă ce importanță are, dar făcu drumul întors și se opri exact în punctul unde *ceva* îi semnalizase „atenție !" Se opri la mormîntul Aurorei Nicolau ? Nu. Mult mai jos. Pe lespedea de marmoră vineție se putea citi : Cheresteșiu Marian Simion.

Acest Cheresteșiu fusese înhumat în urmă cu vreo doi ani, intemperiile nu apucaseră încă să-și pună amprenta... Dar cine poate fi un Cheresteșiu ? Oricine... Comisarul Cornea făcu apel la memorie, de ce-i sărise-n ochi numele ?, dar cum se întîmplă ades, cînd e solicitată, memoria îl trădă. Să nu mă mai gîndesc la asta, își propuse, dar una e să iei o decizie, alta s-o respecți. Pe la unsprezece seara, comisarul Cornea și inspectorul Ad. Mocanu urcau în odăile lor de la hotelul „New-York".

Adrian Mocanu nu avea probleme importante de conștiință, el nu ajunsese încă un mare detectiv și prin urmare nu înregistrase „rateuri" deosebite. Însă Maximilian Cornea nu izbutea să adoarmă. El se lungi îmbrăcat pe canapea și calculă cam cît timp îi trebuie colegului din camera de alături ca să se vîre în pat și să aţipească ; apoi ieși tiptil.

Ce intenționa Maximilian Cornea ? Ce spera ? E de necrezut, dar el spera să întîlnească pe străduțele pustii la acea oră pe... doamna cu pelerină neagră.

Nu bănuia, n-avea cum, că tînărul Ad. Mocanu îi intuise intențiile și pîndea...

Comisarul colindă pînă pe la ora două dimineața, cînd intră la o bodegă, acolo nu fu servit sub pretext că se terminase totul, merse la restaurantul gării, aici bău un litru de bere, se întoarse la hotel cu un taxi, dormi pînă spre amiază, iar la prînz îl întrebă pe Ad. Mocanu ce tren vor lua, cel de cinci sau cel de zece ?

— Dar de ce să ne grăbim ? întrebă tînărul. Pe cîte am înțeles, avem patru zile la dispoziție...

— Într-adevăr, de ce să ne grăbim ? aprobă șeful.

Rătăcirile nocturne continuară. În cea de-a patra noapte, ultima a ședерii în Cluj, comisarul Maximilian Cornea, șeful celebrei Brigăzi a 3-a Criminale din Capitală, se întîlni cu doamna cu pelerină neagră...

NU BĂTUSE ÎNCĂ MIEZUL NOPȚII și Maximilian Cornea străbătea pentru ultima dată orașul eșecurilor sale, cînd văzu pe strada Cloșca (în vecinătatea străzii Crișan — oare cine o fi locuind pe strada Crișan ? miji în mintea comisarului), văzu deci silueta înaltă a unei femei, în pelerină neagră, cu bogate plete ce cădeau pe umeri. O ajunse din cîțiva pași. „Scuzați-mă, vă rog..." Femeia întoarse figura aproape mascată în minunatu-i păr întunecat, și, cu groază, sub efectul autosugestiei, comisarul o recunoscu, sau i se păru că o recunoaște pe Aurora Nicolau. N-avu timp să se îngrozească sau să se mire prea mult. Un pumn ca un trăsnet îl expedie la pămînt. Însă Cornea nu era omul care să fie scos din luptă dintr-un pumn, fie chiar ca și un trăsnet. Se ridică, un al doilea pumn îl trimise cît colo, dar îl și dezmetici — așa cum se întîmplă, „te trezești din pumn". Cu o asemenea adversară (? !) trebuie să procedezi cu șiretenie... Comisarul execută două

fente, cît să-i mai revină suflul și înlănțui un „Haito-Uchi" cu un „Mika-Tsuki" simplu, urmat de un „Mika-Tsuki-Geri", finalizat cu un „Yoko-Geri" — bombeul pantofului său zdruncină serios bărbia „doamnei cu pelerină neagră", nu suficient de serios însă, adversarea cunoștea figurile de judo ; polițistul se pregătea să-i aplice o „karată" care s-o decapiteze pe „doamnă", cînd primi un pumn drept în frunte, văzu negru... totul se sfîrșise... nu se chiar sfîrșise, căci Ad. Mocanu, urmărindu-l pe comisar noapte de noapte, interveni, o atacă pe „doamnă" înfigîndu-i degetele în beregată, nimeni nu rezistă dacă nimerești punctul moale de deasupra sternului, dar „doamna" se scutură de tînărul polițist ca de un cățel ; între timp Cornea se ridicase, lupta fu reluată, însă „doamna cu pelerină neagră" era mereu deasupra, și la un moment dat amîndoi, și comisarul, și inspectorul se aflau la pămînt, fără speranțe de a se mai ridica, „doamna" parcă se pregătea să plece, cînd răsună glasul calm, cu puternic accent ardelenesc, al lui Iuga Martin :

— *Sore-Made !* Lupta s-a terminat ! Încotro, doamnă ? Am în mînă un revolver ! Și ca să dovedească, Iuga expedie un glonte peste capul „doamnei". Puțin a lipsit să nu-i zboare creierii. Ești arestată, doamnă ! Fața la perete, mîinile sus, pe zid.

— La naiba, spuse Maximilian Cornea, scuturîndu-se de praf, pipăindu-și falca. Nu e doamnă. Nu e femeie. Are țîțe de oțel, mi-am rupt falangele izbind în ele ! Cum se face că te afli aici, Iuga ?

— La naiba, domnule comisar ! Trebuia să fiu și eu folositor prin ceva societății... sînt chiar cuvintele dumneavoastră !

Și astfel a fost arestat boxerul profesionist Mușeu Augustin Cristian, — și ăsta avea un nume în plus... spre bucuria lui Cornea — un bărbat zvelt, neobișnuit de puternic, dar cu figură angelică, feminină... Ca boxer, nu depășise

o valoare medie, fiindcă de fapt nu-l prea interesa sportul, făcuse box și alte sporturi dure doar pentru a-și perfecționa tehnica loviturii ; era un bătăuș înnăscut, se încăiera din plăcere, căuta bătaia, cine știe ce porniri atavice-l împingeau către violență... dar ca boxer profesionist n-avea voie să dea pumni în afara ringului și astfel se face că...

Asta ar fi pe scurt... Mai pe larg ar fi multe de spus, dar ne vom rezuma la puține.

A DOUA ZI. La cuvînt, inspectorul Iuga Martin :

— Domnule comisar Cornea ! După plecarea dumneavoastră și a distinsului meu coleg mai tînăr, „cazul A.N." se considera rezolvat-nerezolvat-clasat... Noul șef al Poliției nici n-a vrut să audă propunerile mele, a poruncit să nu-mi vîr nasul : acolo unde nu ați reușit dumneavoastră, ce putea face un țîncoi ca mine ?... și-apoi doamna Aurora Nicolau părea să meargă spre însănătoșire, prin urmare termenul de crimă de omor fusese scos de pe rol. Asta era important pentru onoarea Poliției. Nu s-a comis nici o crimă. Dar sergentul Tudor...

— Sergentul Tudor ?

— Da, ăla cît un dulap. Are idei puține, dar fixe. Nu-i ieșise din cap povestea cu bicicleta, cu ăl de-o împingea și cu celălalt care-l îndemna din spate cu picioare în... Într-o zi, sergentul nostru își face rondul într-un cartier mărginaș, Mănăștur, și ce vede el ? Vede o ladă de gunoi răsturnată, iar în gunoi ceva metalic. Se apleacă, e curios, n-o fi vreo armă ? Nu. Era un ghidon de bicicletă ! Omul e nedumerit, cine a avut un ghidon de bicicletă și a considerat că trebuie să-l arunce ? Tudor extrage din gunoi obiectul delict, folosindu-se de propria-i batistă ca să nu lase și el acolo amprentele labelor lui mari. A mers cu obiectul la Poliție. Cui să-l dea ? În nici un caz șefului cel mare. Mi l-a încredințat mie, aducîndu-și aminte că am fost, mai mult sau mai puțin, colaboratorul dumneavoas-

tră. Am examinat obiectul pe toate feţele... nimic. Am luat lupa...

— Te foloseşti de lupă ? se miră, din vîrful buzelor, Maximilian Cornea.

— Dar cum ? Cu lupa am descoperit cîte ceva... M-am dus la laborator, avem un excepţional specialist, doctorul Husar, e doctor în filozofie, dar s-a dedicat criminalisticii...

— Nu e de mirare, se înrudesc..., rosti comisarul

— Posibil. Acest doctor Husar a izbutit să obţină două *impresiuni digitale.*

— Te mai foloseşti de aşa ceva ? *Crezi* în amprente ? se miră Cornea.

— La noi, în provincie, încă n-au ajuns ultimele metode moderne... Doctorul Husar, folosindu-se de marea-i experienţă, a cules două excelente *dactilograme sinistrodeltice cu laţuri gemene.* Iată-le !

— Ale cui sînt ?

— Nu ştiu.

Comisarul tăie nerăbdător spaţiul cu latul palmei.

— Şi-atunci, unde am ajuns ?

— Permiteţi-mi să merg pînă la capăt ! Îmi permiteţi ? Mulţumesc. După ce a fost arestat Muşeu, bătăuşul, l-am trimis pe teren pe sergentul Tudor. Are baftă omul acesta. Muşeu Augustin Cristian posedă şi el o bicicletă, sergentul a adus-o în zori, la sediu, şi acelaşi doctor Husar a cules de pe ghidon şi de pe alte părţi ale bicicletei cîteva foarte clare *dactilograme bideltice cu lanţuri încîrligate* care, conform expertizei făcute pe loc, aparţin lui Muşeu.

— Însă *dactilogramele sinistrodeltice* şi cele *bideltice* sînt cu totul alte feluri de mîncare. Nu văd legătura.

— Vă rog, aveţi un picuţ de răbdare. Eu personal am constatat, cu lupa, chiar dacă acest amănunt vă supără, datorită unor mici zgîrieturi pe metal, că ghidonul bicicletei lui Muşeu a fost înlocuit nu de multă vreme, cu vreun an în urmă, cu un ghidon de acelaşi tip, *fără să fie nevoie.* Vă spune asta ceva ?

— Dar dumitale ce-ţi spune ? Ai aflat cine l-a înlocuit şi de ce ? Ai aflat cui aparţin *sinistrodelticele cu laţuri gemene* ? Nu, n-ai aflat nimic şi-mi împuiezi mie capul !

— N-am aflat fiindcă noul şef nu mi-a permis accesul la dosar.

— La care dosar, omule ?

— La dosarul „cazului A. N.", clasat, în care se află dactilogramele celor de pe lista suspecţilor întocmită chiar de dumneavoastră, inclusiv amprentele colegului Adrian Mocanu.

— Iar dacă printre ele nu se află şi *sinistrodelticele* cu pricina, o să-mi iei şi mie amprentele ?

— De ce nu, domnule comisar, de ce nu ? Şi dumneavoastră, şi mie...

— Destul ! lovi cu pumnul în birou Maximilian Cornea. Du-te la şef şi transmite-i că *eu* am ordonat să ţi se încredinţeze dosarul.

...ŞI N-A MAI FOST NEVOIE să se ia şi amprentele lui Cornea sau ale lui Iuga — ar fi fost culmea ! Înşirară pe birou dactoligramele şi faimoasa listă a suspecţilor... Dactilogramele priveau ca nişte ochi enigmatici în ochii detectivilor. Asta nu... asta nu... asta nu... asta nu... şi deodată *sinistrodelticele cu laţuri gemene* săriră în ochii tuturor, dar mai întîi şi-ntîi în ochii specialistului, doctorul Husar.

— Cine s-ar fi gîndit ! se miră marele criminalist. Tebecistul acela !

— Tebeciştii sînt oameni inteligenţi, observă Iuga.

— Ia mai lasă-mă, domnule ! Cît de inteligent a fost ăsta ? ! Chestia cu schimbarea ghidonului a fost o deosebită eroare...

Maximilian Cornea : Muşeu Augustin Cristian... ptiu, drace ! Ridică-te în picioare !

Mușeu : Nu mă aflu în fața Curții. Nu mă aflu oficial pus sub acuzare. Nu sînt obligat să rămîn în picioare.

Parcă avea dreptate... Comisarul nu insistă.

Cornea : Recunoști că întreținei legături cu Aurora Nicolau, că te foloseai de perucile ei, de pelerinele ei, pentru a nu fi recunoscut cînd îți desfășurai talentele de bătăuș, fără a risca să ți se retragă dreptul de a urca pe ring ?

Detectivii îl examinau chiorîș pe Mușeu. Avea o față delicată, fermecătoare, diavolul, dacă o încadrai într-o perucă bogată, neagră, chiar găseai parcă o vagă asemănare cu veritabila doamnă cu pelerină neagră.

Mușeu : Nu recunosc nimic !

Cornea : Nici nu e nevoie. Avem probe destule. Stenograf, notează totul. Astfel de cazuri de iubire între o femeie delicată, o artistă, și un fel de monstru nu sînt rare în analele criminalistice și psihiatrice. Rămîne de stabilit dacă Aurora Nicolau era la curent cu modul în care îi foloseai perucile și pelerinele. Eu cred că nu. Ce zici, Mușeu ?

Mușeu : Sînteți niște caraghioși ! Nu mai spun nimic.

Cornea : Așa te-a învățat advocatul ? Acel domn Chirovici și nu mai știu cum care a pledat și în cazul divorțului doamnei Nicolau ? Totul se leagă ! Stenograf, ai notat și insulta ? Mușeu ! Ai provocat nenumărate scandaluri, provocînd grave vătămări corporale, ai sfidat opinia publică, ai comis, după cum reiese din cercetările noastre, o crimă de omor prin imprudență, ucigîndu-l pe Cheresteșiu Marian Simion care a decedat în urma unor lovituri la inimă, la plex. Ai la activ un lung șir de fărădelegi, vei fi judecat fără cruțare !

Bătăușul Mușeu nici nu se mai uita în direcția comisarului. Sfredelea cu ură pe Cheresteșiu Vlase (fratele lui Cheresteșiu Marian Simion), așezat în cealaltă parte a sălii pentru a nu fi posibilă o încăierare între ei. Ar fi fost cu

totul inegală. Dar și ochii lui Cheresteșiu Vlase, aținîți pe Mușeu, colcăiau de venin.

Cornea : Cheresteșiu Vlase... nu te ridica în picioare. Recunoști că folosindu-te de o *armă albă* și de o substanță corosivă, ai ucis-o cu premeditare, cu studiată premeditare — subliniez — grozav ce-i plăcea comisarului să se audă vorbind ! — pe Aurora Nicolau ? Dintr-o confuzie, dar mă întreb dacă asta îți micșorează vina.

Cheresteșiu : Fleacuri, domnule polițist ! Nu veți găsi nici o probă împotriva mea !

Cornea : Așa te-a învățat să spui maestrul Cîrjan, advocatul dumitale ? E în dreptul lui. Atenție stenograf ! Iată ce s-a întîmplat... Fratele mai mare al lui Cheresteșiu Vlase, Cheresteșiu Marian Simion a decedat în urma unor lovituri formidabile. S-a tras concluzia că a participat la o încăierare. De fapt a fost bătut... fiindcă a încercat s-o abordeze pe „doamna cu pelerină neagră", personificată, în acel moment de frumușelul Mușeu. Fratele mai mic, om inteligent, acest Cheresteșiu Vlase, șlefuitor de lentile (în care calitate dispune de tot felul de substanțe care, folosite cum trebuie, duc la un deznodămînt fatal), descurajat de „timiditatea" poliției locale, condusă de Chestorul Mălai, de tristă amintire, încearcă să afle cîte ceva pe cont propriu. Asistă din întîmplare la cîteva încăierări în centrul cărora se afla „doamna cu pelerină neagră" și, folosind mijloace pe care trebuie să le elucideze organele locale, eu nu mă ocup de fleacuri, stabilește o relație între doamna cu pelerină neagră — Aurora Nicolau, și „doamna cu pelerină neagră" — Mușeu. Pentru a se convinge, cu tot riscul, o acostează pe „doamnă", la o oră tîrzie, și încasează de la Mușeu o bătaie soră cu moartea. Observați numai cicatricea aia urîtă. Cheresteșiu Vlase urmărește cu încăpățînare drumurile „doamnei", voind să-și răzbune fratele și, poate că, mai ales, voind să se răzbune pe sine : de la „accident", ochiul său drept și-a pierdut jumătate din... hm, din putere. El, Cheresteșiu Vlase, a aflat că Mușeu,

după rondurile sale nocturne, vine uneori la prietena sa, de pe Ghioceilor 51. Fură la întîmplare o bicicletă din faţa unui birt, aleargă în strada Pata, se instalează la pîndă în gang, o vede pe „doamna cu pelerină neagră", o ajunge, îi aplică lovitura. Din anumite indicii, geamătul femeii probabil, constată că nu e Mureşeu, ci chiar doamna Aurora Nicolau. E oripilat. Dar îşi revine.

Comisarul sorbi din paharul cu apă şi continuă :

— Aici ne izbim de o contradicţie minoră, de care eu nici nu ţin cont, o vor rezolva cei de aici, *după ce eu am rezolvat fondul :* de ce Cheresteşiu Vlase s-a folosit de bicicleta acelui Ţiţoi care se cherchelise în noaptea aia, cînd el avea pregătit ghidonul de schimb pentru bicicleta lui Mureşeu şi de ce a schimbat ghidoanele, şi cînd ? Cum de a făcut imprudenţa de a lăsa pe ghidonul aruncat la gunoi amprentele sale, cînd intenţia sa fusese ca ghidonul să poarte amprentele lui Mureşeu ? În sfîrşit, schimbul de ghidoane s-a întîmplat după multă vreme... e un fleac. Premeditarea constă în altceva. Doamna Nicolau a fost o femeie frumoasă. Una din fotografiile ei, mărită, a fost expusă, cu aprobarea „modelului" bineînţeles, în vitrina fotografului Traşcă, de pe bulevard... aşa cum am presupus noi... *eu.* Cheresteşiu Vlase se prezintă la fotograf, pretinzînd că e un admirator, şi obţine, contra unei sume bunicele, o poză reală a doamnei cu pelerină neagră. Avem depoziţia domnului Traşcă. Pentru ce avea nevoie Cheresteşiu de fotografia frumoasei Aurora Nicolau ? Va stabili exact poliţia locală, dar eu presupun, şi aşa trebuie să fie, că asasinîndu-l pe Mureşeu, Cheresteşiu avea de gînd să strecoare fotografia prietenei sale în buzunarul victimei... în felul acesta lucrurile se complicau, dar s-au complicat şi mai mult datorită erorii sale, cea de a fi lovit-o pe Aurora Nicolau, cînd el îl viza pe bătăuş. Cheresteşiu acţionează foarte îndrăzneţ şi iute. Pune poza într-un plic, scrie cu litere de tipar — dar experţii vor stabili că e scrisul său — cîteva rînduri explicative, strecoară plicul sub uşa redac-

torului gazetei locale, ca să-l trezească, şi dispare. De ce a făcut una ca asta ? Pentru ca a doua zi, fotografia apărînd în ziar, iar ştirea fiind publică, să se prezinte la Poliţie, chipurile spre a ne ajuta, relatînd strania sa întîlnire cu „doamna cu pelerină neagră", de la care i s-a tras cicatricea. E un procedeu de a te disculpa... dar şi de a te autoinculpa. Noi... *eu* l-am bănuit din prima clipă. Cer să fie pus sub acuzare pentru crimă de omor premeditată cu şiretenie şi, aş adăuga, cu laşitate. Nu era sigur pe forţa sa fizică, a apelat şi la substanţa aia corosivă. În această privinţă consultaţi-l şi pe eminentul medic legist Botta, azi în pensie. Am terminat ! „Nu-i milă, ci crimă să-i iertţi pe ucigaşi !" Shakespeare a zis-o !

RIDICÎNDU-SE CU UN AER DE ÎNVINGĂTOR, Maximilian Cornea întîlni privirea ironică a lui Iuga Martin... şi înţelese că aceasta nu era victoria sa ci a lui Iuga.

Şi cu această îndoială şi mîhnire în suflet, şeful Brigăzii a 3-a Criminale reveni la bunii săi asasini din Capitală, faţă de care avea mai mult spor. Se pare că aerul de provincie îl complexa... îi complexa marea inteligenţă.

Dyane Clintwood, împotriva tuturor

1. «Pentru a spulbera de la început orice fel de nedumeriri, vreau să precizez următoarele: eu sînt Dyane Clintwood. Numele meu de actriță este Mya Castellanni. Mustangul nervos de sub mine se numește Danny. Eu, cînd mă travestesc în bărbat, devin Danny Clintwood. Știu că atunci cînd vrei să clarifici un lucru, ades se întîmplă să-l încurci, deci, fără a dori cu orice preț să vă derutez, țin să vă spun că sînt căsătorită și cu Doc Holliday, și-n același timp cu Ben Klinkenhagen, supranumit Rio Jim.

Pentru a încurca lucrurile și mai tare, mai adaug că de fapt n-am fost cu adevărat soția nici unuia dintre ei. Ce ar mai fi de zis? Probabil că în vinele mele curg una sau două picături de sînge *cherokee*.

Pînă la Fort Kern mai sînt abia vreo trei mile, cînd m-am decis să fac un popas între niște tufișuri și arbori de sequoia de unde, cu o carabină sau un Colt bine calibrat, poți respinge cu nepăsare o bandă întreagă. Eu posed armă Sharps 2W, mînă sigură, ochi ce pot fi mîngîioși sau răi și multe altele. Adică multe alte calități. Nu destule însă pentru a duce de nas doi bărbați de talia lui Doc Holliday și Ben Klinkenhagen.

Cred că ațipisem. Luna se înțepenise dincolo de Munții Lupului și urla. Nu luna urla, ci niște afurisiți de coyoți. Da, limpede, ațipisem, cu mîinile pe armă și arma între genunchi.

Ceasornicul de argint, un ceasornic bărbătesc ce-l purtam la mine, arăta către miezul nopții cînd am auzit:

„— Hello, Dyane!"

Subțire profilat pe cer, cu mustața lui arcuită, cu mîinile în șolduri, stătea Doc. Zîmbea blestematul, acest blestemat de soț !

— Bună, Danny, îl corectă din stînga altă voce. Nu Dyane, ci Danny, acum e travestită în bărbat. Această voce, care era a lui Ben, alias Rio Jim, mă preveni : Vezi ce faci cu flinta aia, s-ar putea să te rănești din greșeală !

— Păi, nu, l-am contrazis, căci gloanțele ies numai prin față, și m-am ridicat încetișor ; așa, în picioare, nu sînt cine știe ce mai scundă decît cei doi bărbați ai mei. Ben își duse mîna dreaptă la șold, tic de pistolar. Mîna i se opri la centiron, unde are pocnitoarele, ticălosul, ar fi fost în stare să facă *tir* pe propria lui nevastă ! Am dat drumul carabinei, și carabina a căzut.

— Așa e mai sănătos, oftă Doc Holliday. Și acum, frumoasa mea... frumoasa *noastră*, golește buzunarele. Iute !

N-avea rost să mă împotrivesc. Să nu vă închipuiți că cei doi soțiori ai mei încercau să mă jefuiască, era vorba doar de o mică *restituire*... Am înșirat într-o rază de lună ceasornicul de argint cu lănțișor de aur, ultimul argument al lui Doc la masa de faraon : îl pierduse de nenumărate ori și de tot atîtea ori îl recîștigase ; alături am așezat port-țigaretul cu încrustături misterioase a căror semnificație nu a putut-o desluși nici măcar James Gibson, vestitul dezlegător de enigme ; între ceasornic și port-țigaret am așezat un săculeț cu bulgărași de aur de mărimea unor gloanțe de *Broskoe* — pistolul ucigașilor de profesie — o pungă cu vreo douăzeci de monede de argint, un fleac, un pumnal subțire în teacă de piele de bizon, o pereche de pinteni de argint, fără valoare.

Doc ridică port-țigaretul său neprețuit, înfipse în el o țigaretă, o aprinse frecînd chibritul de talpă și trase cu nesaț. Tebecistul ! Cred că nici nu mai are plămîni ! Sustrăgîndu-i port-țigaretul încercam a-l determina să renunțe la tutun, dar care om înțelege cînd i se face un bine ?

Dar sticluța cu tequila ce o purtam în oblîncul șeii, ca medicament, îmi aparținea. Ben o extrase de acolo și rînji : „— Femeile nu trebuie să bea !“ Doc obiectă : „— Acum nu e femeie, ci bărbat“, însă Ben i-o întoarse : „— La bază, e totuși femeie !“

Doc se grăbi să încalece pe calul său, Bronco Nevada, un *bronco* blestemat de alb și, firește, redomesticit, dar fiind alb îl transformă pe Doc în țintă sigură chiar și-n nopțile cele mai negre, lui nu-i pasă, a venit în West ca să-și caute moartea, și probabil de-aia a murit în pat...

Cei doi plecară la fel de simplu cum au venit. Am sorbit un pic de cafea rece. Bună și rece. Mă gîndeam că e normal să mai și pierzi, însă nu-mi convenea ! Dacă te obișnuiești cu gîndul să pierzi, ești pierdut, așa e pe-aici, întrebați pe oricine. Pe Garrett, pe Doc, pe Wild Bill, pe oricare din tagma asta. Vor confirma. Din direcția canyoanelor venea un vînt subțire, prevestind dimineața, sau mai știu eu ce ?»

2. De oboseală, nici nu se mai certau... Făcură popas aproape de Lodelake. Traseră la sorți ceasurile de veghe. Ben Klinkenhagen mormăi :

— Hm ! Cs ! De fapt a cui nevastă e Dyane ?

— Lasă-mă să dorm ! Subiectul acesta nu mă interesează !

— Ba te interesează al drakkului ! Eu m-am căsătorit cu ea la Ogalala, prin martie.

— Eu tot prin martie, la Abilene. Biroul a fost prădat, registrele s-au topit, pastorul e senil, nu-și amintește nimic.

— Nu vom afla niciodată care a fost primul. Sper că nu ne-am căsătorit cu ea în aceeași zi ! S-o tragem la sorți.

— Nu merită, căscă Doc și începu să sforăie, mai bine zis să horcăie din plămînii săi ciuruiți. Rio Jim sorbi puțină cafea, scuipă în direcția lui Doc și-și rezemă falca-n pumn...

Pe dimineață de gardă era Holliday. Un fel de a spune, căci dormea cu fruntea plecată într-o rînă. Klinkenhagen îl trezi brutal cu cizma. Doc, buimac, sări în picioare și trase pistoalele. Rio Jim se încruntă.

— Faci de pază ? Zici că faci de pază ?

Doc ascunse armele, căscă, se întinse :

— Cred că am ațipit nițel...

— Crezi ? Ce te face să crezi ?

— Oricum, bine că nu s-a întîmplat nimic.

— Ce te face să crezi că nu s-a întîmplat nimic ? Klinkenhagen îi flutură pe sub nas o fițuică. Ce scria acolo ? Iată ce : „Halal bărbați ! Aș fi putut să vă fur și sufletele, dar n-am ce face cu ele. M-am uitat la voi și mi-a fost jenă... și milă. Considerați această scrisorică drept act de divorț. Față de amîndoi. Adios ! Dyane."

Din buzunarele celor doi lipseau iarăși ceasornicul, port-țigaretul, săculețul cu aur, pumnalul, pintenii de argint, dolarii. În plus, Dyane Clintwood, ca să-i pedepsească, ori ca să arate că divorțul este irefutabil, își însușise și carabina *Poordey* a lui Doc, cafeaua și toată mîncarea. Deșteaptă muiere !

— E generoasă, constată Doc. Ne-a lăsat caii.

— Ca să avem ce vinde și ce mînca, *vaquero !*

— Dacă mai repeți o singură dată cuvîntul, va fi ultimul ce-l rostești pe lumea asta. Pe cealaltă lume n-ai decît să ții și discursuri.

Fața albă a lui Doc, tîmpla stîngă ce îi zvîcnea, îl convinseră pe Rio Jim întru ideea unei împăcări.

— Bine, îmi retrag cuvîntul, nu ai înțeles, era vorba de un compliment *invers*... Nu ești *vaquero*, ești o-r-e-u-q-u-a-v.

— Cere scuze, sau..., se înfurie Doc, irascibil ca orice ofticos.

— Cer scuze, murmură Ben Klikenhagen, alias Rio Jim, nu de frică, dar pistoalele celuilalt se aflau îndreptate exact între ochii săi, pe șaua frunții. Doc Holliday, după

unele clasamente, a fost al şaptelea ţintaş din istoria Westului, ceea ce nu e puţin, chit că Rio Jim a fost al şaselea, dar între forţe egale... Rio Jim îşi urmă colocviul : Să ştii că ţi-o cedez de bună voie şi cu bucurie pe Dyane. Ba, pe deasupra, îţi ofer ca să te mai încălzeşti, şi o înghiţitură de rachiu mexican.

Însă Ben scotoci zadarnic, Dyane îşi recuperase şi sticluţa de tequila (folosită ca medicament, mai ales cînd era vorba de şerpi veninoşi), fiindcă ea nu bea decît apă, şi uneori lacrimile amanţilor părăsiţi.

— Eu sînt cel care ţi-o cedez pe Dyane, *hoodlum*, şi Doc Holliday se întoarse ostentativ cu spatele ca să privească în direcţia munţilor Anaconda, din care ţîşnea soarele. Klinkenhagen îşi stăpîni pornirea de a-l ucide pe vechiul său prieten şi rival. Se mărgini să observe cu amărăciune :

— N-avea tu grijă, Doc, n-aşteaptă ea, Dyane, ca să ne-o cedăm reciproc, ca la balurile de la Tucson...

3. Un nor subţire, străveziu ca gîndurile unui pistolero aflat în vacanţă, se odihnea deasupra fermecătorului Kandy-bar. Acest orăşel se născuse în urmă cu vreo şapte ani, cînd Clem Dun, jucător profesionist, şi-a scrîntit aici piciorul, descălecînd greşit, pusese dreptul înaintea stîngului, sau invers, şi nu a putut merge mai departe. Iată cum se nasc uneori oraşele. Clem Dun a devenit, cum era şi normal, primar, şi prima sa grijă a fost să suprime jocurile de noroc. Ceea ce parţial i-a reuşit. Parţial.

La nouă dimineaţa nu se auzeau împuşcături, nimeni nu era pus pe harţă, şi în tot tîrgul, prin saloon-uri, cîţiva inşi beau cafele din căni late şi ar fi vomat pur şi simplu dacă li s-ar fi amintit de whisky, iar barmanii, plini de ceaţa somnului, sau de somnul ceţii, ceteau o gazetă sau pur şi simplu rezemau cu entuziasm tejgheaua. Dentistul Mc. O'Canine încă mai dormea, neavînd suferinzi de îngrijit. Trei cowboys, picaţi de la fermele din preajmă, se

întrebau dacă e cazul să se dezmeticească la localul lui Billy-chiorul, sau, pătrunși de cumințenia orășelului, să șadă blînzi. Șăzură blînzi.

Două fete care dănțuiau seara la „Majestic"-saloon, și făceau poate și alte răutăți, acum costumate în domnișoare foarte cuminți, înaintau către „Universal drug-store Saaks and Rollini", să cumpere, pesemne, niște dantelutză.

La ora nouă și jumătate fix, după ce-și băuse cafeaua, după o gustare cu ouă și costiță, marshal-ul Pat S. Gareett ieși din hotel, hotelul „Gloria", și fără a schița vreo mișcare a gîtului, înregistră doar prin mișcarea voioasă a ochilor tot ce era de înregistrat. Pace. O.K. !

Înaintă cu pași leneși efectuînd rondul ritual și matinal, salutat de bărbați, salutînd, la rîndu-i, doamnele.

Pipăindu-și bărbia, ajunse la concluzia că, în lipsă de ceva mai interesant, n-ar face rău să se ducă la bărbier, cînd auzul său exersat prinse un ritm bine cunsocut. Apariția unui călăreț nu era lucru deosebit, oricine venea cu intenții onorabile era bine primit, dar, cu meticulozitatea-i profesională, marshal-ul Pat S. Garrett se opri să constate cine e nou-venitul. Ceva îi plăcu și ceva îi displăcu din înfățișarea individului. Marshal-ul nu era un veleitar meschin, nu faptul că fercheșul cavaler a trecut prin dreptul insignei sale de argint fără să-și salte pălăria l-a deranjat, nu, altceva... Garrett se duse la frizer (bărbier) zicîndu-și că vom vedea !

În acest timp mustang-ul Danny se oprea în fața saloon-ului „Gloria", iar de pe el descălecă Dyane Clintwood, eroare, Danny Clintwood. În bluză neagră, cu vestă prinsă în nasturi mari, sclipitori, cu centură lată încingînd o talie stranie, de statură mijlocie sau poate ceva peste, Danny rămase o clipă în fața ușilor batante. Billy-chiorul se chiorî către tînărul fercheș și reținu că noul venit are ochii verzi, drace, rar la bărbați, în orice caz la bărbații ce bat frontiera. Cîrciumarul ezită între a-l clasifica pe noul venit drept ucigaș urmărit, sau biet *greenhorn*.

Uşile batante fîlfîiră. „ — Ceva rece !“ porunci Danny, rezemîndu-se de tejghea. Billy-chiorul deschise şipul cu bere. Ciudat, acolo, în adîncimea Westului, berea nu lipsea niciodată ! Doi terchea-berchea ce jucau biky-boca pe trabucuri, nu pe bani, conform dispoziţiei marshal-ului Garrett şi a primarului Dun, se întrerupseră o clipă, examinară spatele celui care cererea bere atît de dimineaţă, apoi îşi văzură de ale lor. Danny Clintwood învîrtea între degetele-i fine paharul înalt, fără să guste din el.

— Patroane ! Ai o cameră bună *pentru unul ca mine ?*

Billy examină vesta de brocart negru, fin, cu două rînduri de nasturi de aur sau măcar auriţi. Deşi dispunea de un singur ochi, Billy ştia să aprecieze oamenii, dar acum se pomeni încurcat. Celălalt ochi şi-l pierduse la Dodge-City, unde practicase meseria de pianist, meserie care, în principiu atrage aplauze iar nu gloanţe, cu excepţia situaţiilor cînd pianistul se dovedeşte un ageamiu, ceea ce nu era cazul chiorului ! Glontele unei arme „Crotal“, pocnitoarea preferată a veteranilor marelui *gold-ruch* din 59 de la Pike's Peak, izbise pianola cu o viteză de 760 m/s. O ţandără ascuţită, mică, rea, s-a izbit în pupila ochiului drept al pianistului. Aşa a vrut destinul. Din clipa aceea Billy şi-a dat seama că arta nu oferă suficientă acoperire : tot timpul stai *cu spatele !* Cu spatele către o sală de nemernici dintre care fiecare posedă cîte un Colt, la vedere, şi măcar un Derringer, un Broscoe sau un *Petit cheri,* în mînecă, la gleznă, drakku mai ştie unde.

Poate că, de nu intervenea glontele şi ţandăra aia nenorocită, astăzi nu s-ar fi vorbit despre Billy-chiorul ci despre Bill Haaky, mare interpret al bătrînelor *plains-stories ;* cum se pierd talentele ! Oricum, Billy nu este chiar de plîns, iată, el are acum şansa de a deveni *imortel* în paginile unui autor din Vechiul Continent, alţii n-au beneficiat nici măcar de atît. Altă şansă a lui Billy a fost că dacă acel blestemat glonte de „Crotal“ ar fi şuierat cîţiva centimetri mai către stînga, actualul barman, ne-

fiind nici măcar pistolar, ar fi mers să se odihnească pe Colina Cizmelor, cimitirul celor pe care dumneai, „Doamna Moarte", îi surprinde cu cizmele pe picioare. Lucru ciudat, orice trăgător cu faimă, care în fond e normal să treacă ultima frontieră dichisit și cu cizmele pe el, se temea nu atît de moarte, cît să nu ajungă la Colina cu pricina, loc considerat, nu se știe clar de ce, al dezonoarei. Deci, încă o dată, Billy-chiorul a avut un noroc chior,

— Un pahar cu ceva mai tare, señor ? întrebă cîrciumarul, privind berea neatinsă.

— Nu ! Camera, hangiule ! Cea mai bună.

4. Ceva mai tîrziu, Pat S. Garrett ieșea de la bărbier spilcuit, parfumat, într-un perfect echilibru al cugetului și al trupului. Purta haină de catifea albastră, totdeauna descheiată, pentru a nu stînjeni mișcarea mînilor sale. Purta cizme moi, iar pasul său era mai elastic decît unduitul unui șarpe de apă, în apă. Trecu din obișnuință și pe la „Gloria". Ochioasa de la bar îl întrebă din ochi, el răspunse nu, din bărbie, în schimb dori să știe unde-i Billy-chiorul. Acesta își făcu apariția mestecînd din ambele-i fălci cîrnat cu usturoi.

— Pariez pe cinzeci de centavos că știu ce te preocupă, șerifule ! Garett privea balustrada sofisticată ce ducea în sus către odăi. *Yes*, reluă chiorul, e aici, a luat cea mai scumpă cameră, alături de a ta, și să mă ia drakku dacă știu cine este ! Ar fi prea de dimineață pentru ceva rece ?

— Cafea fierbinte, Billy.

Garett sorbi, încercă să mai pună o întrebare, dar observă că singurul ochi al cîrciumarului e gata să-i scape din orbită și ar fi fost păcat, era... ultimul. Marshal-ul întoarse și el privirea către scara din lemn de cedru, cu balustradă aurită cu două turnante și-un unghi, mîndria localului. Pat S. Garrett era un om calm, altfel nici nu ar fi fost posibil într-o meserie păcătoasă ca a lui ! Acum însă mîna încercatului *gunman* scăpă ceașca, iar inima i

se opri. Din fericire, nu definitiv, Kandy-bar ar fi pierdut cel mai bun om al legii, cel care a pacificat localitatea și a pus temelii respectabilității.

De la înălțimea scării, Dyane Clintwood zîmbi vag, oarecum distant, oarecum promițător către cei doi bărbați încremeniți, coborî cu mers studiat, se așeză la una din mese.

Privindu-i profilul, abia acum înțelese Garrett ce-i plăcuse în înfățișarea trăgătorului ce întrase în oraș acum cîteva ceasuri. Profilul... Dar părul, lăsat liber acum, învolburat pe umeri ! Nu niște umeri firavi de femeiușcă ce se cere ocrotită. Oricum, niște umeri frumoși și, sfidînd moda vremii care cerea ca pielea femeilor să rămînă virgină față de razele soarelui, acei umeri purtau un bronz mat și desigur catifelat.

Billy-chiorul își trase un pumn în falcă.

— Dumnezeule, cum de n-am recunoscut-o ? ! E Mya Castellanny, privighetoarea Westului !

Marshal-ul Pat S. Garrett își săltă de pe frunte pălăria cu calota teșită și borurile largi cît pășunile de vînătoare ale lui Manitu.

5. În aceeași seară, Dyane Clintwood, evident sub numele de Mya Castellanny, se producea în saloon-ul chiorului, eclipsînd definitiv toate vedetele care se perindaseră oarecîndva pe acolo.

Trei zile mai tîrziu, marsha-ul Garrett, cel ce rezistase armelor și pistoalelor de toate calibrele și încercărilor a destule femei frumoase de a-l înhăma la căruța căsniciei, ridică ambele mîini, semn că se predă, și o ceru de nevastă pe privighetoarea Westului. Dyane acceptă, numai așa, de sîc. În ziua a patra, cînd trebuia să se celebreze căsătoria, deci prima înfrîngere a lui Garrett, în zori, topiți de oboseală, acoperiți de o pojghiță roșietică de praf, Doc Holliday și Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim, intrau în Kandy-bar, pe strada Preeriei, ciudat și nepotrivit nume, fiindcă pe

acea direcție străjuiesc munții Superstițiilor, cu creste falnice și ostile.

Cei doi prieteni, și rivali, și inamici, nerași, flămînzi, opriră caii în fața primei spelunci care purta romanticul nume „La cizma găurită". Cîrciumarul încă mai sforăia, visînd că e zmeu, nu cîrciumar. Cei doi descălecară, Bronco Nevada și calul lui Ben, *Copperhead*, Cap Arămiu, rămaseră în mijlocul drumului într-un abur de transpirație. Rio Jim zise :

— Hm ! E cam devreme.

— De acord, acceptă Doc, al cărui ceas de argint fusese „împrumutat" de Dyane.

După care Klinkenhagen zgudui ușa speluncii cu cizma lui grea.

Cîrciumarul, în culcușul său cald, după o draperie, zbieră :

— Cară-te, bețivanule, oricare ai fi !

— Gura, că ți-o sigilez c-un glonte ! replică Doc. Deschide pînă nu mut din loc șandramaua !

Patronul deschise, dar avea în mînă o carabină Henry, numai că botul acesteia se plecă de îndată ce recunoscu mustața și ochii mici, febrili, ai lui Doc, și claia de păr decolorat și ochii mari, indiferenți, ai lui Rio Jim. Cîrciumarul îi privi cu mare respect, le ceru scuze : doi oameni vestiți încă nu-i trecuseră niciodată, *în același timp*, pragul mizerabilei spelunci. Cu iuțeală profesională, turnă rachiu, pregăti cafele și puse pe focul iscat ca prin miracol tigaia cu ouă și șuncă. Doc trecu în spatele tejghelei să se spele pe mîini. Mîrîi :

— Garrett e pe-aici ? Ce mai clocește ?

Cîrciumarul rînji vesel :

— Clocește bine ! Se însoară !

Klinkenhagen se opri din mestecat.

— Glumești ! Garrett se însoară ? !

— Dar cum, nu pentru nuntă ați venit ? se miră cîrciumarul turnîndu-și un păhărel. Marshal-ul nu v-a dat de știre ? Păi tot ținutul se pregătește !

Doc și cu Ben se priviră. Aveau o presimțire. Hangiul continuă vesel, dînd amănunte și în sfîrșit pronunță numele Myei Castellanny...

Doc Holliday, după ce tăcu, vorbi :

— E pace în Kandy-bar, prietene ?

— Ca-n vremurile bătrîne, *Sir !* Urechile mele n-ar ști să recunoască glasul unui Colt. N-am mai văzut om beat de un secol... Nimeni nu s-a mai certat cu nimeni...

Ben Klinkenhagen își întinse trupul ciolănos.

— Hm ! Ei bine, prietene, pacea s-a sfîrșit. Garantez eu !

Cei doi trăgători încălecară, urmăriți de ochii patronului, care nici nu bănuia ce uragan declanșase.

— Ce facem ? întrebă Doc. Dăm foc tîrgului începînd de aici, sau ne mulțumim numai cu centrul.

— Așteaptă ! ripostă Rio Jim. O să-și dea foc singuri, nu e degeaba Dyane aici !...

6. Bisericuța din Kandy-bar aducea a baracă, în schimb pastorul Bare, zis *Bear,* Ursul, dispunea de o statură impozantă și de un glas măreț. Pe la ora unsprezece, dumnealui se pregătea să țină un discurs plin de aluzii și bogat în tîlcuri, întrucît căsătoria marshal-ului Pat S. Garrett cu irezistibila Mya Castellanny era cel mai important eveniment al anului.

Pastorul Bare vorbi mult și solemn. Puțin înaintea amiezii, mirii arătau foarte emoționați, mai ales el, fiind la cea dintîi căsătorie... cînd la intrarea bisericuței se stîrni agitație. Cei de acolo îi recunoscură pe Doc Holliday și Rio Jim. Nu știau ce să creadă, era de bine, de rău ? Mai curînd de rău, judecînd după mutrele lor.

Ambii înaintară. Doc strigă :

— Ce comedie se joacă aici ! Taci, părinte ! Cine se căsătorește cu cine ? Afară din biserică, turmă de nătărăi !

Marshal-ul Garrett tresări. Tresări neplăcut. Nu avea la el nici măcar minusculul „Tommy" de fabricație olandeză, deh, linia elegantă a fracului s-ar fi dus drakkului.

Fața i se îmblînzi, își recunoscu prietenii, desigur glumeau.

— Ben ! Doc ! De unde ați răsărit ? Fiți bineveniți ! O să fie o petrecere...

— O să fie, dar nu cum crezi tu, replică Doc.

— Ce este, bătrîne ? Ce nu-ți convine ? întrebă Garrett.

— Tu ce faci aici, Pat ? întrebă Rio Jim.

— Dar nu vezi ? Mă căsătoresc !

— Nu cred că te căsătorești, amice, interveni Doc. Ar fi exagerat. Dyane e soția mea.

— Și a mea, adăugă Ben, mărind confuzia.

Pat S. Garrett, mai impunător ca oricînd în straiele sărbătorești, străbătu cu bine momentul, era o glumă cam proastă, totuși, o glumă, așa că încercă să rîdă. Zise :

— Părintele Bare așteaptă. Vreți să fiți și voi martorii mei ?

— Serios ? Altceva ce ai mai dori ?

— Doc ! Te întreci cu gluma ! Și tu, Ben. Cred că v-ați îmbătat !

Și acum interveni elementul ce scandalizează inimile cinstite din oraș.

Înaintînd semeață ca o regină, Mya Castellanny, privighetoarea West-ului, alias Dyane Clinwood, alias Danny Clintwood, vorbi, iar vocea ei sună mai limpede decît clopoțelul unei școli duminicale :

— Ah, Pat dragă, într-adevăr ! Uitasem să te previn că sînt măritată și cu acești gentlernani...

Cei de față căscară gurile. Unii nu le-au închis nici pînă azi.

7. Doisprezece juraţi fură desemnaţi pentru a cîntări, sub conducerea judelui Yberr, fapta fără precedent a Dyanei. Dintre pedepse, spînzurătoarea era considerată mult prea blîndă ; se vorbea despre jupuitul de viu, arderea pe rug, căci, desigur, Dyane era o vrăjitoare, iar exemplul ei trebuia... etc.

Spiritele se aprinseră din ce în ce. Onorabilul Cal Ghan îşi aduse aminte de un foarte vechi diferend al său cu vecinul Johan Olson, şi-l împuşcă. Pînă să ajungă la faţa locului, marshal-ul Pat. S. Garrett fu informat că la „Gloria" stimabilul Franck Dhartytowne îl făcuse măgar pe colonelul Manuel Mydd Thomson, unul fiind adept al jupuitului de viu, celălalt al torturii prin foc, colonelul ripostase cu neelegantul cuvînt arierat, de origine străină, între cei doi domni avusese loc un nevinovat dar violent schimb de focuri, şi nici unul dintre ei nu ieşise bine.

În biroul marshal-ului, dincolo de zăbrele, un găligan înarmat o păzea de zor pe femeia care era cît p-aci să devină soţia omului legii, sau mai exact Garrett era cît p-aci să devină al treilea soţ *simultan* al ei... Dar, deocamdată nu ne vom ocupa de Dyane, avea grijă s-o foarfece întreg oraşul, şi o făcea cu atîta ardoare că barmanii şi ajutoarele improvizate abia izbuteau să împartă răcoritoarele care să mai stingă jarul. Dar, la drept vorbind, „răcoritoarele", precum whisky-ul, ginul, toffada, tequila, vinul roşu de Arkansas şi alb de Lorena abia turnau gaz peste foc. Nimeni nu mai bea bere sau apă.

Grupuri de călăreţi, atraşi de evenimente, intrară în oraş, iar printre aceştia cîţiva inşi ce se feriseră în ultima vreme să dea ochi cu lumea. Garrett fu informat că ucigaşul Salkow, izgonit *pentru totdeauna* din Kandy-bar, se află în carne şi oase la „Apaşul melancolic", împreună cu alţi doi inşi, necunoscuţi dar cu atît mai dubioşi.

Răsunau împuşcături — deocamdată răsleţe. Culmea ! Marshal-ul află că fondatorul oraşului, primarul Dun, cel care a promulgat interdicţia jocurilor de noroc, face un

pokeraș la „Darling" cu popa Bare, cu directorul teatrului „Trave's Girls Company" și cu poetul local Vincent McCall. Miza în acest moment e numai de 80 $ dar amenință să crească. Apoi ochii lui Garrett înregistrară un spectacol de care orașul uitase. Fațada restaurantului „Grace Mils", renumit prin *enchilada* ce se gătea acolo, începu să se clatine, un om zbură pe fereastră, un altul îl urmă, se rostogoliră în praf, iar peste ei căzu fațada localului. Două fete năvăliră în stradă în costume oarecum sumare și începură să-și scoată ochii.

Marshal-ul era un om calm. Rămase calm. Doar gîndi : „uite, domnule, cum apariția unei femei poate numai în cîteva ore să întoarcă pe dos un oraș pe care am reușit să-l pacific abia în doi ani !" Garrett făcu un gest de lehamite și în timp ce ochii săi urmăreau cu o nuanță visătoare traiectoria unui fotoliu aruncat de la etaj, urmat de persoana care stătuse în acel fotoliu, adică soacra dentistului O'Canine, buzele sale pronunțară singure : „Duceți-vă la drakku toți !"

Apoi, de ciudă, omul legii se duse și el la drakku, adică se îmbătă, ceea ce nu i se mai întîmplase de vreo douăzeci de ani.

Cînd, la o oră imposibil de definit, cineva îi scutură umărul și-i șopti, de fapt urlă, că Doc Holliday și Rio Jim iarăși se certaseră și urmează să se *întîlnească* pentru a stabili a cui este femeia ce urmează a fi decapitată sau arsă pe rug mîine, Pat S. Garrett mormăi cu limba amară : „N-au decît să se ucidă... și cu cît mai repede, cu atît mai bine !" Și adormi iar.

8. Vestea că Doc urma să-l *întîlnească* pe Rio Jim într-o definitivă răfuială se răspîndi ca fulgerul. Curioșii își instalară mutrele și plămada lor trecătoare în toate ascunzișurile. Deasupra orășelului înflori o cometă. Singur în atelierul său, tîmplarul Oscar F. Fay meșterea un sicriu... dacă nu două. La birtul lui Willy-nemțoiul, Doc bea o ca-

fea cu lapte, cînd fu informat că Ben ieşise din cealaltă parte a pieţii din spelunca lui Howard grecoteiul. Doc sări în picioare, îşi potrivi cu o atingere înfrigurată centironul...

Pe orizontul dominat de munţii Superstiţiilor, iar mai departe de Piscul Lupului, scăpăra o coroană de lumină argintie. O pisică neagră cu totul în afara evenimentelor, sau poate deasupra lor, deşi, materialiceşte, în centrul lor, traversă platoul alb, ca un punct, ca o virgulă în fraza haotică a unui romancier somnambul, exact între cei doi trăgători care se apropiau cu pas prudent şi mîna pregătită.

Dar... dar... dar..., în momentul cînd ajunseră la o distanţă propice pentru a schimba o vorbă, o opinie, un glonte, sau orice doriţi, în clipa cînd armele răsăriră între degetele lor isteţe, două împuşcături răsunară, aproape simultan. Nimeni nu-l remarcase pe călăreţul zvelt, în negru, ce se întrupase în margine, dumnezeu ştie cînd! Prezenţa sa a fost atît de scurtă, de neaşteptată, de surprinzătoare, că mulţi au zis că e vorba de o nălucă sau ceva şi mai rău, de n-ar fi stat mărturie gloanţele ce au pus capăt, pentru moment, confruntării dintre Doc şi Ben.

În spatele Dyanei Clintwood — acum Danny Clintwood — nălucea, şi mai fantomatic, mustangul ei negru. Ambii dispărură înainte ca imaginea să fi avut timpul să se imprime pe retină. Ceva mai tîrziu, trezit din posomorîta lui chercheleală, marshal-ul Garrett îl dezlegă pe ajutorul său. Îl gratulă simplu : „Nemernicule!" Nemernicul încercă să se scuze :

— Eram cu spatele... voiam să văd şi eu ce se întîmplă... nu-mi închipuiam că o femeie...

— Nu femeie, ci diavol, nu ţi-ai dat seama, cap de coyot umplut cu bălegar de măgar! scrîşni Pat S. Garrett şi, aranjîndu-şi artileria, ieşi în oraş, decis să reinstaureze buna ordine.

9. Două bufnițe împăiate străjuiau infirmeria dentistului O'Canine. Acesta ținea în fața ochilor încețoșați ai lui Ben Klinkenhagen un mic, drăgălaș, obiect lucitor, puțin deformat. Ați ghicit, e vorba de un glonte.

— În sfîrșit, l-am scos, zise O'Canine. Uite ce simpatic e ! Să știi că, dacă nu mori, te vindeci.

Rio Jim ceru :

— Ia-l de aici ! Adă-mi o sticlă de toffada !

— În starea în care te afli te va ucide, observă dentistul.

— Și așa m-a ucis nevasta domnului de alături ! protestă Ben.

— Te-a ucis propria ta nevastă ! hîrîi Doc din plămînul său ciuruit. Dar, felcere, glontele *meu* unde e ?

— Străveziu cum ești, Doc, răspunse O'Canine, plumbul a trecut prin tine, s-a dus mai departe. Nu știu cît de departe. Ți-a străpuns plămînul.

— Care era dinainte străpuns... O gaură mai mult nu strică... dar nici nu repară...

— Mi-ai adus ceva rece ? răcni, poate pentru ultima oară în viață, Ben Klinkenhagen.

— Voi aduce, fu de acord O'Canine.

Și puse alături de patul lui Rio Jim băutura. Gunman-ul sorbi. Efectul înviorător se produse numaidecît. Reuși să-și rotească gîtul, iar cu gîtul și capul. Îl analiză pe vechiul său prieten și inamic, al cărui profil cadaveric părea o muchie de stîncă, ciuruită de torenți.

— Hei, Doc !

— Ce drakku poftești, *vaquero* ?

— Am bănuiala că mă curăț !

— Sînt mai mult decît impresionat, i-o întoarse Holliday. Să-ți dau o mînă de ajutor ?

— Lasă gluma, Doc. Nu e momentul. Promite-mi ceva !

— Nici prin gînd nu-mi trece !

— E vorba de Dyane. Dacă scapi, să ai grijă de ea. Găsește-o ! Cumințește-o ! Fă-i rost de angajament la un teatru solid. Și smulge-i, în numele domnului, pocnitoarele alea blestemate din lăbuțe, să nu se mai joace niciodată cu ele, cum s-a jucat cu noi !

— Prea bine, acceptă Doc după ce meditâ o clipă. Iar dacă mă curăț eu, iar tu ieși de aici, promiți să faci același lucru ?

— O.K. ! spuse Rio Jim, și tăcură, munciți de același gînd. Doc zise :

— Drace ! Drace ! Dar dacă ne curățăm amîndoi, ce face Dyane singură... fără nici un soț ?

Studiară această chestiune. Doc găsi o soluție :

— O să aibe Garrett grijă de ea... ticălosul !

Rio Jim vorbi :

— Să ne acordăm ultima iertare. Bate laba !

— Imposibil. Mîna mi-e înțepenită.

— De fapt, și a mea. Să ne iertăm, prin urmare, simbolic. Eu te iert, prietene. Adio !

— Doc, și eu te iert, murmură Rio Jim. La revedere sau adio !

Cavalerească, înduioșătoare conversație ! Dar, oare, ce se întîmplase cu adevărat ? Voise chiar Dyane dintr-un foc, adică din două focuri, trase aproape în aceeași clipă, intenționase să se scape simultan de cei doi soți legitimi — mare vorbă ! — ai ei ? Ciudată rezolvare. Nu se potrivea cu Dyane. Nici vorbă de așa ceva. Frumoasa Dyane — Mya Castellanny, încercase doar să împiedece duelul care, oricum, s-ar fi terminat rău, încercînd să le zboare armele din mînă, însă propria ei mînă tremurase... Se bizuise prea mult pe iscusința ei Dyane... Și, pe deasupra, era emoționată ! După orele de arest, după evadare, după tensiunea ceasurilor înainte de a fi arsă pe rug, e firesc ca degetele să nu te mai asculte ca întotdeauna și, mai ales, opinez eu, oricît de măiastră ar fi în mînuirea pocnitoarelor, o doamnă nu poate atinge nivelul celui sortit să poarte greul

pămîntului, al bărbatului deci. Un Doc Holliday, un Pat Garrett, un William Frederick Cody, aceştia da, într-o zi bună pot să zboare armele din mîna a doi trăgători. O femeie, mai greu. Îşi închipuie ele, vanitoasele, că pot orice. Nu pot chiar orice...

10. În Canyonul Lupului. între Piscul Lupului şi Piscul Negru, se află ranch-ul indianului Atlee, un surdo-mut, cunoscut şi sub alt nume : James Gibson, dezlegător de enigme. La Fort Kern, Kandy-bar, Phoenix, Tucson, şi în alte orăşele, soseau prin intermediul prăfuitelor *stage-coachs* plicuri mari, mici, potrivite, netede, mototolite, unele ajungeau la Gibson, altele nu. Emisari misterioşi le ridicau de la poştă şi i le aduceau dezlegătorului de enigme, a cărui faimă creştea şi creştea. Ciudat, mare parte dintre aceste răvaşe aduceau parfumul necunoscut al Vechiului Continent. Acolo faima lui Gibson se lărgise mai mult decît la el acasă... dar aşa e cu profeţii, ca în zicală. Ranch-ul, ascuns într-o glugă a pădurii, plăcuse unui cetăţean din Sundance, acesta încercase să-l cumpere, dar se izbise de un refuz, deci trimise trei ucigaşi care să-l cureţe pe proprietar. „Neajutoratul" surdo-mut îi primi cu focuri de armă, doi îşi lăsară acolo pielea, dar mai ales oasele, al treilea fugi şi povesti întîmplarea. Surdo-mutul fu lăsat în pace, nici nu dorea altceva.

Acum e seară. Un lup aleargă prin poiana bătută de lună şi nu-i pasă de nimc. Gibson, surdo-mutul, bea cafea, fumează, şi-n lumina lămpii studiază răvaşul lui Friederich von Drscharpp, baron de Klemm, care oferă o sumă bună dacă spărgătorul de enigme, mai ales istorice, va face lumină şi va da un răspuns plauzibil într-o chestiune tare încurcată : în urmă cu vreo două sute de ani un strămoş, cavalerul Drug May von Rosther, despre a cărui vitejie desigur aţi auzit, dispăruse cu ocazia bătăliei de la Cohemburg, pe Mosela... Nu atît osemintele înaintaşului

îl preocupă pe baronul Drscharpp, cît faptul că documentele afirmă — dacă nu cumva mințesc — că în mormîntul cavalerului se află o parte din tezaurul familiei. Dar are rătăcitorul acela un mormînt ? Unde ? Mda, așa stăm cu familiile astea mari, mereu preocupate de aurul lor blestemat. Surdo-mutul mormăie : „Hm !" Fiindcă surdo-mutul e tot atît de surd și de mut cum ești tu, cititorule, el, Atlee, e una și aceeași persoană cu marele James Gibson, iar Gibson e una și aceeași persoană cu Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim ! Îmi dau seama că m-am ocupat prea puțin de personalitatea acestui mare *frontiersman*, poate e cazul să explic de unde pînă unde Ben Klinkenhagen, refugiindu-se în pielea lui Gibson, devine un avizat cunoscător al istoriei lumii, mai ales a Europei, dar nu am vreme căci urechea „surdo-mutului" prinde ecoul îndepărtat al unui galop...

Se duce la fereastră : Prieten ? Dușman ?

Prieten. Pînă la un punct, firește. De la distanță, Rio Jim recunoaște profilul întunecat, fantomatic, al lui Doc Holliday, mai ales după felul său de a călări, înclinat ușor către stînga. Ben împinge pe foc cafeaua și deschide ușa grea din dulapi de 7 cm, cu traverse metalice.

Holliday, frînt, pică pe un scaun, degetul arătător indică ceva, Rio Jim înțelege, iese, ia șaua de pe Bronco Nevada, îl șterge încetișor, îl duce în grajd, alături de Cap Arămiu... În acest timp, Holliday soarbe cafea. Lui Ben îi trebuie cel puțin o juma de ceas pentru a-l pune pe roate pe Bronco Nevada pe care ticălosul de Doc l-a istovit. Acum îl lasă să soarbă apa limpede din jgheab... Intră în casă.

— Arăți bine, Doc. Cum ?

— Taci. Ultimul timp am băut mai ales lapte, explică Doc, sorbind cafeaua. Ai vreo știre de la soția noastră, de la Dyane ?

— Nu prea...

— Să te cred ?

— Cum poftești. Dar tu ai vreo știre ?

— Nu...

— Dar eu să te cred ?

Doc Holliday puse pe masă, între plicurile pline de enigme o altă enigmă, un sul de piele legat strîns. Degetele sale subțiri, de chirurg, sau de trișor, sau de jucător, se mișcară iute în jurul complicatului dublu nod marinăresc combinat cu ceea ce se numește „ochiul spînzuratului".

— Ce mai e și asta, Doc ?

— Orice. O anonimă din partea morții. Un scalp. Un petec din tunica lui Joe Indianul. Condamnarea noastră la nemurire.

— Taci. Ai auzit mai înainte glasul unui șacal *tenor* ?

— Poate. De ce ?

— Pe-aici nu umblă șacali. Din cauza lupilor. Șacalii nu-i înghit pe lupi, sau invers..

— Privește mai bine harta. Aici e o mină de aur, uitată, părăsită. I s-a pierdut urma. Harta e veche de vreo sută de ani.

— Dacă nu e falsă.

— Constată tu ! De ce crezi că am venit la tine ?

— De dorul meu ! ripostează Rio Jim. Cum ai pus mîna pe vechitura asta ?

— Simplu. Am făcut o partidă la Billy-chiorul și am umflat de la niște tămîi din Newton cincisprezece dubloni de aur și am vrut să plec, ceilalți nu, că nu este elegant, pînă ce Billy le șoptește cine sînt, ăia-și cer scuze, eu mă duc la bar, cer un pahar cu vin, cînd se apropie foarte respectuos un individ, cu pălăria în mînă, și vrea să-mi mai ofere un pahar, refuz, fiindcă, zic, doctorul îmi interzice mai mult de 250 g. pe seară. Mă întreabă cine e doctorul ce *vede* de mine, îi spun că eu sînt acela, adică sînt propriul meu doctor, el zice că știe, că m-a recunoscut, după faima mea...

— Doc ! Nu mă plictisi ! Lasă în pace faima !

— Bine, nătărăule ! Eşti gelos pe faima mea. Pe scurt, individul îmi vinde harta, pe gratis, contra unei sute de dolari.

— Pe gratis ! O sută, pentru prostia asta !

— I-am dat şaptezeci. Ne-am tîrguit. Cred că o lăsa şi la cincizeci, dar în seara aia eram generos.

— De ce nu s-a dus individul să caute mina aia blestemată ?

— Un om bătrîn, neputincios, nepriceput...

Rio Jim răsuci harta.

— Munţii Ggssoollly ? Jjuurrwweerr-river ? Nu cunosc, n-am auzit.

— Păi toate hărţile sînt cifrate, *vaquero !*

— Bravo ! Şi atunci, cum găsim drumul ?

— Dar eu de ce m-am ostenit pînă la tine ? Descifrează !

— Mă faci să rîd. Parcă ar fi celebra ta afacere cu aurul din peştera lui Weehler, unde piraţii de pe „Clementine" şi-au îngropat tezaurul, şi unde am săpat cîinește patru zile... Şi am dezgropat o lădiţă în care se odihnea un pergament pe care scria : „Doc Holliday ! Era timpul să ai şi tu parte de o cacialma bună. Iscălit : Un grup de cetăţeni cinstiţi pe care i-ai curăţat la Snake River Stampede."

— Lasă, făcu Doc plictisit. Atunci am luat plasă, acum afacerea e sigură.

— Mă întreb cum a ajuns şacalul acela în Canyonul Lupului. Îl auzi ?

— Ben ! se supără Doc. Eu nu mă dau jos din şa cinşpe ore ca să-ţi aduc documentul, iar tu, cu şacalul tău...

— Nu-mi place harta, Doc ! Ce să zic, tu mă deranjezi totdeauna cînd încep o viaţă nouă. Vreau să rămîn aici, tihnit, iar tu aduci duhul blestemat al aventurii ! Du-te la Old Fille, el are „telescop cu oscilator de mercur"... pentru aur, argint, pentru orice.

— Boşorogul acela ! Nici nu mai e în stare să încalece !

— Aşi ! Dacă-l ajuţi, poate călări şi o cometă.

— Tu îţi baţi joc de mine !

— În casa mea fac ce vreau !

— Sigur. Ce vrei. Poţi s-o şi încasezi, dacă vrei. Şi, ca să nu spui că e vorbă goală, ţine !

Şi Doc repezi o directă în falca amicului său. Acela, bineînţeles, ripostă. Se încăierară. Se cotonogeau cu egal talent, fără să mai ţină cont de nimic, cînd o voce rogojinoasă îi opri :

— Dacă pentru hartă vă bateţi, n-are sens. E a mea !

Doi indivizi intraseră în baracă, unul din ei merită ceva atenţie.

Deosebit de scund, foarte lat, cu picioarele strîmbe, era cunoscut sub numele de Kraker Jake, Jake Crăcănatul. Unul dintre banditii frontierei. Ce nu făcuse Kraker, în sens rău desigur, poate încăpea pe un bilet de loterie. Răufăcătorul nu bănuia că peste vreo sută de ani cosmeticiana Helene Rubinştein va lansa pudra „Kraker Jake", eterizîndu-l în... nemurire. Posibil că nici nu s-ar fi simţit flatat. Ce e aceea o pudră ? Preferabil o carabină „Kraker". Sau o marcă de toffada.

— Hello ! făcu Ben Klinkenhagen, ridicîndu-se. Îmi era dor de tine, Jake ! Deci tu erai, „şacalul" era semnalul vostru...

— Vorba ! Fă-te uşiurel cu faţa la perete. Ridică lăbiuţele. Şi tu, la fel, dentistule. Fernand, maimuţoiule, ia-le arma, banii, tot ce e de preţ, iar harta pune-o la mine în buzunar. Bine. Nu înţeleg de ce nu vă măresc greutatea corporală cu ceva plumb, mai ales Doc ar avea mare nevoie, însă azi sînt melancolic... melanchiolic, dar la viitoarea întîlnire se lasă cu pîrîituri. Nu-mi ieşiţi în drium ! Uitaţi de hartă ! *Hiarta nici n-a existat !* Zicînd acestea, Kraker slobozi cîteva gloanţe, din pură plăcere, spărgînd, printre altele, un preţios serviciu de Saxa, primit de Ben, oricît ar părea de straniu, de la Marele Duce de Saxa.

După ce banditii se topiră, Rio Jim îl privi amărît pe Doc.

— Tu îmi aduci totdeauna necazuri și complicații. Treaba asta m-a indispus atît de tare că nici nu mai am chef să te cotonogesc !

În mîna subțire a lui Doc apăru un minuscul *Petit Cheri.*

— Aș putea să te curăț, Ben ! Aș zice că a făcut-o Kraker.

— Eram convins că maimuțoiul de Ferdinand nu ți-a dibuit toate buzunarele ! Dacă vrei să pui în funcțiune „mașinuța", nu ezita, prietene ! Viața nu mai are haz pentru mine, enigmele Europei nu mă mai pasionează, băutura nu are gust, fumul de țigară e prea uscat... și-n plus ai rămîne unicul soț al Dyanei...

— Dacă între timp n-a contractat alte căsătorii...

— Apasă ! Apasă pe trăgaci. Dar să ții-nteștí bine. Dă-mi voie să iau Biblia, să mor cu Cartea Sfîntă în mînă.

— Ia-o, prietene ! Ia și fotografia Dyanei.

— N-o am. Dar Dyane e în inima mea.

Klinkenhagen luă Biblia, o deschise și-n mîna lui înflori... „Laleaua Neagră"... ba nu, un pistolet negru, de mare precizie.

Doc rînji, prea puțin impresionat.

— Nici pe mine viața nu mă încîntă. Ce facem ? Facem *tir* sau pornim pe urmele lui Kraker Jake ?

11. A fost o treabă deosebit de posomorîtă. Au refăcut din memorie harta. O noapte întreagă. Dimineața au înșeuat caii. În Canyonul Lupului bătea un vînticel cald, înmiresmat. Era plăcut să trăiești, totuși. La intrarea în Kandy-bar, marshal-ul Garrett se încruntă urît.

— Pentru alde voi, orașul e închis !

— Încearcă să ne scoți afară !

— Predați armele !

— Care arme ? și îi arătară tocurile goale ale pocnitoarelor.

Doc și cu Rio Jim băură o cafea la Billy-chiorul care, inimă largă, le dădu cîteva pistoale, două carabine, ba le împrumută și niscaiva mărunțiș. Marshal-ul Garrett suspină ușurat cînd îi văzu ieșind din oraș. O apucară spre nord. Seara fripseră o pulpă de căprioară. Dimineața, cînd deschise ochii, Klinkenhagen văzu pe cer planînd un vultur din specia „ribon". Romantică imagine, care însă nu spune nimic bun unui om al preeriilor. Rio Jim se ridică încet. Ce instinct au păsările ! La mai puțin de un metru de capul lui Doc Holliday care, conform obiceiului, veghea dormind dus, un *serpent à sonnettes* își ridicase capul și din această poziție părea să-și examineze cu o curiozitate metafizică viitoarea victimă. Klinkenhagen ținți fără să aștepte. Capul zdrobit al jigodiei zbură într-o parte. Doc sări în picioare.

— Nemernicule ! Ocheşti în mine în timp ce dorm ? !

— Dentist ratat și dobitoc bătrîn ! îl ținu Rio Jim sub amenințarea armei, căci nebunul, irascibilul Doc era în stare de orice. Uită-te la picioarele tale și sărută-mi mîna !

Apoi consultară harta ce o refăcuseră din memorie. Gata să se încaiere pe chestia direcției ce o aveau de urmat pentru a ajunge la Old Fille care deținea un prețios „oscilator cu mercur". Old Fille care trăia de la o zi la alta, într-un ranch amărît unde poseda două găini, flămînde și alea. Nimeni nu și-a pus problema asta.

Străbăteau o pădure de *spanish bayonet* cînd un călăreț singuratec le ieși în cale.

— Doc ! Vezi și tu ceea ce văd eu ?

— Dacă o zărești pe Dyane, și eu, la fel...

— Soția noastră ! Ce emoționant !

Mya Castellanny înaintă fără sfială și le zîmbi. Nu Mya, ci Danny Clintwood, fiindcă la drum se travestea în bărbat. Era fercheșă. Adică ferches. Colturile la locul lor, carabina Sharps 2W în oblînc. Mustangul Danny arăta și el odihnit.

— Încotro ?

— Către munții Yosemitte, Dyane... Căutăm aur. Vii și tu cu noi ?

— Nu. Cu doi e ca și cum ai fi cu nici unul. De altfel, acolo unde mergeți e tot atîta aur cît în ochiul lipsă a lui Billy... N-ai azvîrlit tu, Doc, într-o seară, șaptezeci de dolari, pentru o hartă veche ? Doc Holliday o privi înghețat. Domnul acela onorabil era tatăl meu... socrul vostru, băieți. N-ați avut plăcerea de a-l întîlni pînă acum. Confecționează hărți „vechi", e plăcerea lui, și-i aduce și un mic venit, nu trebue să-l condamnați cu asprime, la urma urmelor sînteți rude... Eu l-am trimis în seara aceea la tine, știam că ai bani, totul se află, aveam nevoie de mărunțiș fiindcă sînt cochetă și un negustor îmi oferise spre vînzare un șirag de perle... adevărate. Porcul ! Erau tot atît de adevărate ca și harta ! Am ieșit cu toții în pierdere, nu vă uitați așa la mine, nu mă sperii, și nu uitați că nu de mult am salvat, la Kandy-bar, viața a cel puțin unuia dintre voi !

— Ucigîndu-ne pe amîndoi, femeie !

— Scopul meu a fost bun, dar îmi tremura mîna... din cauză că țînteam în voi... Haideți, însoțiți-mă o milă, apoi ne despărțim...

Ceva mai încolo, Dyane descălecă și înșiră la marginea potecii ceasornicul de argint, port-țigaretul, pintenii, săculețul de aur, pumnalul și celelalte.

— Ce este cu toate acestea ? fu curios Doc.

— Sînt cadourile pe care NU mi le-ați dat, și le-am luat singură, boys ! Momentan sînt bogată, vi le înapoiez.

— În acest caz, înapoiază totul, o povățui Ben. Și cei șaptezeci de arginți cheltuiți de Doc pe harta aia falsă.

— Dar ce înseamnă șaptezeci de monede pentru Doc ? O miză medie. Nu pricepeți că aveam nevoie de ei ? Și apoi, voi nu aveți nici o obligație față de mine ?

O privire cum se îndepărtează pînă se pierdu în ceața străvezie de pe orizonturi.

— Noi, acum, ce facem ? întrebă Doc.

— Nu știu. Dar ce nu facem ?

— Nici asta nu știu.

Zi stranie ! Soarele se plimba printre nori, umbrele se plimbau printre arbori, ochii lui Klinkenhagen urmăriră două antilope *proghorn* ce străbăteau un luminiș, departe, ieșind dintr-o pîclă, pătrunzînd în alta. Două iluzii...

— Cît vrei pe ceasul acela ? întrebă Rio Jim. Că-l ții de prea multă vreme și nu e sănătos, iar eu n-am avut ceas în viața mea și vreau să știu cum e viața cu ceas.

— Păcătoasă, ca și fără, dar să știi că ăsta e fabricat la Youngstown, Ohio, de un olandez pe nume Van Dobson, prin 1800. A aparținut guvernatorului Backer. Pe cînd aveam cabinet la Chicago, l-am primit cadou din partea milionarului Boobney căruia i-am bătut în gingie șase dinți de aur, din aurul lui...

— Iarăși se aude șacalul ăla !

— E plin de șacali pe-aici ! Își pierduse șase dinți cu ocazia...

— Există sumedenie de ocazii în care-ți pierzi dinții, capul. Te-am întrebat, amigo, ce vrei pe blestematul ăla de ceas ?

— Am vrut să-ți explic că e al naibii de prețios, *vaquero !*

— O. K., *gringo !* Îți ofer pumnalul acesta. E cadoul ducelui de Kent, răsplată că i-am dezlegat una din enigmele ce-i tulburau somnul. E făcut la Istambul-Constantinopol-City, Turkia, în anul 1500.

— Flecuștețul ăsta ? ! Ce mai pui pe lîngă el ?

— Cu tine nu se poate trata o afacere serioasă. Dau aurul dacă tu dai și port-țigaretul.

— Port-țigaretul meu ? ! răcni Doc. Să știi, pe mine mă doare-n cot de Ducele de Kent, dar bijuteria asta de port-țigaret a aparținut lui James Reed-Vacă, banditul care a efectuat primul *train hold-up* în anul 1845.

— Ești un incult. Linia „Union Pacific" a fost terminată în '69, iar în '45 nu exista picior de... roată de tren pe-aici !

— Ce contează anii ? se înfurie Doc. De ce mă plictisești ?

— Dau pumnalul, aurul, tu pune jos ceasornicul și port-țigaretul.

— Pe lîngă pumnal și aur pune jos și acul de cravată !

— Atunci tu adaugă pintenii de argint. E ca și cum nici nu i-ai avut !

— De fapt nu le-ați mai avut, nu le aveți și nu le veți mai avea vreodată ! răsări din tufișuri mutra urîtă a lui Kraker Jake. Nu vă mișcați. Ia-le armele, Fernand, maimuțoiule ! Caută-i prin buzunare. Doc, nu te uita urît, că mă siupăr !

— Tu ești de vină, Doc ! zise Rio Jim. Niciodată nu ești atent la șacali. Ei erau !

— Ți-am spus să nu mai faci pe șacalul, capră ce ești ! îl mustră Kraker pe Fernand. Caută bine. Trișorul de Holliday e în stare să ascundă un pistol și între măsele ! Așa, prieteni. Mi-ați dat o hartă falsă, pentru asta nu vă iert !

— Singur ți-ai luat-o, crăcănatule !

— Gura ! Eu, oricum, mă consider păcălit. Hai, Fernand, pune tot avutul ăstora în săculețul numărul doi !

— Nu te mai osteni atîta, față palidă ! răsună o voce autoritară. Aurul, armele, și tot ce mai e sînt ale mele ! Aveți onoarea de a fi prizonierii Marelui Lup Alb, căpetenia *chipeway*-lor. Nu vă necăjiți. Înainte de a vă lua scalpurile, am să vă ofer whisky. Am destul. Să mergem.

12. În timp ce călăreau, cu mîinile legate, Doc zise tare, ca să fie auzit :

— Nu este Marele Lup Alb ! Se preface !

Unul dintre indieni, gol, musculos, cu un falnic tatuaj, un buffallo pe coarnele căruia aterizaseră doi șoimi, se răsti :

— Cine minte, *greenhorn* ?

— Am să-ţi arăt eu ţie, maimuţoi împănat ! Şeful vostru minte.

Indianul îl ajunse din urmă pe Marele Lup Alb şi-i raportă. Căpetenia îşi domoli calul pînă ajunse lîngă prizonieri.

— Adică nu sînt eu Marele Lup Alb ? Adică mint ? !

— Parcă ar fi contele de Valois, rînji Klinkenhagen cu gîndul la încurcăturile de pe Vechiul Continent.

— Eu nu discut cu tîlharii de drumul mare ! zise demn Doc.

— Tîlhari sînt albii, *ass* ! Care ne iau pămînturile, ne omoară vînatul, ne fură femeile.

— Scalpează-i pe aceia, Sachem ! Noi nu ţi-am luat pămîntul, vînăm pentru a ne potoli foamea, ceea ce legea preeriei permite, cît priveşte femeile voastre, nici că ne pasă de ele, amîndoi sîntem căsătoriţi şi sîntem credincioşi... nevestei noastre.

— Tu, faţă palidă, vrei să jigneşti fetele *chipeway* ? Îţi închipui că nu ar fi demne de voi ? Că nu sînt frumoase ? Că sîngele nu le este fierbinte ? Foarte bine ? Înainte de a vă pune la stîlpul torturilor, în faţa judecăţii lui Manitu, am să vă închid pe fiecare, în cîte un wigwam, cu două dintre cele mai frumoase *squaw* ale noastre. O să vă arate ele !

— Ai haz, chief, rîse Ben Klinkenhagen. Va fi cumplit !

— Sînt nerecunoscători, bombăni Doc. Nu se ţin de cuvînt !

— Îţi tai limba, faţă palidă !

— Taie-mi-o ! Înţelepţii tac. Nu te poţi bizui pe recunoştinţa lor !

— Cu ce trebuie să-ţi fiu recunoscător ?

— Nu discut cu tine ! Marele Lup Roşu a fost cel mai mare... cea mai mare căpetenie de pe tot teritoriul.

— Sînt fiul lui !

— Să te creadă cine vrea ! Tu nu ești descendentul lui ! Într-o bună zi, Marele Lup Roșu a fost apucat de o cumplită durere de măsea...

— Dr unde știi ? Nimeni nu are voie să știe așa ceva!

— Nimeni ! replică Doc. În afară de vraciul Pană de iepure, sau Marele vrăjitor Negură Fîlfîitoare peste piscuri. Nimeni. Pînă la urmă, o falangă de războinici s-a deplasat noaptea pînă la Kandy-bar, de unde l-au răpit pe dentist. Dentistul eram eu. L-am vindecat pe Marele Lup Roșu și, drept mulțumită, am fost proclamat mare vraci al tribului, și acela eu sînt ! Și acum, iată recunoștința !

— Dezlegați-i pe acești oameni ! porunci Marele Lup Alb, palid. Să le fie restituite armele și aurul. Sînt prietenii noștri.

— Nu-i băga în aceeași oală cu noi pe Kraker și pe Fernand. Nu sînt nici prietenii noștri, nici ai voștri. Ia-le caii, lasă-i cu mîinile legate, și trimite-i ! Prezența lor mă îngrețoșază, Sachem !

— Mă Doc, întrebă într-un moment prielnic Rio Jim, chiar tu ai extras măseaua găunoasă a Marelui Lup Roșu ?

— Nu tocmai, șopti Doc. Pe vremea aia făcea pe dentistul la Kandy-bar prietenul meu, răposatul Old Deekeendeen. Pe el l-au răpit pieile roșii.

— Old Deekeendeen ! L-am cunoscut. Ne este de folos și după moarte. Dar dacă își vor da seama că nu tu ești acela ?

— Imposibil, a trecut ceva timp, Old Deekeendeen era la fel de slab ca și mine, avea ca și mine doi ochi.

— Eh ! Să ne fie într-ajutor Marele Șarpe, conchise Ben.

Dîre verticale de fum, între care apunea soarele, vestiră apropierea așezării. Trei stînci de calcar subțiat în lumină, dominau spațiul. Intrară în satul indian, mîndri, cu toate armele, chiar și cu armele lui Kraker. Un războinic tînăr ieși în galop mare.

— O surpriză pentru tine, *chief* ! Ți-am procurat o nouă nevastă. Deși albă, e frumoasă ! Călărea travestită în bărbat, și s-a împotrivit !

Dyane stătea liniștită în wigwam-ul căpeteniei, înconjurată de niște cotoroanțe ce o asaltau cu sfaturi deosebit de inutile. Cînd Marele Lup Alb intră, urmat de noii săi prieteni, Dyane își arătă frumosul ei zîmbet enigmatic.

— Zmeilor ! Ați venit să mă recuperați ?

O piele-roșie nu are voie să-și trădeze sentimentele. Marele Lup Alb nu-și trădă surpriza. Se mulțumi să întrebe :

— Vă cunoașteți ?

— Nițeluș. E soția mea..., bombăni Doc.

— De fapt, și a mea, adăugă Rio Jim.

— Ciudat, comentă Marele Lup Alb. La indieni un bărbat poate avea cîte neveste dorește, niciodată invers. Ei, dar la voi toate-s anapoda. Femeie, i se adresă Dyanei, ești frumoasă, ești liberă, mănîncă, bea, și bucură-te de tovărășia soților tăi !

— Dar eu aș prefera să-mi văd de drum, mare *chief* !

— Dacă soții tăi îți dau drumul, facă-ți-se pe plac ! Clar, femeie ! Dacă tu ești una, iar ei doi, înseamnă că tu comanzi. Mai ai și alți soți ? Ciudat, foarte ciudat, pe Marea Pană de Aur a Marelui Vrăjitor Negură Fîlfîitoare peste piscuri !

— Dar și noi am prefera să ne vedem de drum, suspină Doc.

— Nu, prietene, nu, femeia să plece dacă vrea, avem aici destule, noi v-am supărat din greșeală, acum veți fi oaspeții noștri cel puțin treizeci de rotiri ale soarelui în jurul pămîntului, interval pe care-l declar sărbătoare continuă. De altfel, adăugă Marele Lup Alb, avem și noi cîțiva bolnavi cărora vraciul Copită Crăpată de Bizon, încă tînăr în meserie, nu le poate face destul bine...

12+1. Uriaşi arbori *black chamber tree*, înalţi de peste o sută de picoare, mărgineau poteca. Cei doi ochitori călăreau fără grăbire. Caii erau împovăraţi cu darurile primite de la indienii *chipeway*, cărora Doc le extrăsese în treacăt cîte o măsea, două. Rio Jim îi distrase ţinînd în aer o farfurie, cu ajutorul gloanţelor. Farfuria de alamă, ciuruită, este acum unul din exponatele cele mai admirate la muzeul din Cheyyenne. Marele Lup Alb remarcase, printre altele, că dacă soţia lor are mai mulţi soţi, nu vede de ce nu s-ar dedulci şi el cu cîte încă o nevastă şi lăudase cu precădere graţia feciorelnică şi destoinică matură a două fete, Rază de Lună şi Şoaptă Mîngîietoare. Pistolarii, caşti, alegîndu-şi cu grijă cuvintele pentru a nu jigni, explicară că aceste june *squaw* sînt tot ce poate fi mai şarmant pe lume, dacă nu le permite credinţa... iar acum tocmai ieşeau din pădurea uriaşă. Masivul Anaconda se profila, îşi profila mai bine zis dinţii pe orizont. Observară un nor lung de praf tulburînd zarea.

— Doc ! Am ajuns la South-Oregon-trail !

— Te cred ! O variantă a marelui traseu. Aruncăm o privire ?

— Nu ştiu. Cred că mă întorc acasă. E momentul să rezolv marea enigmă a casei de Risenthal.

— În acest caz adio... James Gibson ! făcu rece Doc şi-şi întoarse fugarul alb.

— Aşteaptă, Doc ! Enigma aia poate să mai rabde niţel, şi aşa aşteaptă de 355 ani. Vin şi eu !

Un chervan alcătuit din vreo şaizeci de *prairie schooner* înainta lent pe South-Oregon-trail. Corăbii ale deşertului, cum erau denumite lungile care cu coviltir ce se aventurau pe drumurile acelea ireale, cucerind încetul cu încetul Westul.

În fruntea expediţiei călăreau cu mîndrie trei bărbaţi, doi tineri solizi, iar la mijloc un bărbat cărunt, în capul gol, cu obraz aspru, desigur conducătorul. Tinerii purtau pălării abia scoase din magazin, haine de piele cu ciucuri

și apărătoare, și erau înarmați pînă-n dinți. Și armele erau nelegiuit de noi. În spatele acestora trei, dar tot înaintea convoiului, călărea cu englezească nepăsare un tinerel în haine de oraș, cu trăsături delicate, umerii nu tocmai puternici. Nici nu încerca să facă pe *gunman*-ul neînfricat. Călărea însă un armăsar de soi, roib.

La o distanță convenabilă, Doc ridică neagra-i pălărie.

— Eu sînt Doc Holliday, din Chicago și de peste tot. Prietenul meu este Rio Jim, cunoscut și sub numele de Ben Klinkenhagen. Vă stăm la dispoziție !

— Mai am un nume, zîmbi Rio Jim. Mi se spune și James Gibson !

— Eu sînt Papa Drăgan din Timișoara, spuse amabil bărbatul mai în vîrstă. Însoțitorii mei sînt Henry Matt și Yancey Berry, din New-York. Ducem caravana în valea Yaqui.

— N-are să fie ușor, remarcă Ben.

— Avem arme bune, se grozăvi Henry Matt.

— Nu e destul, făcu Doc.

— Fii mai clar, mister. Crezi că nu știm să ne folosim de ele ?

— Cam așa ceva, deveni arțăgos Holliday.

— Ascultă ! Vei da socoteala pentru...

— Fleanca, băieți ! porunci bătrînul. Dacă am înțeles bine, sînteți Doc Holliday și Rio Jim, vestiții *gunmani* ale căror isprăvi sînt povestite peste tot ?

— Se mai exagerează, dar, în principiu, aceștia sîntem, *Sir !*

— Mă bucur ! M-aș bucura și mai mult dacă ne-ați însoți.

— Ne descurcăm foarte bine și singuri, domnule Dragan, interveni țîfnos Henry Matt.

— Vrei să-ți înfund pliscul cu un căluș, Henry ? Eu comand aici !

Într-acestea, tinerelul în haine de oraș se apropie cu sfială.

— Permiteți ? Am auzit pronunțîndu-se numele de James Gibson.

— Eu sînt acela, îl examină dintr-o privire Rio Jim.

— Totuși sînteți Ben Klinkenhagen. Și Rio Jim.

— Este același lucru.

— Aș avea nevoie de dovezi că sînteți și James Gibson...

— Cuvîntul meu este o dovadă ! îl fulgeră Ben.

— Iertați-mă. Numele de Wilmore vă spune ceva ? Rio Jim se înmuie, zîmbi.

— Desigur. Acum două sute și ceva de ani, fiul cel mare al lordului Wilmore a fugit în lume cu tragediana Betty Carlyle, mare amor. Un descendent îndepărtat al marelui amor este azi unicul moștenitor al castelului și al titlului, dar trebuiau dovezi că descendentul e real. James Gibson le-a adus. Eu adică. Dumneata trebuie să fii tînărul lord Wilmore.

— Baronet, deocamdată, înflori de bucurie fața palidă a englezului. Bunicul m-a trimis în West să-mi fac ucenicia. Dacă mă întorc viu, moștenesc totul, dacă nu, nu...

— Logic, acceptă Rio Jim. Sper să te întorci viu.

— Bunicul meu mi-a poruncit să vă găsesc și să vă ofer acest cadou !

Doc dădu să se îndepărteze, îngîmfata aristocrație europeană îl irita, cînd glasul englezului îl opri.

— Domnule Holliday, scuze. La noi, prietenia ce vă leagă de domnul Gibson e cunoscută. Am un cadou și pentru dumneavoastră, o adevărată comoară...

— Brr ! se scutură Doc. M-am cam săturat de comori !

— E o trusă în care veți găsi un mare stoc de anestezice, ultimele descoperiri ale chimiștilor din Londra, seringi, clești, tot ce vă trebuie.

— Clienții mei, remarcă acru Doc, sînt obișnuiți să le scot dinții fără anestezice, poate cu excepția rachiului, fără clește, uneori cu vătraiul, iar în cazurile delicate cu pistolul. Dar ai mulțumirile mele, tinere domn...

14. Doc nu avea habar cîte necazuri avea să-i aducă foarte eleganta trusă din piele neagră. Printr-un miracol anevoie de explicat, prin ţinut se înfiripă ştirea „sigură" că Holliday ascunde în trusa aia un obiect de mare preţ. Posibil că totul pornise de la cuvîntul „comoară", pronunţat cu imprudenţă de baronet. Se vorbea cînd despre cele trei perle unice care împodobiseră odinioară fruntea arămie a căpeteniei asiatice Gead-han ; un scamator în trecere prin Carlsbad, New Mexico, jură că văzuse în mîna lui Doc diamantul Koh-i-nor...

Mda, tînărul Wilmore îi cadorisise lui Doc, cu cele mai nobile intenţii, un şarpe veninos !

15. Dacă nu erai orb, era imposibil să nu observi impunătorul panou : „Mr. Daves are un ochi în ceafă. Are două pistoale, la vedere, şi unul ascuns. Trage din întoarcere de două ori mai bine decît prin ochire directă. Dacă ţintiţi în el, riscaţi să muriţi înainte de a vă da seama ce vi se întîmplă. Noi v-am avertizat !"

Mr. Daves era pianistul localului „Action" din Caverns-City. Un bărbat cu ochi contemplativi, aveai impresia că priveşte să vadă ce se întîmplă dincolo de tine şi chiar dincolo de toate. Şi, chiar, ce se întîmplă dincolo de toate ? Din cînd în cînd, acest bărbat fin făcea o demonstraţie, de pildă dobora o musculiţă din zbor, fapt care-i asigura liniştea pentru cîtva timp. Din trei în trei seri, la „Action" se dădea „un mare spectacol galant şi modern" a cărui vedetă era... Mya Castellanny, privighetoarea Westului.

Într-o zi, un bărbat lat, scund, crăcănat, bea la bar hlizindu-se către o frumoasă femeie ce stătea de vorbă, profesional, cu pianistul.

— Hei, Slim, se apleacă băutorul spre barman, cine-i dama ?

— Vedeta noastră, Mya Castellanny, o mare lady...

— Tot muiere e ! Cît ia pe seară ?

— Stai cuminte, mister Kraker ! E nevasta lui Doc Holliday.

— Doc s-a însurat ? Idiotul ! Oricum, îmi convine de minune.

— Dar e şi soţia lui Rio Jim, dacă e adevărat ce se spune... Treaba e mai încurcată decît o pînză de păianjen...

— Atunci îmi convine de două ori. Crezi că dacă îi pun o sută în faţă, e destul ?

— Riscaţi să vă alegeţi cu nişte gloanţe. Doamna nu numai cîntă, dar şi trage, şi unii spun că trage mai bine decît cîntă ! Să mai torn ?

— De ce nu ? Mi-e gîtlejul plin de praf. Doc conduce către valea Yaqui, un chervan, cu toate că e bogat, a pus mîna pe pumnalul unui rajah încrustat cu cele mai mari diamante din lume, cinci sute de mii de monede ca nimic.

Ochii lui Kraker sclipiră la gîndul miilor de dolari şi sclipiră în direcţia Myei Castellanny. „Ia să-i încerc virtutea", gîndi, „Doc e departe, pe Klinkenhagen nu-l văd pe-aici", şi îşi mai turnă un pahar.

Pianistul „descifra" partitura unei melodii ce intrase în modă, „Nu gloanţele m-au răpus, ci privirea ta, o, Sonya !".

Kraker bea la bar pahar după pahar şi se-nfuria din ce în ce.

— Hei, Slim !

— *Yes*, mister Kraker. Altă butelcuţă ?

— Spune-i pelicanului de la pian să înceteze !

— Dar nu aţi citit ce scrie pe panou ?

— Eu nu citesc. N-am obiceiul ! Fă ce ţi-am spus !

— Comunicaţi-i personal dorinţa, eu... sînt foarte ocupat.

— Allo ? Se aude ? Pelicanul muzical de colo ! Nu mai lovi clapele, opreşte concertul, altfel te opresc eu !

Mr. Daves păru că nu aude, însă avea în faţă o oglindă prin care vedea TOTUL.

— Adică vrei să mori ? ! zbieră Kraker.

De data aceasta, pianola tăcu. Toţi din local amuţiră.

Negrul de la bucătărie, alb ca varul, trase perdeaua. Mr. Daves nu dădea multe parale pe vorbe. Paharul din mîna lui Kraker explodă cu un sunet aproape muzical, lucru firesc deoarece glonțele fusese expediat de un pianist. Mr. Daves, om pașnic, își zise că demonstrația a fost cam scurtă așa că zbură de pe bostanul lui Kraker pălăria lui slinoasă, reteză cureaua Coltului, reteză cureaua nădragilor, treabă al dracului de migăloasă, nădragii căzură, Kraker rămase siderat, caraghios, cu mîinile ridicate. Mr. Daves se așeză la pianolă și continuă cealaltă demonstrație, cea muzicală, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Barmanul Slim i se adresă :

— *Sir*, permiteți acestui gentleman să-și ridice pantalonii, fiindcă de față sînt și doamne ? Permiteți să ridice arma scăpată jos din... nebăgare de seamă ? Pianistul făcu da din cap, imperturbabil. Făcu da și cînd Slim îl întrebă dacă e voie să-i ofere lui Kraker un păhărel, ca să-și revină.

— De acord. Dar să nu întreacă măsura ! Răspunzi de el, Slim.

— Nici o grijă, maestre. Va sta cuminte ca un șoricel.

Astfel că, fierbînd la foc mic — la mare nu-i dădea mîna — Crăcănatul se apucă să bea vîrtos, după alte pahare se mai consolase, totul se uită, nimeni nu se mai ocupa de el. „Am rasolit-o cu pelicanul, să mă ocup de porumbiță", gîndi, și merse clătinîndu-se la masa Dyanei Clintwood, și-i bolborosi cine știe ce. Din nou Kraker Jake, într-un interval foarte scurt, fu depășit de evenimente. Din nou nu știú ce se întîmplă cu el. Cîntăreața cea „fragilă" stătea în picioare, frecîndu-și pumnul cu care izbise. Izbise strașnic. Kraker își frecă falca și se ridică precaut. Lumea rînjea. Blestemînd, Crăcănatul părăsi localul, îl întîlni pe aghiotantul său Fernand și-i porunci să adune ciracii.

În aceeași noapte, banda Crăcănatului o răpi pe Dyane Clintwood și se îndreptă către munții Anaconda. „La capătul drumului ne așteaptă o juma de milion !" își în-

demna el „indezirabilii", gîndindu-se la pumnalul cu diamante al lui Doc Holliday...

16. Ben Klinkenhagen dormea visînd că dezlegase enigma casei Risenthal. Curios că acest mare pistolero ar fi preferat să aibă un cabinet călduț, undeva în apropierea pieței Trafalgar, înconjurat de mii de cărți de istorie, de mii de enigme istorice. N-avea să aibă niciodată un astfel de cabinet călduț, după cum nici Doc Holliday nu avea să-și revadă cabinetul de dentist. Poate că această contradicție între vis și realitate îi apropiase pe cei doi.

Deodată Doc îl scuturâ energic.

— Trezește-te că e de rău !

— Dacă e de rău, e de bine ! Lasă-mă să dorm !

— Prea bine, mormăi Doc, dacă nu vrei de bunăvoie, te va trezi moartea.

Profeție inteligentă fiindcă imediat un glonte sparse felinarul agățat în par, cioburile căzură pe fața lui Rio Jim care sări în picioare fără a mai fi rugat.

Cele șaizeci de care ale expediției fură aranjate în cerc, la mijloc au fost înghesuiți copiii, viteii... Femeile ce știau să țină arma în mînă — și multe știau — căpătară arme.

— Indieni ! zise Papa Drăgan din Timișoara.

— Mult mai rău, îl corectă Doc. Kraker Jake. Uite-l acolo ! Iar alături de Crăcănat, pe cine vezi, Ben ?

— Pe cine ar trebui să văd ?

— Încă mai dormi ! E Dyane, cu banditii lui Kraker !

Crăcănatul, pe un *indian poney*, se apropia împreună cu oamenii săi ce făceau pe pieile-roșii, cu pene în jurul capului.

— Hopla ! Nu trageți ! Am un ostatec de preț ! Soția ta. Doc. Soția ta, Ben !

— Dar eu nu zăresc decît o singură femeie ! se miră Papa Drăgan.

— Vă înșelați, sînt două, se strîmbă Doc. Ce ne facem ?

— Aşteptăm. Fumăm, răspunse Rio Jim. Să vedem ce doreşte Kraker.

— Îţi închipui că vine să ne ia cărţile de rugăciune ?

— Dar dacă Dyane s-a măritat şi cu Kraker ?

— Imposibil. E legată ! Prizonieră.

— Înseamnă că Jake are frînghie de prisos.

Kraker, sigur pe sine, se apropia urmat de însoţitorii lui, doi bandiţi cu chipuri deosebit de neplăcute care însă erau o binefacere faţă de mutra sa, pentru ochii oricui. Gura lui era o crăpătură asimetrică, ochii două cuie otrăvite. Ciracul din dreapta flutura deasupra capului ceva ce fusese cîndva, demult, o batistă albă, curată.

— Nu trageţi ! repetă Crăcănatul. Nu încercaţi nimic !

— Nu mai da atîtea avertismente, stimabile, rosti mîndru Papa Drăgan din Timişoara. Nimeni nu trage. Deocamdată ! Dar la nevoie, praful se alege de voi.

Rînjetul lui Kraker deveni virulent ca o scarlatină.

— Ce vorbeşti, *gringo ? !* Ia spune-mi, cîţi dintre oamenii tăi ştiu face diferenţa dintre o armă şi o undiţă ?

La care, Doc, sărind în şa, ripostă :

— Îţi vei înghiţi vorbele, şobolan de Manhatan ! Ben, rămîi aici. Mă duc să văz !

— Bine, zise Rio Jim. Încearcă să nu umbli la pocnitori.

Impecabil, în hainele sale negre, Doc mîngîie cu pintenii pe Bronco Nevada, alb şi suplu. Pulpanele-i fluturau, lăsînd la vedere pistoalele invincibile şi centironul lat, negru şi acesta, înfăşurînd o talie aproape inexistentă. Kraker şi bandiţii săi îşi opriseră caii între nişte arboreţi de *puesso*. Crăcănatul se simţea stăpîn pe situaţie.

— Doc ! Amice ! Indienii mei abia aşteaptă să-ţi ia scalpul !

— Nu-l vor avea, răspunse Doc Holliday. Ce doreşti, nespălatule ?

Kraker, împotriva obiceiului său, era suficient de spilcuit. Haină de croială nouă, combinaţie între tăietura unei tunici ce o poartă indienii „picioare negre", cu surtucu-

rile căutătorilor din Klondyke, guler de zebelină, nasturi de argint. Calul, — împodobit cu o *mochilla* lucrată la Chihuanhua, frîul cu ţinte galbene, scăriţele prevăzute cu franjuri albe, cea mai subtilă găselniţă a modei. Trecu în revistă, Doc, toate amănuntele acestea. Şi zise, cu cel mai urît zîmbet al său :

— Arăţi ca un curcan în smoking, Crăcănatule ! Ce naiba doreşti, în afară de glontele pe care ţi l-am pregătit de multă vreme ?

— Adică nu ştii ce-mi trebuie, scobitoare din Chicago ?

— Crotal învechit ! Pentru mine nu rămîi decît un coyot, rîmător de cadavre, asasin pe la spate, laş, hoţ, mîinile sus !

Kraker Jake, deşi solid înfipt pe picioare, şi avînd alături doi asasini, ridică mîinile sus. Nimeni nu scapă de glonţul lui Doc Hollyday.

Totuşi, Kraker îngăimă :

— Mă aşteaptă Mya Castellanny, nevastă-ta şi a lui Ben... în sfîrşit... Cred că înţelegi situaţia !

— Ce doreşti ?

— Pace, Doc !

— Nu doresc pace cu tine, Crăcănatule. Ce doreşti ?

— Îmi dai pumnalul cu diamante şi plecăm ca mieluşeii. O eliberăm pe nevasta... voastră. Nu incape tîrguială.

— Şi cum vrei să dau pumnalul ? Ţi-l bag în gît sau în cord ?

— Nu glumi, e în joc soarta neveste-ti. Un om stă cu arma pe tîmpla ei ! Pui frumos în iarbă trusa cu pumnalul şi diamantele, iar eu ţi-o înapoiez pe *doncella* neatinsă.

— Dă-mi răgaz de o oră, Crăcănatule.

— O oră, nu mai mult, şi fără glume !

Holliday se înapoie în tabără.

— Dă-i trusa, îl sfătui Rio Jim. Ştii bine că nu conţine nici o comoară, cum au scornit proştii.

— Nu le-o dau ! se înfurie Doc. Vrei să mă compromit în faţa Angliei, pe care tu o stimezi atîta, şi a Scoţiei pe

deasupra, dacă tînărul Willmore va povesti că eu, Doc Holliday, am cedat cadoul unor lingurari ?

— Fii rezonabil ! E vorba de Dyane. Am o idee. Luăm pumnalul acela al tău...

— Pumnalul ducelui nu știu care, făcut la Istambul-Constantinopol-City ? !

— Mai taci ! Batem în mîner două-trei pietre oarecare, Kraker se pricepe la bijuterii cît te pricepi tu la istorie, și facem schimbul.

Un galop vesel și o voce înaltă îl întrerupse.

— Nici un schimb, domnii mei soți, am evadat în zorii zilei, pe ceață, dar mi-au rămas la Kraker o parte din haine și perucile de artistă. Momîia ce o vedeți acolo departe e aghiotantul lui Kraker, în hăinuțele mele, în schimb ale lui sînt pe mine, el mă păzea, ce o să pățească ! ! ! Ia spune, Doc ! Doc, cu tine vorbesc ! Nu meritam eu să fiu răscumpărată contra unui blestemat de pumnal ? ! Ce soț !

Holliday abia o asculta. I se adresă lui Papa Drăgan :

— Vedeți, mister, v-am spus eu că sînt două femei...

17. Înfruntarea a fost sîngeroasă. Banda lui Kraker, neavînd protecția carelor cu coviltir, fu aproape decimată. Ciolanele lor înălbesc și acum cîmpia, de nu le-o fi acoperit prea blîndul nisip, iar locul se numește de atunci, și pentru vecii vecilor, *Red-Plain.*

Au fost victime și de partea cealaltă, iar printre ei Henry Matt și Yancey Barry, ambii din același tîrgușor, New-York, ambii victime a îngîmfării lor.

Doc și Ben o conduseră o bucată de drum pe Dyane. Doc întrebă :

— Tu, acum, încotro pornești ?

— Către *Pietrified Forest.* Eu sînt unul dintre arborii pietrificați, am fost eliberată provizoriu, acum trebuie să-mi reiau locul.

— Foarte interesant ! Însă Pădurea Împietrită nu e pe direcţia asta !

— Pădurea Împietrită e în toate direcţiile, Ben. Oricum, nu vreau să ştiţi unde merg, nu vreau să ştiu nici măcar eu. Nu rămîn aici, ţin mult la amîndoi, nu pot să rămîn cu nici unul. Aş dori să nu vă mai întîlnesc în drumul meu, adios !

— *Vaya con Dios, doncella !*

O priviră cum se îndepărtează. Înserarea cădea ca o binefacere, sau ca un blestem, peste cei doi prieteni...

18. După ce conduseră chervanul peste munţi, Rio Jim şi Doc Holliday se despărţiră la rîndul lor. Deasupra sinistrei văgăune, sub un pisc încă nebotezat, păsări mari, galbene, un fel de crocodili înaripaţi, neomologaţi încă de crocodilogi şi vulturologi, planau ameninţător.

Doc îşi spălă mîinile în torentul învolburat şi privi trusa căpătată de la junele Willmore. Zise că în cel dintîi orăşel luminos ce-i iese în cale îşi deschide cabinet.

— Şi eu m-am plictisit de viaţa de *woodsman !* Mă întorc în Canyonul Lupului să rezolv enigma casei de Risenthal şi celelalte.

— Dacă-ţi închipui că asta e o treabă folositoare, eşti un neghiob, se înfurie Doc.

— Dacă-ţi închipui că eu cred basmul cu cabinetul dentar, eşti un măgar, ripostă Ben.

— Tu cauţi ceartă ! Scoate fierul, haide !

— De ce nu ? se ridică Rio Jim. Dar de ce da ? N-ai nici o şansă. Şi nici eu, împotriva ta. Ne vom ucide în aceeaşi clipă.

— Şi ce, dacă ? Cine pierde ceva ?

— Cine cîştigă ceva ? Aştept...

Timp de o clipă moartea suflă în obrajii lor, apoi Rio Jim, cu o mişcare obosită sări în şaua lui Cap Arămiu. Doc încălecă pe Bronco Nevada. Se priviră.

— Cred, Doc, că-ți amintești ultimele cuvinte ale Dyanei : nu vrea să ne mai vadă niciodată. Nici eu nu vreau să te mai întîlnesc !

— Și nici eu, replică Doc, pe lumea asta, sau pe altă lume. Și ține minte, Ben, că dacă porrești să o cauți pe soția mea, te voi găsi, și va fi vai de tine !

— Voiam și eu să te previn, Doc. S-o lași pe Dyane în pace !

Își întoarseră caii. La depărtare de o sută de *yarzi* se opriră în același timp.

— Hei Doc ! strigă Rio Jim, iar ecourile îngînară, hei Doc, hei Doc, hei Doc... Noi cum ne despărțim acum, prieteni sau dușmani ?

— Habar n-am ! Adio, *gringo !*

— Adio, *vaquero !* și acum plecară cu adevărat. Un moment încărcat de nostalgie. Cei trei, Dyane, Doc și Ben, pe direcții diferite, fiecare cu singurătatea lui... În principiu, această despărțire d e f i n i t i v ă e ca o cădere de cortină, însă era cu adevărat definitivă ? Nu vor tînji unul după celălalt ?

În drum către Canyonul Lupului, Rio Jim se opri la Bykitta, ca invitat al judelui Badman. Dyane Clintwood, în drum către Pădurea Împietrită, intenționa să se oprească la *hacienda* colonelului Joe Farr. Poate că acolo își va găsi liniștea. Liniștea, ce iluzie !... Iar Doc, intenționînd cu adevărat să-și redeschidă cabinetul, se decise să dea o raită pe la Fort Worth, unde ofițerii au solde grase... Dar proverbul românesc „Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea de la tîrg" e valabil și peste ocean. Aventura, zeița acestor trei ființe atît de diferite, hotărîse altfel. Un curcubeu romantic și violent se arcuiește peste îndepărtatul West, cutreierat de marshal-ii dreptății, de răufăcători, căutători de filoane, rio jimi, doci halidei, mari cai albi și citeodată de diane clintvude... Cerbii *wapiti* mai străbat pădurile de *yucca brevifolia,* chervanele bîn-

tuie pe orizonturi amenințătoare, oamenii speră, oamenii mor, oamenii trăiesc, și, mai rar, se îndrăgostesc...

Fostul dentist din Chicago, bolnavul care venise în West pentru a-și găsi mai repede moartea și ale cărui ultime cuvinte au fost „Ce ridicol e totul", călărea cu gîndurile aiurea, iar prin „aiurea" o înțeleg pe Dyane de care era, oricît ar părea de necrezut, tare îndrăgostit.

Dacă ar fi fost puțin mai atent, precis ar fi remarcat alura dubioasă a călărețului ce-i ieși în cale, însă Doc tocmai rememora zilele petrecute la hotelul *Blue undertaker* („Cioclul albastru" — inspirat nume, să tot tragi acolo. Cu Coltul !), unde o cunoscuse pe Mya Castellany.

— Mă iertați, *Sir*, sînteți cumva Doc Holliday ?

Doc tresări, îl privi pe necunoscut, în spatele lui văzu o stîncă înaltă, măreață, lugubră, probabil „Stînca masacrului", legată de o legendă sinistră. Doc își scoase mănușile cumpărate la *General drug-store Wittenauer and Wittenauer* din Phoenix.

— Da. Eu sînt. Cu ce-ți pot fi de folos, *young-trapper* ?

Pistolarul, cu pălăria în mînă, îngropat în șa, nu zîmbi, pleoapele ochilor lui de piatră nu clipiră. Explică :

— Sper că nu ne refuzați sprijinul, aveți, pe cîte se aude, medicamente bune, din Europa...

— Dacă te doare dantura, te deplîng. De ani de zile n-am mai extras o măsea cu cleștele, dar dacă ai încredere îți scot dintele bolnav cu un glonte, merge iute, cît ai zice „bum !"

— E vorba de o biată călugăriță care se chinuie cumplit. Tabăra e la doi pași, dincolo de *Massacre Rock*, în gura peșterii Quantrill...

— Ce caută pe aici o călugăriță ? De ce nu șade cuminte la mănăstirea ei ?

— Vrea să mîntuiască niscaiva suflete, abia rînji vlăjganul, ca și cum ar fi posibil așa ceva. Cred că nu e în toate mințile, ba o doare capul, ba măseaua, ba o doare Biblia.

— Cum vine asta „o doare Biblia ?“

— Cine să priceapă, Doc ? ! Ea zice că Biblia ei are dureri, semn că sufletele păcătoşilor se tînguie aşteptînd ajutorul ei...

— Nu cunosc remedii împotriva „durerilor de Biblie“.

— Acum o doare măseaua. Vino, Doc. Avem friptură fragedă de căprioară...

— M-ai convins. Lapte aveţi ?

— Păcat, nu. Este whisky.

Purtînd în nări mirosul fascinant al căprioarei ce se frigea la un foc mare în jurul căruia trebăluiau vreo doi inşi, imprudentul Doc pătrunse în cort. În semiîntuneric o babă se văita cam exagerat.

— Bună seara, măicuţă ! Să ieşim la lumină, aici nu văd nimic.

O înţepătură neplăcută şi binecunoscută îl înţepeni. Un glas îi răzui urechile :

— Nici o mişcare, *grizzly !* Farow, smulge-i drăciile din toc. Franklidge, aruncă-i de pe cap ceaunul să vedem dacă-i chiar el. El este, bun !

Doc protestă din principiu, nu că ar fi avut vreun sens :

— Ia ascultă ! Să plece golanul din spatele meu, că mă supăr !

— Şi ce faci dacă te superi, întrebă aceeaşi voce de *mountain lion.* Ia să te văd ! Pe barba mea, slab mai eşti, cum poţi ridica un pistol pînă la înălţimea umerilor, fără să ţi se rupă craca ?

— E treaba mea, *outlaw !*

— Măsoară-ţi cuvintele, *grizzly !* Farow, adă trusa, să vedem diamantele alea, să ne convingem că e chiar Holliday, iar nu un *ranchman* oarecare, izgonit de zgripţuroaica de nevastă-sa...

Individul ce comanda pe acolo, cu toate că după voce te-ai fi aşteptat să arate ca un balaur, era cam la fel de fragil ca şi Doc, spînatec, anemic. De unde glasul acela ce ar fi putut fora un puţ ? Şi glasul se auzi iar :

— Eu sînt Chief Hallef, dacă mă crezi. Îmi place calul tău !

— E un *bronco* domesticit și dresat anume pentru mine de maestrul Youlgi, din Tulsa. Dacă ai îndrăzni să-l încaleci, ai zbura cît colo, mărunțelule.

— Nu-mi spune „mărunțelule". Spune-mi Chief Haleff. E numai spre binele tău.

Farow aruncă la picioarele șefului trusa lui Holliday.

— Purtați-vă delicat cu diamantele, că se sparg, rînji Doc.

— Gura ! Diamantele nu se sparg.

Chief Haleff nu era un gurmand, cel mult un mîncător de diamante, dar în seara aceea urma să rămînă necinat. Examină, fără a-i veni să creadă, o fiolă cu drakku știe ce, purtînd marca Guttman Co. of London, în vreme ce matahalele se îngrămădeau în jurul său. Azvîrli fiola cît colo. Azvîrli o seringă, altă seringă, o cutie cu fiole, altă cutie cu prafuri, goli trusa, mereu aruncînd. Ochii i se împăienjeniseră, vocea i se îngroșă și mai mult.

— Doc Holliday ! Nu mă păcălești tu pe mine ! Am înțeles ! Aceasta e o trusă falsă, unde ai ascuns adevărata trusă cu diamante ?

Doc blestemă în gînd mărinimia lordului Wilmore, blestemă enigmele europene ale lui Ben de la care de fapt se trăgea această încurcătură, și, la urmă, își blestemă imprudența. Dar nu avu imprudența să spună că diamantele nu există ! I-ar fi tăiat pe loc beregata. Pe cîtă vreme speranța de a pune mîna pe comoară îi reținea pe bandiți.

— Mi s-a promis friptură de căprioară.

— Dezlegați-l ! Aruncați-i acolo o halcă. Doi oameni, în spatele său. Doc ! Pe timpul cinei, lăsăm afacerile. E adevărat că l-ai izgonit pe Kraker Jake din Ploom-Creek-City punînd muzicanții să cînte într-una ?

— Aproape adevărat. Dar i-am cîntat lui Kraker şi din ghitarele Sharps şi din balalaica Smith and Weson o muzică mai convingătoare...

— Hău, hău, hău ! Bună. Destul cu gluma. Unde-s diamantele ?

— Nu-ţi spun. Jumătate din ele nu-mi aparţin.

— Coproprietarul e Klinkenhagen ? Pietrele sînt la „domnişoara" Dyane ?

— Cine e coproprietarul nu te priveşte. Unde sînt diamantele, nu te priveşte *deloc !*

— Peste cîteva ceasuri îţi va fi foame şi sete.

— Dacă voi muri de foame, nimeni nu va afla unde e comoara.

— Greşeşti, *grizzly !* Am un specialist în comori, un specialist în mercur şi însuşirile sale, şi un specialist în arta schingiuitului — iar toţi sînt conduşi de mine, unul dintre cei mai deştepţi bărbaţi ! Unde sînt pietrele ? Nu spui ? În lanţuri ! În fundul peşterii, în băltoace ! Veghea se schimbă din oră în oră, ai grijă, Farow !

19. Doc medita. „Peştera lui Quantrill", scăpase vorba cel ce se numea Farow. Să fie vorba oare despre m a r e l e William Clarke Quantrill, ucigaşul care terorizase şapte ţinuturi şi adunase un munte de aur ? Acum despre el se nasc cîntece, are admiratori, a fost reabilitat, banditul. Ciudat lucru destinul omului, gîndea Doc, zvîrcolindu-se, căutînd o poziţie mai comodă. Tîmpla lui întîlni la un moment dat ceva, ceva ca o muchie rece şi tare... La intrarea peşterii, banditul „de serviciu" fuma, blestemîndu-şi soarta. Tot zvîrcolindu-se, mîinile lui Doc ajunseră pe obiectul care-i rănise tîmpla. Deşi imobilizat, înţelese că obiectul nu e o muchie de piatră ci, parcă, un belciug. Doc rîcîi cu gheareale şi izbuti să acopere metalul cu pămînt. Îl bătători. Un belciug ? O ladă ? „Peştera lui Quantrill ? !" Dar dacă... ? Se convinse că doarme pe un cufăr

tixit de galbeni, și cu acest gînd, vag liniștitor, foarte neliniștitor, izbuti să ațipească.

20. Travestită în *cabalero*, Dyane Clintwood se îndrepta către *hacienda* colonelului Joe Farr, om puternic bogat, posedînd pian și bibliotecă și plin de calități. Un singur cusur avea Joe Farr, din punctul de vedere al Dyanei : ea nu-l iubea. O urmăreau și remușcările.

Nu se grăbea și de-aia se bucură cînd văzu un stîlp înalt cu mai multe indicatoare. Primul : „Wild-City, 3 mile. Dacă te grăbești, 2." Un altul informa că adevăraților bărbați petrec numai la *Black Blizzard* — „Viscolul negru." Alte două sau trei inscripții recomandau alt *saloon* și arătau care este cea mai apetisantă blondă din localitate și unde poate fi găsită ea. Jos de tot o mînă scrijelise : „Înainte de a intra în Wild-City, fă-ți rugăciunile. Nu vei mai avea ocazia !" Dyane nu-și făcu nici o rugăciune, ci o porni direct spre orașul damnat. Era mirată — sau mirat — cum doriți, nu auzise de localitatea asta. Cele trei mile, sau două, erau șase, descălecă în fața localului „Apache", dar acolo doi bătăuși cu care n-avea chef să se încaiere, o convinseră să meargă mai departe la „Viscolul Negru", *saloon*-ul rival. Cînd, ce să vezi, acolo doi trăgători trimeteau clienții înapoi, la „Apache". Danny Clintwood se plictisi. Trupul suplu efectuă o jumătate de întoarcere, mișcare mai înșelătoare chiar decît șoapta nelegiuită a Dalilei, și din poziția asta, răsucindu-se, expedie fulgerător un trăsnet în nasul primului trăgător. Nasul celuilalt îl aranjă cu patul revolverului. Îi dezarmă pe amîndoi, urcă o treaptă, iar de acolo le aruncă în mutră armele și pătrunse în local. Apoi încercui cu gloanțe trupurile celor doi nemernici, fără să-i rănească, n-avea nici un motiv. Un an mai tîrziu proprietarul localului topi niște argint și-l turnă din ibric în scobiturile lăsate de gloanțele Myei Castellanny. Pe chestia asta s-a îmbogățit,

toți nătărăii veneau să vadă, iar la „Apache“ nu s-a mai dus nimeni.

Dyane intră în local și fu servită ca o regină, ba nu, ca un rege.

— Lichide pentru toată lumea, porunci patronul cu gușa tremurîndă, ca a unui curcan în luna de miere. Aici, *Sir !* Aici e cea mai bună masă, vedere către ringul de dans, orchestră și chiar la mare, cu toate că din păcate nu avem mare. Lista de bucate e delicioasă, dar mai delicioase sînt bucatele propriu-zise. *Charlotte à la Parisienne ? Buffallo Tongue ?* Coadă de vacă în sos de caise ?

— *Tomales* și pui cu ciuperci, aruncă peste umăr Danny. Tequila, Mac.

Barmanul era un tip remarcabil, avea un picior de lemn, dreptul, un ochi de sticlă, stîngul, avea mîini veritabile, iar aceste mîini reușeau să îndeplinească aproape opt operații în același timp, să destupe o sticlă, să toarne, să tragă cu creionul în dreptul clienților ce și-au uitat *tirelir*-ul acasă, să șteargă numele celor ce achitau datoria, și nu mai știu ce.

— Vreo mișcare pe-aici, Mac ? întrebă Danny.

— Slabă, *Sir*. Se prefac numai.

Un chelnăr se opri lîngă bar.

— Puiul cu ciuperci, *Sir !*

Danny luă loc la masă și începu să înfulece bărbățește, căci acum era bărbat. Cînd, inevitabilul se produse. Ușile batante zburară în lături. Noul venit nu era un vagabond oarecare. Scund, subțiratec, cu mișcări domoale ce degajau o mare autoritate. Pometi mongoloizi, cu toate că nu era mongol, dar parcă poți fi sigur ? Patronul ieși în calea sa :

— Nu vreau iarăși împușcături, Kitt !

Numitul Kitt nici nu clipi.

— Nici eu nu vreau, *hombre !* Nu depinde numai de mine.

Se duse la bar și-i spuse barmanului „ca de obicei". I se prepară un amestec dulceag și oribil de habanero, lichior de portocale, sos de roșii și încă ceva... Kitt sorbi cu plăcere și declară, tot cu plăcere :

— Aud că s-a ivit pe-aici un șmecher ce se crede grozav. Tu ce zici, Mac, nu știi unde s-a ascuns ?

— Eu nu știu nimic, zise precaut barmanul, turnînd pe ascuns niște Haș-doi-O, peste gin. Hm ! Asta era a opta operație ce o putea îndeplini simultan cu încă alte șapte : să dreagă băuturile.

— Păi da, tăcerea e sănătoasă, toți tac, chiar și șmecherii tac...

Danny Clintwood nu-l auzea. Kitt mai sorbi din amestecul său odios.

— Șmecherii tac fiindcă sînt ocupați să ronțăie găini. Tu ai mînca găină cu ciuperci, Mac ?

— Aș mînca, n-aș mînca... tu ce preferi ?

— Nu e vorba de mine, Mac. Șmecherul care a făcut pe nebunul cu băieții nevinovați de la „Apache". Uite-l cum mănîncă găină. Aș vrea să-i aud glasul. Cred că nu are ? Tu ce părere ai, Mac ?

— Dacă la mine faci aluzie, străine, își ridică Danny nasul din haleala aia gustoasă, așteaptă pînă mănînc.

— Nu am răbdare, șmechere, răspunse ucigașul, și se dezlipi de bar. Kitt Sondero are o mulțime de treburi, pînă peste cap..., și vorbind, Kitt se apropia ca un șarpe. Brusc, masa, tava, farfuriile, găina, ciupercile, zburară în toate direcțiile ; țeava neagră a unui revolver *Broskoe* se prepti în pieptul lui Danny.

— Ușurel, șmechere, ușurel... ridică-te !

— Ești un asasin tare vorbăreț ! observă Danny.

— Mie-mi șade bine, ție nu, șmechere, singura silabă ce ai dreptul s-o pronunți este „vai !" Așa, șmechere, să vedem ce arme ai... Vax, niște Colt-uri arhaice. Ia să verificăm dacă nu ai și alte pocnitori, hm, ce ai aici la piept ? Nimic... Bine. Pînă la marginea orașului ai de făcut zece

minute, eu îți dau cinci, tulește-o, ăsta e un oraș pentru bărbați ! Ai bătut doi copilași. Ai mîncat o găină ! Și aveai un aer atît de țanțoș de parcă în buzunarul tău se afla prețiosul *golden spike* de la Promotory Point... Mai ești aici ? Cele zece minute încep să treacă !

21. „Acum, drumețule, intri în Bykitta, oraș deschis. Mai bine nu intra. Dacă te poticnești și cazi, nu te mai ridici. Cu toate că orașul e deschis, ține-ți închis pliscul. Ceea ce vezi zburînd prin aer sînt gloanțe, nu musculițe. Locuri pe Colina Cizmelor, oricînd !"

Așa glăsuia PANOUL de la intrare.

Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim, descălecă în fața primului *saloon*. Își croi drum prin fum. Se rezemă de bar.

— Închid orașul ! Închid localul. Nu se mai servește nimic.

Prin haos, singurul care-l înțelese fu barmanul, o namilă păroasă.

— Și, mă rog, din partea cui vine ordinul ?

— Sînt Ben Klinkenhagen, noul marshal, numit de judele Badman.

— Ben și mai cum ? N-am auzit de tine !

— De Rio Jim ai auzit ? Eu sînt !

Ochii namilei se bulbucară, însă nu prea tare. El urlă cu o voce comparabilă cu un cor de lupi :

— Oameni buni ! Liniște !

Nimeni nu-l auzi. Barmanul trase trei focuri de revolver. Acum îl auziră, cîțiva.

— Cetățeni, beția voastră pașnică încetează în acest moment ! *Marshal*-ul Rio Jim închide orașul.

Un tip cît turnul bisericii se desprinse de la o masă.

— Rio Jim ? Unde e, că nu-l văd !

— Sînt aici, îl avertiză calm Ben Klinkenhagen, cu brațele încrucișate la piept, semn de mare sic. Dar tu unde ești ?

— Dacă nu mă vezi, n-ai să observi nici moartea ce se apropie de tine ! Dovedește că ești Rio Jim !

— Dovedește tu că nu aș fi !

Gigantul înaintă. Nimeni nu și-a dat seama ce și cînd s-a întîmplat. Au văzut pălăria lui Dug O'Flaky, poreclit Micuțul, rostogolindu-se, alături de o șuviță însîngerată a părului său sîrmos. *Yes,* glontele trasase o cărare perfectă pe mijlocul capului său, luîndu-i și un neînsemnat scalp, restul urmînd a fi jupuit peste vreo doi ani de o căpetenie *barbareno-chumash.* Dar de unde pornise glontele ? „Micuțul" deveni curios :

— Tu ai tras ? Pe unde ?

— Pe aici, explică Rio Jim, și degetul său arătător ieși prin gaura lăsată în dreptul inimii de pistoletul „Parfum și sidef", marcă franțuzească.

În timp ce cîrciuma „Un colțișor liniștit" se golea, cîrciumarul zise :

— Mă cheamă Bony T. Dooley. Nu-ți port pică, șerifule. Și eu aș prefera ordinea. Află că n-o să-ți vină ușor, în comparație cu celelalte, spelunca mea e o casă de rugăciune. Și m-ai afla că în oraș mai există un *marshal,* dacă nu chiar doi.

— Pe mine m-a chemat județe Badman, zise Rio Jim.

— Badman e mort. Înjunghiat.

— Cu atît mai mult prezența mea e necesară, Badman mi-a fost amic. Hai, Dooley ! Pune-ți insigna, te numesc *deputy marshal.*

Cîrciumarul dădu cu nostalgie din cap.

— Fie. O singură moarte trebuie murită. Am să profit de ocazia ce mi-o oferi !

Următoarele localuri ce și-au închis porțile au fost „Poarta Odiliei", „Trei păduchi", „Vadul cowboy-ului", „Transatlantic and mexican universal saloon". Vestea se împărștiase. Chipuri mohorîte spionau. Rio Jim și locțiitorul său se pregăteau să închidă „Colorado-Expres-saloon, girls and whisky-geyser", cînd pe Mainstreet apăru un

călăreț scund, solid, crăcănat, cu fața ca o opincă. Purta și el stea de argint.

— Aud că cineva umblă prin oraș și închide cîrciumioarele mele !

— Kraker ! Aduc orchestra și o pun să cînte pînă ce te transformi și tu în vioară. Scoate-ți imediat insigna de șerif ! Dispari din oraș ! Altfel nu te mai iert !

— Mor de rîs ! Îl vezi pe băiatul de sub streașina băncii „Clemence jr. and Mora" ? E Tonny Marocco în persoană, cel care l-a rănit pe Bill Hicock și l-a dezarmat pe Garrett, la Blannca. Are arma înderptată către inima ta ! Ai să pleci la Colina Cizmelor !

— Dooley, cît e ora ? întrebă Klinkenhagen care nu avusese în viața lui un ceas.

— Abia unsprezece și un sfert, *Sir*, răspunse acela, căscînd. Avem timp din belșug...

— Nu avem. La și jumătate să nu te mai găsești în oraș, Kraker !

Crăcănatul își privi jigodiile, plasate în puncte strategice.

— Auziți, frumoșilor ? Vă dau voie să rîdeți.

Jigodiile se porniră pe behăit. Crăcănatul le-o reteză scurt :

— Destul ! Altfel deveniți prea buni ! Hei, Klinkenhagen, treci la fapte, silește-mă să părăsesc orașul !

Se priveau ochi în ochi, în vreme ce Rio Jim gîndea : „de-ar fi aici Doc ! Pe unde o fi Doc ? Mai trăiește ? Dar Dyane ?..."

22. Canyonul Lupului, sub Piscul Lupului. Un lup singuratec traversează valea, dispare. Pînă la baraca lui James Gibson mai e o milă ce nu se mai termină. Doc Holliday vine de departe. Însă care dintre noi, mă întreb, nu vine de departe ? Iată că totul se repetă. Se repetă chiar și atunci cînd e altfel. Cine a zis-o ? Dar cine n-a zis-o ? Între două lămpi de petrol, figura dezlegătorului de enigme.

Pentru a se autoconvinge că e un intelectual, că a isprăvit pentru totdeauna cu pocnitoarele, Ben şi-a pus pe nas o pereche de ochelari, de care nu are nevoie, ştiut fiind că, după Frederick William Cody, alian Buffalo Bill, Rio Jim, alias Ben Klinkenhagen, are ochii cei mai pătrunzători din lume. Soarbe din cafea, studiază hîrţoage vechi, alea ce-l înfurie pe Doc...

Doc Holliday ! Ben nu-şi reţine un suspin. Îi lipseşte marele său inamic, de care sînt legate cele mai teribile isprăvi şi chiar... amintirea Dyanei... Umblă vorba că Doc şi-a lăsat ciolanele undeva pe Brazos-river, nimeni nu ştie nimic exact, cît despre Dyane, nu se ştie chiar nimic !

Mda, Klinkenhagen ar trebui să fie mulţumit, dar nu e. Omul e un amalgam de contradicţii... Rio Jim ciuleşte urechea. Trapul îndepărtat şi foarte obosit al unui cal... Cine ? Mii de mistere anglo-saxone ! Rio Jim sare dintre hîrţoage, deschide uşa grea şi Doc Holliday, mai uşor ca oricînd, se prăbuşeşte în braţele sale.

— Ceva de băut ! Şi cafea.

Ben Klinkenhagen începe să se înfurie. De unde înainte îi era dor de Holliday, acum parcă presimte ceva.

— Doc ! Iarăşi aduci sub acest acoperiş paşnic duhul blestemat al aventurii ?

— Cred că da. Ceva de mîncare !.. Am descoperit o comoară, Ben !

— Iarăşi ? ! Nici nu vreau să aud. Mă bucur că eşti viu. Bea, odihneşte-te, du-te !

— Ocupă-te te rog de calul meu, merită, mi-a salvat viaţa !

— Ghinion ! mormăi Rio Jim şi iese trîntind uşa. Are prilejul să se indispună şi mai rău. Ca şi altădată, irresponsabilul Holliday şi-a ostenit peste măsură fugarul. Bronco Nevada tremură, spuma i se prelinge pe bot, e gata să cadă, un *bronco !* Un ceas Rio Jim se ocupă de nobilul animal. Intră în casă. Răsturnat în fotoliu, cu cizmoacele rezemate de colţul mesei, Doc sforăie. Se trezeşte.

— 'Neaţa, Ben ! A, încă n-a venit dimineaţa ! Cum ai reuşit să pui cu botul pe labe noua bandă a lui Kraker, la Bykitta ? Povesteşte ! Dar mai întîi dă jos bicicleta de pe nas, îţi stă rău, NU ÎNŢELEGI ?

— Tu nu vrei să înţelegi că am îngropat definitiv trecutul. Împreună cu pistoalele.

— Nu zău ? Înseamnă că ceea ce văd eu acolo sînt două garcafe, nu două Colturi !

— E pentru decor. Am pus armele în cui. Acum arma mea e asta.

— E bine ascuţit creionul. Poţi străpunge inima unui bandit. Comoara lui Quantrill...

— Nu mă interesează ! Sînt obosit !

— Şi eu. Să dormim. Mîine dimneaţă, la drum ! Caută nişte saci pentru aur !

— Din bîrlogul ăsta nu mă mai scoţi, *gringo* ! repetă Ben cu înverşunare, dar ochii lui deja caută... Fiindcă ştie că mîine în...

În zori, Rio Jim îl scutură pe Doc.

— Cum e cu aurul lui Quantrill ?

Klinkenhagen e în vechiul lui costum de călărie, cu centură, cu tot ce trebuie...

23. La un popas, Doc povesti cum, din prostie, căzuse în laba lui Chief Hallef care ţinea să aibă diamantele aduse din Europa de tînărul Wilmore.

— Eşti nebun ! Şi tu începi să crezi în existenţa diamantelor ? !

— Prea mult mi s-a vorbit de ele, de-aia încep să cred că există, cu toate că ştiu că nu există... Am dormit în peşteră cu capul pe comară. Din banda aia făcea parte un anume Farow...

— Stai puţin ! Unde e Dyane ?

— Nu ştiu ! Oriunde sau... nicăieri.

— Vrei să spui că sîntem... văduvi ?

— Cum văduvi ? A fost numai o vorbă.

— Doc ! Tu ştii ceva şi nu-mi spui !

— Încalci tradiţia, Ben Klinkenhagen. De obicei, eu sînt cel care provoacă scandal, mi-am cîştigat acest drept, nu renunţ la el ! Vrei scandal ? Vrei *tir* ? Sînt gata. Dar e păcat de aurul din peşteră. Am începe o altă viaţă.

— Bine. Cine te-a salvat din ghearele lui Cheif Hallef ?

— Bronco Nevada.

— Unde l-ai întîlnit ?

— Dobitocule ! De cînd porţi ochelari, te-ai senilizat. Bronco Nevada e calul meu.

— Tu eşti dobitoc ! Cum să te salveze un amărît de cal ?

— Dacă mă mai faci dobitoc, dacă-l jigneşti pe Nevada, scot pistolul. Scot două pistoale.

— Noi nu putem discuta ca doi oameni ?

— Nu cred. Cu tine este imposibil... Despre ce vorbeam ? Eh, da, după o noapte petrecută în peşteră, nu mă simţeam în formă, cînd, ce să vezi, dimineaţa banditii ăia mă scot la aer curat, dar nu ca să-mi facă plăcere ci numai ca să-i admir cum înfulecă şi beau. Bănuiau că nu am poftă de mîncare, căci nu m-au invitat. Chief Hallef m-a întrebat dacă din întîmplare îmi amintisem unde sînt diamantele. Era ideea sa fixă. Nu-mi amintisem. M-au lăsat acolo legat în vreme ce ei înghiţeau acolo un *bighorn,* vînat chiar atunci... Mutrele lor...

— Mai lasă studiul fizionomiilor, ştiu eu ce mutre puteau fi, treci la obiect.

— Acesta-i obiectul, Ben ! În vreme ce banda-şi umplea burţile şi gîlgîia dintr-o damigeană, l-am rugat pe Farow, tipul ce mă capturase şi care mă păzea, să mă dezlege o clipă, că nu-mi mai simt mîinile. Chief Hallef nici n-a vrut să audă de aşa ceva, în schimb, brusc, i-a venit pofta de călărie. Proastă idee, fiindcă acest bandit nici nu ştie cum se încalecă un *bronco* şi nici nu ştie care e deosebirea dintre frîu şi pinten. Nevada l-a azvîrlit imediat din

şa, de era să zboare în prăpastie. S-a ridicat mînios, plin de noroi, a scos pistolul... Intenţiona să împuşte calul, fiindcă-l jignise... Ce greşeală ! Dacă sub ochii unui bandit crapă un regiment de oameni, banditul nici nu clipeşte, dacă e împuşcat un cal bun drept pedeapsă pentru neîndemînarea călăreţului, banditul nu mai e de acord, banditul — ca şi omul cinstit de altfel — ştie că soarta lui e legată de cal. Farow, paznicul meu, cu o armă în mînă s-a mulţumit să zică : „Chief ! Lasă calul în pace ! Dacă trebuie împuşcat cineva, dumneata eşti acela !" „Ce naiba vrei să spui, Farow ?" „Nimic. Numai să laşi în pace acest *bronco* superb !" „Aici eu comand, Farow !" „De acord ! Dă-mi ordin să-l împuşc pe Doc, şi te ascult. De el nu-mi pasă. Însă calul n-are nici o vină !" „Am să-l împuşc, totuşi !" se încăpăţînă Chief Hallef.

Începură să mîrie şi ceilalţi. Felul în care căpetenia zburase din şa zdruncinase autoritatea şefului ! Nevada a scăpat, iar autoritatea lui Chief Hallef nu mai era decît un sac peticit.

In timpul nopţii i-am propus lui Farow să împărţim pe din două diamantele... inexistente, a fost de acord, am şters-o împreună, la Santa Barbara am ajuns pe dimineaţă. Eram frînt, totuşi, din cîteva tururi, am cîştigat nişte bani şi un ac de cravată din aur. Ne-am dus să mîncăm, l-am îmbătat pe Farow şi l-am părăsit în odaia unei mulatre din El Paso care nu ştiu ce căuta la cîrciuma lui Dan Cleptomanul, şi nici nu-mi pasă. Asta e totul. Şi acum să pornim la drum.

24. La un alt popas, Ben Klinkenhagen relată :

— Am intrat în Bykitta ca-n brînză, i-am trimis la culcare pe toţi, cînd cine-mi ieşe în cale ? Kraker Jake !

— E peste tot, observă Doc.

— Aşa e ! Făcea pe şeriful. I-am dat termen un sfert de ceas. Cu mine era unul Dooley, şi un găligan poreclit „Micuţul" pe care l-am scărpinat c-un glonţ şi apoi s-a

pocăit. Kraker avea cu el o hoardă, iar printre aceştia bătrînul Tonny Marocco, cel căruia i-am salvat viaţa, acum cinci ani, în nord...

— Ştiu, ştiu...

— Ciudat este că aceşti *desperados* nu uită nici răul, nici binele pe care li-l faci. Cînd a început danţul, Kraker se mira şi se tot mira cum de pică oamenii săi, împuşcaţi de undeva de sus — Marocco se urcase pe acoperişul unei bănci — în timp ce eu scăpam de sub tirul său. Pe Kraker l-au cules de jos supravieţuitorii şi cred că va şchiopăta şi-n iad.

— Vai ! A murit ? Nu ? Păcat... Dar tu ?

— Nici eu n-am murit. Cîteva zdrelituri şi un glonte care e şi acum înăuntru, aici...

— Cînd o să am vreme, ţi-l scot, făgădui Doc.

— Nu e nici o grabă... şi n-am nici un chef să uiţi în mine foarfeca, aşa cum ai făcut cu Old Soffelad, la Dodge...

— E o bîrfă ! Nu foarfeca am uitat-o ci un piron atît de mare ! Ce să fac dacă nu am instrumente !

— Asta mă consolează, şi cred că l-a consolat mult şi pe Old Soffelad... însă eu zic că un glonte drăguţ e preferabil unui piron micuţ...

La alt popas Holliday întrebă :

— Mă Gibson, dacă scoatem aurul din Quantrill, îi facem parte şi Dyanei ?

— Am vrut să-ţi propun, dar mi-era groază de nervii tăi blestemaţi. Mai rămîne o singură întrebare...

— Unde e comoara ?

— Ba nu. Unde e Dyane ?

— Dar eu ce vorbesc ? Dyane nu e o comoară ?

Acum încerc să reînnod povestea pe altă lungime de undă, pe lungimea de undă a Myei Castellany, pe lungimea

25. ...sau mai exact calibrul simpaticului revolver *Daniel palavragiul,* nelipsit în poşetele frumoaselor doamne din acea epocă.

Avînd proptită în piept țeava unui *Broskoe,* Dyane Clintwood, travestită în Danny Clintwood, fusese somată — somat — să părăsească Wild-City. Kitt Sondero nu era un glumeț de duzină.

În *salon* domnea o liniște funebră. Și-n această liniște nefirească izbucni glasul nu suficent de matur al unui tînăr gentleman în haine englezești, desuete acolo, și cu accent străin, de asemenea desuet.

— Protestez, mister ! Nu ai dreptul să izgonești de nicăieri un cetățean doar pentru motivul că „rontăia găini".

Ucigașul Sondero se miră și el.

— Ploșniță londoneză ! mîrîi. Imediat mă ocup și de tine !

Mare greșeală pentru un profesionist. Minusculul interval de timp cît atenția îi fusese distrasă, a fost prea suficent. Pistolarul *Broskoe* se înclină spre podea. E adevărat că neiertătorul Kitt apăsă pe trăgaci, însă prea tîrziu. Proiectilul străbătu podeaua, pătrunse în pivniță, sfărîmă o ladă cu șampanie distilată la Tampico și făcu ravagii printre șobolani.

A doua oară Kitt nu mai avu prilejul să apese pe trăgaci.

Kitt Sondero din Trinidad și Salt Lake City nu era un bărbat solid, forța lui era în *Broskoe,* iar Danny Clintwood era un ins — o insă — voinic (voinică). Pumnul ce turtise pentru vecie nasul nefericitului mercenar de la „Apache" se abătu peste bărbia de porțelan a lui Kitt. Încasă și alte cîteva lovituri. Stomacul i se transformă într-o zonă dureroasă, și nu numai stomacul...

Danny Clintwood culese armele și se simți mult mai bine. Culese și obuzierul *Broskoe,* răspîndi bombele, încărcătoarele și obuzierul în toate direcțiile și se simți și mai bine.

Dyane porunci cu glas de bărbat :

— Ridicați cadavrul acela, îmi face silă ! Să vină altă

porție de găină cu ciuperci, paguba o plătește... cadavrul... după ce învie...

Danny se pregătea să atace altă porție de mîncare cînd tînărul englez se apropie.

— Permiteți să mă prezint, baronet Wilmore.

Danny îl examină curios (curioasă). Evident, îl recunoscuse pe junele *greenhorn* care adusese din Europa cadouri pentru... soții ei.

— Ia loc, ce înseamnă baronet, un fel de conte ?

— Conții trăiesc în Franța, mister, o țară, hm, de care cine ține cont, în orice caz nu noi, englezii. Dar, în principiu, aveți dreptate, baronet înseamnă ceva mai mic decît un conte, baroneți întîlnești peste tot în Europa și nu e mare scofală să ai acest titlu. Nu ne-am mai întîlnit, domnule ? Nu ați făcut parte din convoiul lui Papa Drăgan din Tymichora ?

— Mă confundați ! Să vă comand ceva ?

— Poate un strop de gin... eh, oh, aici nu au gin de calitate. Dumneavoastră ce aveți în pahar ?

— Toffada. Te amețești încet, dar sigur. Vrei să guști?

— Nu... Ba da ! Azi am avut prilejul să vă admir în două ocazii.

— Fleacuri ! Ce cauți la noi în West ? Moartea ?

— O, nu ! Dacă cineva mi-ar face vreun rău, guvernul britanic ar fi nevoit să invadeze Statele Unite, asta se știe. Bunicul meu m-a trimis aici să fac „practica vieții". După ce revin acasă, îl moștenesc.

— Dacă ai noroc, mister baronet. Pe aici mișună mulți băieți răi și destule fete deochiate, care sînt chiar mai periculoase decît băieții răi. Cît privește insulița aia... cum îi zice ? Anglia ? Hm, hm, ar trebui să se dilate mult ca să ne poată invada. Cum, nu mai știi că noi v-am trimis acasă ? Du-te și tu acasă, piciule !

— Nu-mi place cum vorbești. Te provoc la duel. Alege arma !

— Nu cred că mă provoci, rîse Dyane. Forțe inegale. Și apoi, un nobil englez nu provoacă la duel o femeie !

— Ceea ce nu e cazul !

— E cazul, nătărăule ! Sînt femeie ?

— Exagerezi ! Cum poți s-o dovedești ?

— Cum poate dovedi o femeie că e femeie ?

— Să mă ia drakku dacă știu !

Patronul „Viscolului Negru" își croia drum către masa lor.

— Scuze, *Sir !* Kitt Sondero dorește să vă spună ceva.

— Vrea să-mi ceară scuze ?

— E grav rănit în odăile de la etaj. Să vă conduc ?

— Desigur. *Good bye*, englezule ! Cînd Anglia va binevoi să ne invadeze, dă-mi de știre. Tot așa, dacă nu știi deosebi o femeie de un bărbat, — desigur nu se învață la Cambridge — apelează la mine ! *Good bye !*

26. Doc Holliday și Ben Klinkenhagen intrară în localitatea Makary-Fals. Oboseala le încovoia umerii. Ben zise :

— Uite colea o cîrciumioară ce pare liniștită, „Cowboy-ul surîzător". Să tragem aici.

— E o mizerie ! protestă Doc. Sîntem virtuali milionari. Să tragem la un hotel de lux !

— Fie, Doc. Dar nu uita că majoritatea necazurilor ni s-au tras de la țîfnoșenia ta aristocratică.

— Bravo ! Parcă eu aș scormoni în istoria cea plină de păcate a nobilimii europene !

Pe scurt, ajunseră la *Central Golden Saloon*, un servitor în livrea le luă caii, altul îi perie, la propriu, cu peria de praf, altul le deschise ușile, și cu atîtea complicații nu apucară să arunce o privire pe grandiosul afiș de la intrare unde se anunța că reconfortantul program artistic este asigurat prin participarea unui cortegiu de vedete și „vedeți". Un șef de sală elegant ca un neamț — era neamț ! — se interesă dacă „tomnii" doresc o masă mai aproape de

scenă pentru a urmări „procramul te sile mari", iar Doc i-o tăie, zise că nu-i pasă, vrea urgent cafea și mîncare, și la sfîrșit, lapte, și că drakku să-l pieptene de „procram" !

— Aici ne vom lăsa toate paralele, constată Ben examinînd localul plin de oglinzi și chiar de candelabre.

— Cauți ceartă ? O vei avea ?

Obăr-ul veni. „Ce doresc tomnii aceștia ?"

— O *comida corrido*, băiete, dacă aveți așa ceva.

— And whisky, adăugă Rio Jim.

— *Ja wohl*, tomnilor mei, fierăstrui obărul ce abia picase de undeva din fundul Renaniei. Și merse țeapăn să le aducă o cină solidă cum doresc „tomnii" și cît mai pipărată la plată, cum dorește patronul Herr Hertzog. Numai că acesta din urmă avea să înghită un hap amar.

Ceva mai tîrziu începu și marele program deschis de un danț interpretat de șase „franțuzoaice" din localitate. Un scamator le scotea din corsaj porumbei albi — ce altceva ? Dar cei doi călători erau prea obosiți și înfometați pentru a urmări ce se petrecea pe scenă.

...Pe scenă se iți un arlequin de nație incertă, de sex incert. Doc și Ben nu-l luară în seamă. Acela începu :

Sînt un arlequin,
Fără nume, fără destin...

— Ai spus ceva ? Doc Holliday ?

— Eu ? Credeam că tu ai spus ceva !

— Nu ți se pare cunoscută vocea asta ?

— Care voce, Doc ?

— Vocea care... cîntă...

...Arlequinul își scoase masca, dezvăluind fermecătorul chip al Myei Castellanny. Dyane veni în întîmpinarea soților ei...

Imediat se înființă *Herr* Hertzog în persoană, urmat de obăr, ambii nemți.

— Ce poruncește prifighetorea Westului ? întrebă patronul, libidinos.

— Hertzog, ți-i prezint pe acești domni, ei sînt (era să zică „soții mei")... ei sînt cei mai apropiați prieteni, tot ce comandă e în contul casei.

Zîmbetul lui Hertzog ar fi înăcrit toate ciorbele din lume ! Totuși se înclină :

— Tar ze înțelege, *Fraulein !* Ia notă, Hansi !

După ce făcu o comandă suculentă „în contul casei", Rio Jim se destinse.

— E prima dată cînd Doc a avut dreptate alegînd localul !

— Ia seama, Ben ! Îmi cauți ceartă !

Dyane povesti „episodul Wild-City".

— L-am găsit pe ucigașul Kitt Sondero, în odaia sa, într-o stare satisfăcătoare. Mi-a propus pace. Mi-a propus să intru în banda lui. Am aflat că urma să fie dată o mare lovitură la *hacienda* „Popasul santinelei", a lui Joe Farr ...ce vă zgîiți la mine, mîncați, beți, Hertzog plătește ! Am manevrat în așa fel ca să fac parte din „avantgarda" ce urma să intre în casa colonelului, drept reprezentanți comerciali.. Eram trei. Pe doi i-am imobilizat, l-am prevenit pe colonel, din prietenie, Joe Farr și-a înarmat oamenii, către dimineață banditii au șters-o, lăsînd cîțiva răniți. Kitt Sondero era pe moarte. A avut o ultimă tresărire de orgoliu : „Apleacă-te, mi-a zis. Cînd te-am căutat de arme la *Black Blizzard,* mi-am dat seama că ești femeie... O femeie pe cinste ! Dacă ne-ar fi reușit lovitura, te-aș fi luat de nevastă. Ce păcat..."

— Bravo, Dyane, încă un soț, se strîmbă Doc.

— Și nu ultimul, zîmbi dulce Mya Castellanny. Pe la cinci dimineața l-am pansat pe Joe Farr, el a băut o ceașcă cu ceai de mușețel, apoi a îngenuncheat în fața mea și m-a cerut o f i c i a l de soție. Am acceptat. El m-a condus în camera mea și s-a retras, politcos.

Peste un ceas am șters-o, lăsînd bunului colonel un bilețel :

„Joe ! Ai comis trei erori capitale : ai cîntat prea mult la pian, ai băut prea mult ceai de mușețel și ai îngenunchiat. Să nu îngenunchiezi niciodată, nici chiar în fața unei femei. Încolo ești un băiat de aur, îți doresc fericire, Dyane."

— Cum, draga mea ? ! zîmbi sobru Ben Klinkenhagen. Să ratezi tu o căsătorie ? ! Dar ce se întîmplă cu tine ?

— Nu-mi dau seama ! Și sînt pe cale de a rata încă un mariaj. Iată, vine noul pretendent.

Prea osteniți, Doc și Ben abia-l recunoscură pe junele Wilmore, cu plastronul ca neaua, înfloritor, supraviețuitor în ciuda tuturor prezicerilor. El se înclină în fața celor doi bărbați ce manifestară tot atita entuziasm cît în fața unei supe reci.

— Gentlemani, tot ce comandați, e în contul meu, vă rog !

— Prea mult belșug, gemu Holliday. De mîncare, băutură... de pretendenți. Cred că am să mă împușc.

— Prieteni, reluă baronetul, sînt fericit că vă întîlnesc. Ne întîlnim doar în ocazii fericite : data trecută ați scos din impas chervanul lui Papa Dragan, iar acum... acum sînt fericit... Isaia dănțuiește !

— Ce face ? tresări Ben. La vîrsta lui ?

— Da, prieteni, sper să aud un „da" pronunțat de cea mai fermecătoare femeie din America...

— Și din Anglia, nu ? se simți jignită Dyane.

— Și din Anglia, bineînțeles. Am cerut-o de soție pe *lady* Castellanny. Sper să fiți martorii noștri.

— Baronet Wilmore, vorbi grav Doc Holliday, oare în cadrul „practicii" ce o faci în West, bunicul dumitale, lordul, a cerut să te și însori ?

— Va fi cea mai frumoasă surpriză ce am să i-o fac.

— Mă îndoiesc, interveni Klinkenhagen-Gibson. Cunosc bine interesele casei Wilmore. Nu va fi acceptat un mariaj întîmplător și făcut în grabă !

— Dar, domnii mei !... încercă baronetul.

— Inutil să mai discutați, îl opri Dyane. Dragă John, îmi pare rău dar nu pot fi soția ta.

— De ce, *darling* ?

— Simplu. Iubesc pe unul dintre acești doi domni, dacă nu chiar pe amîndoi.

Se așteptau ca Wilmore să facă o scenă. Cînd colo el surîse englezește, adică glacial.

— E formidabil, *darling* ! Nimeni pe lumea asta nu e mai potrivit să veghieze asupra liniștei tale, lady Castellanny...

Cu aceste cuvinte baronetul se ridică, se înclină și se duse la bar unde comandă un coktail-dinamită...

— Dyane, rosti Doc posomorît, cred că se împlinesc doi ani de la căsătoria noastră, cum sărbătorim evenimentul ?

— De unde știi că sînt doi ani, *hoodlum* ? Și *cum* vrei să sărbătorești „evenimentul" ?

Trăgătorii săriră în picioare. Interveni, nu fără curaj, *Herr* Hertzog :

— Tomnii se ceartă ? În acest cazul ar fi mai bine să se certe afară, la aerul curatul. Schimbul de focuri e strict oprit. Abia acum două zile am montat aceste lustrele de Castilia și aceste oglinzile de la Veneția.

— Așezați-vă, băieți, ceru Dyane. Dacă nu sînteți buni, divorțez iar !

Dyane îi conduse pe cei doi turbulenți la culcare, în camere separate, să nu se încaiere iar peste noapte. Precauțiune zadarnică, ambii se puseră la pîndă, ca nu cumva Dyane să petreacă noaptea cu celălalt. În vreme ce pistolarii pîndeau, în vreme ce baronetul se îmbăta tot mai rău, Mya Castellanny coborî și interpretă pentru ultima dată celebra arie „Sînt un arlequin..." Apoi se duse imediat în odaia ei și, puțin mai tîrziu mustang-ul Danny purta către alte zări pe Danny Clintwood.

27. Călăreau mahmuri, nedormiți.

— Ce zici, unde a putut să dispară Dyane ?

— Mai închide-ți pliscul, domnule Holliday !

— Cînd te gîndești că voiam să-i dăm o treime din aurul nostru !

— Dacă află că avem aur, se ivește ea, fii pe pace !

Mai tăcură, se învoiră gustînd din ploscă și discutară despre utilitatea de a-l vizita pe Old Fille, proprietarul acelui miraculos „telescop cu oscilator de mercur."

Mai merseră puțin pînă ce le ieși în cale un catîr, alături de un *corral* părăsit. Nici o ființă. Vreau să zic, nici o ființă omenească. Însă catîrul, scoțînd un muget festiv, se luă după ei.

— Hei ! *El burro !* Întinde-o, n-avem cu ce te hrăni.

Însă animalul, cu încăpățînarea tipică rasei sale, tropăia în urma lor. Pesemne-i fusese dor de frații săi, oamenii...

Trecură de un *ranch,* cîndva prosper, acum părăsit. Li se alătură încă un catîr și un taur bătrîn.

— Drace ! Ne-am transformat în caravană ! Uite acolo un *pueblo !*

— Ba e un orășel în toată regula. Numai că are o culoare bizară...

— Da... e acoperit cu nisip roșu...

Trecură pe lîngă o cîrciumă pustie. Descoperiră acolo cîteva sticle goale și o cizmă ce aparținuse pesemne unui olog. Pe un perete se putea descifra :

Whisky and soda and blonda Katrin
Mă-ndeamnă să plec, mă-ndeamnă să vin
Colt-ul domnului Melhisedek
Mă-ndeamnă să vin, mă-ndeamnă să plec

Următoarea clădire mai purta și firmă : *Helldorado Saloon, Casa de Huespedes, girls".* Și aici poetul anonim zgîriase pe perete :

Acum sînt trist ca o vacă indiană
Nici tequila nu m-a încălzit
Unde este Lola diafană,
Unde-i durdulia Marguerit ?

— Parcă ar fi Villon, tradus de marele nostru Buntline, comentă Ben.

— Prostii. Față de Dyane *a noastră,* Katrin, Lola și Marguerit sînt niște biete țărăncuțe.

Merseră mai departe. Biroul șerifului. Un oblon scîrțîia, fără vînt. Praf și vraiște, un pat de armă ciuruit de carii, iar la „arest", același scris, același stil încîntător, plin de melancolie :

Ici fost-am zăvorît de marshal Fock
Departe de Dyane și de Mya
După un chef nebun cu Ben și Doc
Cînd mi-am văzut într-adevăr stafia...

— Mare poet ! se minună Holliday. Vezi cum a știut să ne indese pe toți trei într-un singur catren ? ! Oare de unde ne cunoaște ?

— Nu ne cunoaște ! Eu unul n-am trecut niciodată prin acest loc.

— Cred că e altă Dyane, opină Doc. Și alți „noi".

Merseră mai departe, urmați de taur și de catîri ; li se alătură și-un cîine mare, roșcat, jigărit, dar pașnic. Nu lătra, învîrtea din coadă. Depășiră judecătoria. banca, banca rivală, banca de lemn din fața unui *drug-store,* două frizerii, toate pe cale de a se dărîma...

Într-o pivniță cu beuturi avură un fior. Un negru dormea pe-o rogojină, de nu cumva era mort, înconjurat de sticle goale. Însă altele erau pline.

— Ce negru e !

— Poate că e chiar negru, făcu Ben.

— Oricum, este exagerat de negru !

— Poate că negrii cînd dorm se fac și mai negri...

— Pe drakku. E uns cu smoală !

Într-acestea, individul se ridică în coate și-i privi aiurit.

— Cine ești ? întrebă Rio Jim. De ce te-ai mînjit pe față ?

— Eu ? Sînt... coliba unchiului Tom.

— Poate ești unchiul Tom ?

— Ba nu... coliba !

Îl lăsară, ieșiră, făcură un foc pentru cafea, cînd apăru și „coliba", fluturînd o sticlă plină.

— Ați venit ! zbieră cu glas sălbatic. Știam că o să veniți.

Pupă în bot caii, taurul, dar cîinele și oamenii refuzară să se lase sărutați, prea era murdar. Din curiozitate, Doc și Rio Jim cercetară locuința singurului locuitor al orașului-fantomă, pivnița. Pe ușă se puteau distinge literele :

...UȘ...C...IE

Nu trebuia să fii dezlegător de enigmé ca să-ți dai seama că odinioară acolo fusese PUȘCĂRIA ; de-aia rămăsese depozitul neatins, nimeni nu se înghesuise să intre ! Nici măcar hoții...

— Fiți ca la voi acasă ! tună nebunul. Ei zic că s-a terminat aurul !

— Care ei ?

— Cei care au fugit ! Cei care n-au încredere în cuvîntul POETULUI ! POETUL sînt eu. Noua mină e virgină, acum că ați adus catîri, ne punem pe treabă, însă deocamdată bem ! Prin cotloane mai există 3000 de sticle, asta înseamnă cîte o sută de delirium tremens de căciulă...

Cel mai greu a fost să scape nu de bietul maniac, nici de catîri, nici de taur, ci de oropsitul, singuratecul cîine...

26. — Tu observi, Doc, că aurul mai mult aduce necazuri...

— Depinde cum îl foloseşti...

— Tu nu-ţi mai redeschizi cabinetul de „măselar" ?

— Nu, prea-mi dă ghes, Ben. Oraşele mari sînt înghesuite, în oraşele din West dentistul trebuie să ţină într-o mînă cleştele, în altul pistolul. De la o vreme te plictiseşti de toate ! Dacă pun mîna pe bani, voi face o călătorie, în Grecia, cred.

— Dar ce ştii tu despre ţara aia ?

— Nimic. De-aia am ales-o.

— Atunci du-te acolo !

— Ba nu ! Aş muri de plictiseală. Sigur ! Vrei să rămîi singur cu Dyane !

Pe înserate se apropiau de *ranch*-ul lui Old Fille, comentînd viaţa încîlcită a acestuia ; se pare că apucase marele *gold ruch* din 48, de la Sonora, şi goana după aur din Nevada, în 59, din Virginia, în 63, a fost şi la Coeur d'Alene, şi-n Alaska, şi-n Siera Madre...

— Atunci de ce a rămas lipit pămîntului, Ben ?

— Se zice că are un milion depus la Frisco.

— *Palabras !* N-ar sta aici, să aibe un milion, ce să facă aici ? Ce e cu găina aia din livada lui Old Fille ? Pare speriată.

— Eu răspunse Klinkenhagen, nu ştiu deosebi o găină speriată de una calmă...

— Totuşi e chiar speriată !

Doc şi Ben intrară zgomotoşi în şandramaua lui Old Fille. Dintr-un ungher, din umbră, două pistoale mari se ridicară în direcţia lor. O voce cavernoasă şi binecunoscută rosti :

— Bine aţi venit ! Vă aşteptam !

— De-aia era speriată găina, observă Doc. Şi apoi : Kraker ! Pe cinstea mea, începuse să-mi fie dor de tine !

— Gura ! Diamantele !

29. Kandy-bar e un orășel încîntător, iar Colina Cizmelor primitoare, cea mai de soi Colină a Cizmelor, frază pentru care Old Buntline, cunoscutul stilist, m-ar lichida, sau l-ar pune pe amicul său Buffalo Bill s-o facă. Mulți pistolari iluștri, sau mai modești, manifestă drept ultimă dorință de a fi aduși la Kandy-bar. Cînd există bunăvoință, rugămintea le este îndeplinită. Pe una din tăbliță o mînă veselă a scris :

Aici zace KRAKER JAKE
muzicant de frontieră
a concertat prin mai toate orașele
din viorile Samuel Colt și Broskoe
n-a disprețuit nici ghitarele Sharps
Henry sau Whinchester
dar ultima melodie i-a fost cîntată de
către bunul Doc Holliday
dintr-o balalaică Smith and Wesson

30. Proprietarul *saloon*-ului „World Stars", japonezul John Fu, o invită pe vedeta Mya Castellanny, care trebuia să debuteze în seara aceea, să coboare pentru o gustare, și mai ales s-o vadă publicul.

Mya-Dyane-Danny, coborî și fu servită, singură, la o măsuță. Alături, doi gentlemani sporovăiau. Despre ce ? Dyane ciuli urechea. Nume cunoscute !

Primul individ susținea că în spelunca lui Billy-chiorul, la Kandy-bar, Doc Holliday provocase un mare scandal, în stilul său. Celălalt adeveri : Doc se certase cu prietenul său Rio Jim, din cauza unei femei, din cauza unui pumnal cu diamante, sau a unei lăzi cu aur — motivele nu erau clare, cei ce veniseră acum un ceas cu diligența din Kandy-bar confirmaseră totul, precizînd că a doua zi, în zori, Doc și cu Ben vor avea o *întîlnire*. Toate demersurile lui Pat S. Garrett, marshal-ul, eșuaseră, ăia nu vor să se împace,

așa că a doua zi unul din ei va ajunge la Colină, dacă nu ambii...

Ușoară ca fulgul, deși nu era cîtuși de puțin un fulg, Dyane se prelinse către odaia ei. Ceva mai tîrziu, patronul John Fu urca s-o anunțe pe vedetă că trebuia să apară pe scenă cînd din odaia privighetorii ieși grăbit un tînăr pistolar ferches, în negru. Japonezul se zăpăci.

— Dom... domnișoara Castellanny e acasă? bîlbîi patronul.

— Eu nu știu... încercați! răspunse ochitorul și dispăru val-vîrtej.

Găsind camera goală, John Fu rămase uluit și căzu pe gînduri...

Danny Clintwood goni toată noaptea istovindu-l peste măsură pe mustang-ul Danny. Gîndea: «E momentul să pun capăt acestei comedii. Nu sînt nici soția lui Doc, nici a lui Ben. Liberă! Cînd m-am „căsătorit" cu cel dintîi, popa Haris din Abilene era atît de mahmur că în loc de Biblie, ne-a citit dintr-o carte de aventuri... Căsătoria nu e valabilă! Cînd m-am „căsătorit" în Ogalala, ultimul pastor de acolo fusese alungat pentru vrăjitorie, așa că l-am rugat pe cîrciumarul Sid — pe care Ben nu-l cunoștea — să însceneze gluma asta. Sînt vinovată? Nu știu... Sînt poate prea glumeață, trebuie să mă cuminț esc! Dar acum trebuie să-i salvez pe cei doi „soți". De nu mi-ar tremura mîna!»

...Dyane descălecă la marginea pieții din Kandy-bar. Își roti brațele, își potrivi centura. Suspină. Înaintă cu precauțiune. Răsărea soarele, ca o floare neagră... Tot ca o floare neagră, mai curînd ca un spin negru, Doc Holliday țîșni din „Majestic-saloon"; în aceeași clipă ieși din *saloon*-ul fraților Earp Rio Jim. Sute de ochi urmăreau de la distanță „întîlnirea secolului". Cei doi înaintau unul către celălalt, Doc cu fața albă, Klinkenhagen cu chip de piatră.

— Lăudat fie Manitu, am ajuns tocmai la timp ! oftă Dyane Clintwood și trase cu hotărîre armele din toc.

31. Cititorule, concentrează-te ! Observi ? De dincolo de această pagină, de aceste litere, două mîini albe ridică două Colturi negre. Însă, de data aceasta, salvatoare...

Închide cartea, cititorule. Închide repede ! Pînă nu pornesc gloanțele !

1. În arestul „de rezervă" al Regimentului 2 din Divizia *Edelweiss,* atmosfera era relativ blîndă. *Feldwebelul* tocmai se spăla pe față, cînd evenimentele au început să se precipite. *Feldwebelul* se șterse alene, fredonînd tot alene și mai ales fals ; greu să recunoști celebra melodie „Avant de mourir" !

De dincolo de gratii, un bărbat de vreo patruzeci de ani, neras, posomorît, îl privește pe plutonier, dar de fapt nici nu-l vede. E scufundat în amărăciunea sa. Plutonierul se întoarce către el, îi zîmbește.

— Omule, nu fi supărat ! Ești primul arestat pe ziua de azi, e o cinste ! Aici nu e rău, se dă rația patru, cu variante. Variantă e unul dintre cuvintele preferate ale *Sturmbann*-führerului Krieger — îl cunoști ? E un om blînd, are o Fraulein preferată... cine nu are ? Poate doar eu... și o melodie preferată, asta — și iarăși fredonează „Avant de mourir"... Dacă n-ai făcut nimic, o să-ți dea drumul, toată încrederea în justiția noastră, nu uita ce-ți spune bătrînul Schwalbe. Ăsta-s eu. Cum te cheamă ?

— Vasile Vișovan.

— Așa ? Voi aveți nume ciudate...

— Pentru atîta lucru nu te arestează. Mergeam liniștit pe strada Elisabeta.

— Așa de dimineață ? Liniștit ? Și chiar pe Elisabeta? E totuși suspect, dar nu-ți face griji... Hei, ce se întîmplă acolo ?

Cîțiva soldați îi împrîncesc pe doi inși, unul foarte tînăr, altul aproape moșneag. „Sînt arestați !" declară ritos

comandantul escortei, și iese abia după ce Schwalbe îi bagă după gratii și pe noii aduși.

— *Donerwetter !* Bogată zi ! Tinere, nu te mai da cu capul de pereți, s-a tencuit abia săptămîna trecută. Ia exemplu camaradului mai bătrîn !

— Camarad ți-e dracul !

— Vorbiți frumos, domnilor, altfel vă confisc totul, chiar și țigările ! Vi le las, pînă la noi ordine, fiindcă sînt bun din fire.

— Pe mine mă cheamă Grad, Grad Ioan...

— Și nici tu n-ai făcut nimic ? se interesează *Feldwebelul.*

— Apăi, nu ! Eu am făcut ! Am dus lapte proaspăt de biboliță la domnul colonel, comandantul care locuiește pe strada Elisabeta. Pe tine cum te cheamă, mă, acela care te strofoci atîta ?

— Gheorghe Zolovăstru, și eu chiar n-am făcut nimic. Să-mi dea drumul !

— Dacă sînteți inocenți ca îngerașii, vă dă drumul min-te-haș, cum ziceți voi, îi asigură Schwalbe și se repede la ușă. Cine vine ? Cineva ! Că doar n-o să cheltuiască de pomană rațiile de categoria patru. *Heil Hitler !* îi salută *Feldwebelul* pe cei doi ofițeri superiori ce-și fac apariția *Sturmbannführer !* În arestul de rezervă al Re... ! ! !

— Nu-mi răcni în timpan ! se răstește Krieger către Schwalbe, și se întoarce către colonelul Freiherr von Lutzlow. Ce zici de mutrele astea ?

— Ei sînt ?

— În mod sigur unul din ei, sau și mai grav, toți trei, complot în grup ! Voi, inculpații, ascultați ! Nu vă batem. Nu vă chinuim. Vă îm-puș-căm ! Limpede ? Să ieșim de aici, Freiherr, ăștia put.

Ofițerii ies, tînărul Zolovăstru răcnește :

— Să mă împușt ? Pentru ce, mama și dum... !

— Nu striga ! Se aude, îl avertizează Schwalbe. Dacă te împuşcă, înseamnă că o meriţi ! Iar dacă o meriţi, de ce mai faci gălăgie ?

— Eu mi-s liniştit, mormăie bătrînul Grad. Eu mi-am dus laptele de biboliţă ca-n fiecare dimineaţă şi...

— Eu nu-s liniştit ! Cum să mă îm... ?

— Fleanca ! intervine Vişovan. Vrei să-ţi şterg una peste bot ? Nu mai bîţîi ! Unde şi cînd te-au arestat ?

— Acum. Pe strada asta. Da' de ce ?

— Se pare că ne aflam cu toţii pe strada Elisabeta, în preajma vilei „Albina", cînd ne-au înhăţat. Acolo locuieşte colonelul Kirschoff, comandantul. Acolo s-a întîmplat ceva...

— Pe mine m-au luat tocmai cînd ieşeam, zise bătrînul Grad. Nu chiar din vilă, ci din ograda servitorilor, v-am spus că tot la două zile îi duc lapte de biboliţă, să se mai întremeze, sărăcuţul... Grijania lor, să mă împuşte pe mine, înţeleg, dar dacă-mi împuşcă şi biboliţa ?

— Mai lasă dracului biboliţa ! se enervează Vişovan. Nu ai observat nimic deosebit la vilă ?

— Eu *nu observ*, eu văz... Nimic. Am aşteptat oleacă în faţa bucătăriei, slujnica era acolo cu o cătană, nu ştiu ce făceau... Cînd am trecut prin faţa casei se auzea gramofonul. fix muzica aia de-o fluiera plotonierul...

— Da' pe tine, băiete — ziceai că te cheamă Zolovăstru, nu ? — unde te-au înhăţat ?

— De ce mă descoşi ? Eşti în slujba lor ?

— Prostule ! Ne aflăm toţi trei în aceeaşi oală cu apă clocotită. De unde veneai ?

— De la o fată, na !

— Nu te lauzi ? No, şezi blînd, te cred. Cu toţii am fost arestaţi în preajma casei comandantului. Ce s-a întîmplat acolo şi în ce măsură ne priveşte ?

Feldwebelul Schwalbe tocmai intră pe replică.

— S-ar părea că vă priveşte ! Colonelul Helmuth Kirschoff a fost găsit mort. Nu era un om rău...

2. În biroul *Sturmbannführerului* Krieger.

— Este ora şapte şi douăzeci şi două, constată colonelul Freiherr von Lutzlow. *Fraulein* Inge l-a descoperit pe Helmuth mort la ora şase şi paisprezece... Ne trebuie un anchetator, un specialist...

— Dar eu ce sînt ? surîde Krieger. Şi nu e limpede ? Helmuth, bietul, a fost lichidat de cei trei pe care-i avem în arest. *Mensch !* Pe strada asta împuţită nu se mai afla nimeni în afară de ei !

— Detest improvizaţia, Rudolf. Sînt militar de carieră ! S-a tras un singur glonte. Vreau să ştiu cine l-a tras !

— Să nu fim chiţibuşari, dragă Freiherr. Ce importanţă are dacă e un vinovat, sau trei ? Eu zic chiar că e mai bine să fie trei ! E vorba de un colonel al armatei noastre !

— Nu, Krieger, trebuie să aflăm adevărul !

— Prietene, în război adevărul e de partea celor puternici şi are feluri te înfăţişări !

— Crima rămîne crimă. Vreau să ştiu exact ce s-a petrecut.

— *Herr* colonel ! se aspreşte glasul *Sturmbannführerului* SS. Istoria ne învaţă să fim eficienţi. Am găsit vinovaţii. Nu avem timp să scormonim diferitele înfăţişări şi v a r i a n t e ale adevărului, ele, oricum, ne scapă de cele mai multe ori.

— Eu, hm ! Apreciez elanul tău filozofic, însă cine l-a ucis pe Helmuth ? Fă-mi o favoare personală, să chemăm un poliţist de profesie.

În birou, pătrunde secretara Helga, drăguţă, parfumată. Îl ignoră pe colonelul Lutzlow.

— *Sturmbannführer !* Vă caută o oarecare... Patricia Bora. Vă aşteaptă de douăzeci şi două de minute ?

— *Mein Goth !* Însă ce se întîmplă, eşti geloasă ? Ce e cu tine, pisicuţo ?

— Nu sînt geloasă, dar fata asta are picioarele prea lungi ! Am analizat-o. Toate atu-urile sînt de partea mea... însă are picioarele prea lungi !

— S-o lăsăm baltă. Pofteşte-o, Helga. Să vedem ce vrea.

— Eşti o dulce canalie, Rudolf. Poate că mă voi răzbuna.

— Te rog să faci cum am zis !

Patricia este introdusă în biroul lui Krieger. Este înaltă, prezentabilă, voinică, autoritară.

— Sînt anchetator principal al Agenţiei Lăzău, Patricia Bora.

— Încîntat ! Şi cu ce vă pot fi de folos ?

— E vorba de o crimă.

— S-a şi aflat ?

— Nu s-a şi aflat. Eu am aflat, fiindcă sînt detectiv, cu toate că în vacanţă. Timpul pierdut în anticameră intră de asemenea în cheltuieli. Tariful meu este de...

— O femeie frumoasă, replică *Sturmbannführerul,* nu se preocupă de bani. Ei vin, oricum. Pot să vă ofer un Martell adus de mine din pivniţele contelui de Polignove ?

— Mulţumesc, nu. Nu beau în timpul serviciului.

— Nu sînteţi în timpul serviciului. Nu pot să vă angajez, din păcate.

— E vorba totuşi de trei concetăţeni de-ai mei !

— Cu ţara dumneavoastră ne aflăm în război... de cîte zile ?

— Nu ştiu. Poate dintotdeauna.

— Sînteţi pe cît de frumoasă, pe atît de impertinentă. Sper să ne revedem. Deplasarea şi deranjul vă vor fi achitate din casieria Regimentului.

— Este echitabil. În hotelul *Donau,* unde am tras, se află *Herr* Alfons Grimmellhausen, fost detectiv particular. E german. Poate că el vă va fi de folos ! La revedere !

— La revedere, frumoasă doamnă !

— De ce nu ai angajat-o ? întrebă colonelul von Lutzlow, de lîngă fereastră.

— E prea frumoasă.

— De cînd te deranjează femeile prea frumoase ?

— Are şi picioare prea lungi... Şi pare prea deşteaptă.

— Agenţia Lăzău se bucură de un renume european.

— Tocmai asta e. Helga !

— *Sturmbannführer ?*

— Trimite imediat şoferul la hotelul *Donau.* Să fie adus urgent *Herr* Alfons Grimmellhausen. Stai, Helga ! Să nu fie bruscat. Nu-l arestăm... încă... Îl invităm. Însă repede, scumpo !

— De ce nu apelezi la serviciile juristului Ziegller ? E angajatul minei „Solange". Un om capabil. Îl cunosc.

— Şi eu îl cunosc, surîde Krieger. Nu garantez pentru el, e de prea mulţi ani în ţara asta, a mîncat prea multă mămăligă...

Reapare secretara Helga, şi mai parfumată...

— Divizia se interesează despre condiţiile morţii colonelului Kirschoff.

— Ei bine... mama dracului ! Cum de au şi aflat ? Dacă insistă, spune-le că a fost victima partizanilor. Am şi prins criminalii. Alteeva ?

— *Herr* Alfons Grimmellhausen e aici ! Ce fac cu el ?

— Înghite-l scumpo ! Ba nu-l înghiţi ! Cum arată ?

— Un bătrînel caraghios... îmbrăcat ca o maimuţă dresată. Vorbeşte mereu, a şi apucat să-mi spună ceva despre o spălătoreasă, nu ştiu ce... Un tîmpit.

— Omul de care avem nevoie. Ne va confirma că cei trei sînt vinovaţii !

— Te grăbeşti, Rudolf, zice colonelul von Lutzlow. Nu avem nici un asasin cert !

— Ei, nu ! Sîntem în război. Munţii mişună de bande înarmate. Ce să mai vorbim despre Moisei, unde a trebuit să fim necruţători ! Severitatea nu e niciodată de prisos.

— Da, însă asociată spiritului de justiţie !

— Voința Führerului este spiritul nostru de justiție ! Ia să bem ceva ! Să intre *Herr* Gri... cum, Helga ?

— Grimmellhausen, *Sturmbannführer !* Helga deschide ușa : Poftiți, vă rog !

— Bună ziua, domnii mei !

— Heil Hitler !

— Poftim ? Am onoarea să mă prezint : detectiv *en retraite* Alfons Grimmellhausen. La dispoziția dumneavoastră, domnilor ofițeri ! Am studii la Tubingen și Sorbona, dacă asta vă spune ceva, iar la Viena, cînd anchetam celebrul caz al spălătoresei, despre care ați auzit, Agenția Heller mă onora cu 330 schillingi pe zi. La hotelul *Donau* am întîlnit o colegă, detectiva Patricia Bora, e o femeie foar...

— S-o lăsăm în pace pe cucoana aia. Are picioarele prea lungi. Să trecem la acțiune, *Herr* Gri...

— ...mmellhausen. Alfons Grimmellhausen.

— Să trecem direct la interogatoriul acuzaților, *Herr* Alfons !

— În cazul spălătoresei, ancheta a început în aceleași condiții : pe neașteptate.

— Bine, bine, *Herr* Alfons ! Un păhărel, puțină muzică... e „Avant de mourir", discul meu preferat, iar apoi la treabă...

— Și cum spuneam, nu spălătoreasa a fost ucisă, ci cățelul, mai exact a fost opărit... bietul cățel, rasa *Copertine two*... Era o zi sumbră, iar cățelul...

— E senil, îi șoptește Lutzlow lui Krieger.

— Exact omul de care avem nevoie ! Să mergem !

3. Din nou în arestul „de rezervă". *Herr* Alfons își pune ochelarii, privind absent împrejur. Schwalbe, burtos, stă în poziție de drepți. Lutzlow e plictisit.

— Voi trei, zice Krieger, l-ați asasinat pe colonelul Helmuth Kirschoff ! Aici, în România, dragostea ce ne-o

arătați începe să ne agaseze. Recunoașteți ! Ca să terminăm mai iute.

— Uite ce este, Rudolf, intervine Lutzlow. Era vorba de o anchetă dreaptă !

— Nu e timp de formalități inutile ! Aplicăm justiția Reichului !

— Dacă e vorba de justiție, înaintează bătrînește *Herr* Alfons, eu sînt cel mai autorizat s-o slujesc. 300 de schillingi pe zi. Dumneavoastră cît mă plătiți ? De pildă, în cazul spălătoresei am încasat...

— Nici o grijă ! Noi nu rămînem datori ! Treci la acțiune *Herr* Gri...

— ...mmellhausen. Dumneata, acela. Numele, vîrsta ocupați !

— Grad Ioan. Șaspatru de ani. Țăran, da'acum aduc lapte de biboliță pentru domnul colonel despre care aud că l-aș fi omorît...

— Gura ! urlă Krieger. Să nu ne irosim timpul !

— Să-i luăm cu duhul blîndeții, domnule ofițer. Dar dumneata ?

— Zolovăstru Gheorghe, lucrez la Fabrica de cărămizi, am împlinit optsprezece, veneam de la o cunoștință...

— La ora aceea, cam șase „a me", nu ?, nu se vine de la o cunoștință, cel mult te duci la o cunoștință.

— Da, era cam șase, însă nu „a me" ! Ce importanță are dacă veneam sau mergeam ?

— Totul este important, îi răspunde *Herr* Alfons... Da, *boy* ! De pildă în cazul spălătoresei a contat enorm rasa javrei, iar acum e în joc viața voastră...

— *Herr* Gri..., intervine Krieger, tot mai nervos. Să n-o lungim ! Ei sînt condamnați dinainte, iar viața lor...

— Pardon, domnule ofițer. O anchetă serioasă se face pe îndelete. Bun ! Și dumneata ? Ba nu, tu, tinere ! De unde veneai ?

— Bine ! Poftim ! Veneam de la Iulia Goldman, strada Elisabeta numărul 24. Este... logodnica mea.

— *Feldwebel,* verifică ! porunceşte colonelul von Lutzlow.

Krieger mîrîie. *Herr* Alfons îşi continuă, metodic, ancheta.

— Dumneata ? Acela care taci mereu.

— Vasile Vişovan, artificier la mina „Solange", patruzeci şi cinci.

— Ce înseamnă „artificier" ?

— Mă ocup cu explozibil. La mină se lucrează cu dinamită.

— Clar ! se bucură Krieger. Dinamită ! Să reţinem !

— Dar colonelul Kirschoff n-a fost dinamitat, zise *Herr* Alfons. Dumneata, *Fichowan,* să răspunzi numai la întrebări. Spălătoreasa vorbea cam mult, de acolo i s-a tras...

— Adineaori spuneaţi că tac prea mult.

— Şi taci prea mult, şi vorbeşti prea mult. Între dumneata şi spălătoreasă, există o coinci...

— *Herr* Alfons, vă rog, să nu le amestecăm ! cere von Lutzlow.

— Hei, tu, cel care te joci cu dinamita, răspunde ! răcneşte Krieger. Cum l-ai ucis pe camaradul nostru ?

— Dar eu conduc ancheta, protestează fostul detectiv particular. La nevoie, voi cere ajutorul lui ***Fraulein Patrisia,*** o fată foarte deşteaptă, o colegă...

— Ba pe aia să n-o mai văd pe aici. Continuă *Herr* Gri...

— ...mmellhausen. Sînt pedant, îmi place să procedez metodic şi să fiu corect. Şi, vă reamintesc, eu conduc ancheta.

— Eşti angajatul nostru, o conduci cum vrem noi !

— Prietenul meu, *Sturmbannfiihrerul* Krieger, vrea să vă reamintească faptul că sînteţi acum angajat de către armata germană, pentru a elucida o problemă a armatei germane, ca un bun german ce sînteţi, încearcă Lutzlow să îndulcească atmosfera.

— Pardon ! Sînt un detectiv ce elucidează un caz ! Faptul s-a consumat în jurul orei şase a.m. Ciudat ! E

chiar ora cînd se trezea spălătoreasa și cățelul. Dumneata... Grad... Ioan... unde te găseai la această oră ?

— Nu la spălătoreasă, domnule... N-am ceas. Am dus laptele de biboliță, iar cînd am ieșit...

— Ai fost arestat, știu. Cînd ai dus laptele, era viu sau mort colonelul.

— Nu pot a ști, nu l-am văzut în viața mea. Am așteptat vreo zece perțuri în fața bucătăriei, că bucătăreasa era ocupată cu o cătană...

— Altceva ?

— Nemic... Aăăă... (îl aude pe Schwalbe care intră fluerînd „Avant de mourir") No ! Asta ! Muzica ! Exact muzica ce o fluieră domnul unterofițer se auzea din odăile domnului colonel, numai că la hramofon suna mai hiriș !

— De ce ești descheiat, *Feldwebel* ? Cum îți permiți să fluieri ?

— Iertați-mă, *Sturmbannführer* ! Raportez ! Pe strada Elisabeta, la 24, locuiește fata Iulia Gociman. Zolovăstru a plecat de la ea pe la 6.

Krieger îl privește de sus pe colonel.

— Te-ai convins, Freiherr ? E clar. Sînt vinovați. Toți trei.

— Ciudată situație, mîrîie *Herr* Alfons. Îmi amintește de... Dacă știți totul, de ce ați mai apelat la mine ? Și în cazul spătătoresei, sergentul Safranek credea că, invitîndu-mă, îndeplinește o simplă formalitate, dar cazul s-a dovedit mult mai complicat, nu spălătoreasa, ci cățelul...

— Bine, bine ! Faceți-vă datoria ! Cît mai operativ !

— *Fichowan !* La ora șase — *unde* — și *de ce ?*

— Veneam de la mină, mergeam acasă.

Detectivul își schimbă surprinzător tonul :

— Fals ! Lucrezi la „Solange". Locuiești în cartierul Plopi. Strada Elisabeta nu ți-e în drum.

— Așa e ! Ce căutai aici ?

— Vă rog, eu anchetez, *Herr Sturmbannführer !*

— Mergeam la un prieten, Țimpău Petre, care locuiește pe strada asta, la 105. N-a venit la lucru mă gîndeam să văd ce e cu el, explică Vișovan.

Krieger îi poruncește lui Schwalbe să verifice. Între timp, felină, Helga s-a trecurat și ea în arestul „de rezervă". Constată, cu un carnețel în mînă :

— Dacă am înțeles bine, la ora șase, Grad se afla în vilă, iar ceilalți doi în imediata apropiere. Este un complot !

— Dar, la urma urmelor, cine ești dumneata, duduie ?

— *Fraulein* Helga este secretara mea personală, îl pune la punct pe *Herr* Alfons *Sturmbannführerul* Krieger. În cazul de față... să zicem că îndeplinește rolul de grefier.

— Grefierii nu trag concluzii, obiectează detectivul. În vestitul caz al spălătoresei și-a băgat nasul și camerista...

Revine Schwalbe, nădușit :

— Raportez ! Numitul *Tzimpau* locuiește la adresa indicată. Am vorbit cu nevastă-sa. El e la mină. N-a primit nici o vizită.

— Domnilor, totul e clar, ce s-o mai lungim ? întreabă Krieger. *Fichowan* ăsta, care se joacă cu dinamita, e principalul vinovat.

— Ai fost sau n-ai fost la *Tzimpau* ? Ai mințit ? Îți dai seama ce urmează ?

— Domnule detectiv ! N-am mințit ! Am fost arestat înainte de a ajunge la prietenul meu. Nu știam că Țimpău intrase în schimbul de dimineață !

— Nu știai ? De ce nu știai ? răcnește Krieger.

— Fii, calm, Rudolf !

— De ce să fiu calm, Freiherr ? Am în față trei asasini ! Toți trei sînt vinovați, și mai ales ăsta cu dinamita !

— Pot să închei procesul-verbal ?

— Desigur, scumpo ! Scrie cam așa : toți trei acuzații se aflau fie în vila lui Helmuth, fie prin apropiere. Nici unul n-are un alibi valabil. Acesta *Grat Iohan*, țăran lăptar — de ce țăran și, mai ales, de ce lăptar ? — a mărturisit,

ceilalți doi de asemenea au mărturisit, trebuiau să asigure retragerea, eventual să detoneze o bombă. Schwalbe, ai găsit dinamită asupra indivizilor ? Nu ? Clar, s-au debarasat de ea. Pedeapsa cu moartea. Aceasta e varianta mea, singura valabilă. Gata !

— Te pripești, Krieger, zice rece colonelul von Lutzlow.

— Eu o las baltă, zice *Herr* Alfons. Mi se cuvine suma de...

— Helga ! Condu-l pe *Herr* Gri... în fine, cum îl cheamă, și plătește-l din casa Regimentului.

— Un moment ! Nu consider ancheta încheiată, și nu văd pe ce bază tu, Rudolf, poți dispune de finanțele Regimentului al cărui comandant, prin moartea lui Helmuth, am devenit eu. *Herr* Alfons ! Te rog continuă !

— Întrucît sînt detectiv de profesie — deși pensionar — și nu unul improvizat, vreau să văd locul crimei și, de ce nu, chiar și cadavrul. La fel am procedat și în cazul spălătoresei de pe strada Witting 25.

Krieger gîndește : „Drace ! Ăsta sau e prost, sau ne crede pe noi foarte proști !"

4. — Eu unul n-am chef să mor pentru că unul din voi l-a ucis pe colonelul Cîjof ăsta... Am numai optsprezece ani, mă așteptă Iulia ! Moșule ! Recunoaște că tu ești de vină !

— Mă băiete, ce vrei de la mine ? Vezi că *m-oi rînzî !*

— Să recunoști ! Te aflai în vilă. Ești bătrîn. L-ai omorît în vreme ce turnai laptele ! Și tu, minerule ! Umbli cu dinamita în buzunar ! Și tu ești vinovat ! Recunoaște ! Eu vreau să ies de aici !

— Nu ți-ar fi rușine ! îl pironește Vișovan. Nu vezi că ăștia vor să le facem jocul, abia așteptată să ne vindem între noi. Gura, că te pocnesc !

Schwalbe se ridică de la masa lui.

— Ce se petrece aici ? Ăsta-i arest german, nu bordel ! *Ruhe !* Gura ! Stați liniștiți, și vă aduc haleală...

Stă o clipă în uşă. Se aude un crîmpei din „Avant de mourir". Iese.

— La noapte or să iasă iar stelele. Acum e tocmai perioada ploilor de stele căzătoare. Nu ştiu dacă le mai vedem, zice Vişovan.

— Nu vreau să mor ! Domnul cu spălătoreasa e cumsecade...

— Sigur, e de acord Vişovan. Dar nu poate face mare lucru. Dar un dram de nădejde rămîne totdeauna. Pe noi nu ne poate salva decît armata română, sau...

— Sau ?

— Ne putem salva noi înşine.

— Ce putem să facem noi ?

— Să nu ne vindem, băiete !

— Asta era ? ! Numai atît ? Dar eu vreau să ies de-aici ! Mă aşteaptă Iulia ! Părinţii mei nu ştiu unde sînt, nimeni nu ştie !

— Te înşeli. Cu siguranţă există oameni care se gîndesc la soarta noastră. Destui bărbaţi au înfruntat moartea, luptînd pentru adevăr. Tu acum eşti unul dintre ei. Să mori e al dracului de simplu, mai greu e să ştii pentru ce ai trăit, iar dacă mori, să mori în picioare !

— Toate acestea nu mă liniştesc, zice tînărul.

— De va fi să ne treacă prin gloanţe, aş vrea să le fie lor frică, nu nouă, zice bătrînul.

— Eu am un gînd ciudat, spune, ca pentru sine Vişovan. Poate că pe colonelul Kirschoff *nu l-a omorît nimeni*... Ei au pierdut războiul, se retrag, mulţi dintre ei îşi dau seama, nu toţi sînt nişte ticăloşi. Vedeţi, colonelul Lutzlow cere să se respecte legea...

— Nu-mi pasă ! Nu vreau să mor, şi atît !

— Da mai potoleşte-te, căţălandrule ! Cine vrea să moară, aşa, de plăcere ? Eu sînt om bătrîn, am pătimit destule, dar nu pot spune că mi s-a acrit de viaţă.

— Nimeni nu se bucură de moarte, zice Vișovan. Tu băiete, imediat, dacă nu ești aici, ajungi pe front. Închipuiește-ți că ai intrat în război, alături de ai noștri, împotriva lor, chiar de azi. *Chiar din acest moment !*

5. — Am onoarea, *Sturmbannführer !*

— Heil Hitler ! Un păhărel ?

— Mulțumesc nu, ultima dată cînd am băut a fost cînd cu...

— Cînd cu spălătoreasa și cățelul, știu ! Păcat, e un Martell autentic. Eu am să beau. Să trimit după colonelul Lutzlow.

— Mai bine nu. Dar vă rog invitați persoana din antecameră.

— Ce persoană ? Cine este ?

— *Fraulein* Patricia Bora, colega mea.

— Ce caută aici ? De ce ai adus-o ?

— M-a ajutat. Sînt bătrîn. Aveam nevoie de o minte ageră.

— Ce prostie ! Fie ! Helga ! Să vină aia... cu picioare lungi.

— Bună ziua, domnule ofițer.

— Domnișoară...

— Vă rog să închideți interfonul. E în interesul dumneavoastră ca tot ce vorbim să rămînă între noi.

— Mă ameninți ?

— Ne grăbim, *Herr Sturmbannfiihrer !* îl întrerupse bătrînul detectiv. Închideți interfonul. Perfect. Profesorul meu de criminalistică, onorabilul Karl-Maria Heinze, ne repeta că, pornind o anchetă, nu trebuie să ne lăsăm influențați de nici o sugestie exterioară, ci să ascultăm glasul propriei intuiții...

— Ce tot spui ? ! Karl Maria Heinze ! Unde se află acum ?

— Probabil într-un lagăr, dacă n-a avut inspirația să moară la timp.

— Să nu ne jucăm cu vorbele. La ce concluzie ați ajuns ? Care din cei trei e vinovatul, sau toți trei ? Aș prefera a doua variantă !

— Adevărul nu ține cont de preferințele unuia sau altuia ! Iată o concluzie, spuse Patricia Bora. Colonelul Kirschoff *s-a sinucis.*

— Ce caută femeia asta aici, *Herr* Gri... ? Adevărat că are picioare lungi, dar...

— Mai avem o variantă, îl întrerupe bătrînul detectiv. Comandantul Kirschoff *a fost împușcat de către dumneavoastră !*

Krieger, țeapăn, își toarnă o băutură.

— Ascultă domnule anchetator de căței și spălătorese, și, domnișoară... nu știu cum te cheamă... să punem capăt bîlciului !

— Vă agitați de pomană. Iată dosarul întocmit de amîndoi.

— Prefer să vă ascult. Sînt curios să văd unde vă duce imaginația.

— Iată esențialul, zice *Herr* Gri... Cei trei sînt nevinovați. Zolovăstru Gheorghe, tînărul, a fost arestat în fața vilei „Albina" la ora 6,22'. O certifică depoziția *Gefreiter*-ului Knoeke. Sau puneți la îndoială raportul unui militar german ? Aveți un zîmbet crud, *Sturmbannführer !* Te rog să continui, *Fraulein* Patricia. Eu am obosit...

— Bine, acceptă chipeșa femeie. Zolovăstru, ca și Vișovan, veneau *spre* vilă, din direcții opuse. Veneau *spre!* Dacă s-ar fi amestecat în așa-zisul complot, era firesc să fie prinși îndepărtîndu-se în goana mare de „Albina". Or ei, subliniez, se îndreptau liniștiți pe direcția casei comandantului. E un argument de logică simplu, convingător, dar nu e singurul. În ce-l privește pe tînărul Zolovăstru, Iulia Goțiman declară că el a sărit din pat fix la ora șase, cînd s-a auzit sirena fabricii. Un reflex de lucrător. Ora șase, domnule ofițer !

— Ei și ?

— Domnule ofițer, intervine bătrînul detectiv, moartea lui Kirschoff a survenit înainte de ora șase ! Zolovăstru s-a îmbrăcat timp de cîteva minute, alte cîteva minute i-au trebuit pînă să ajungă în vecinătatea vilei „Albina", și alarma fiind dată, *Gefreiter*-ul Knoeke l-a înșfăcat la ora 6,22'.

— Depoziția acestei ființe... Iulia, nu face două parale.

— Numai a rudelor de gradul unu, zice Patricia. Iar acum să trecem la Vișovan, cel de la „Solange". Minerii de acolo susțin că a ieșit din schimb la 5,30 și a mers pe jos, însoțit — avem martori — pînă la colțul pe care-l face strada Elisabeta cu Amos Frâncu. Drumul de la „Solange" pînă aici durează cel puțin un ceas. Am verificat personal.

— Vișovan e bărbat în putere. Poate merge mai iute.

— Iar eu am picioare lungi. Remarca vă aparține.

— În acest caz vinovat e cutra aia bătrînă de lăptar ! E căpetenia unei bande de partizani !

Alfons Grimmellhausen rîde încetișor.

— Nici dumneavoastră nu ați fi în stare să luați în serios această variantă ! Omul e bătrîn, e lăptarul obișnuit, care în nici un caz nu are acces în vilă. Aducea laptele la pavilionul servitorilor unde, din motive de precauțiune, laptele era mai întîi gustat de o pisică și un cățel... Iată că și aici există un cățel ! În dimineața omorului, Grad a fost văzut acolo. Avem mărturia bucătăresei Rozalia și a soldatului Ioakim Pferde...

— Ce căuta acolo soldatul ?

— Întrebați-l ! Erau, ca din întîmplare, împreună, și de-aia n-au deschis de îndată. Depozițiile altor servitori, și chiar a ordonanței, care l-au văzut pe Grad așteptînd în fața bucătăriei, se află la dosar.

Krieger, tot mai nervos își umple paharul.

— Cățel... lapte... dosar... e ridicol. Mai lipsește spălătoreasa !

— Vă înşelaţi, îl contrazice Patricia. Am obţinut şi declaraţia spălătoresei Martha. Da ! Lăptarul Grad a declarat la interogatoriu — nu e aşa, *Herr* Alfons ? — că ferestrele de la salonul lui Kirschoff erau luminate, la ora aceea foarte matinală ! Şi că, din ferestrele întredeschise, răzbătea o melodie. Ştiţi care melodie ?

— Aiurezi, *Fraulein ! Herr* Gri... Mă uit la dumneata ca la un păianjen strivit. Ancheta voastră seamănă cu o...

— Ştiţi sau nu ştiţi ce melodie se auzea din salonul colonelului Kirschoff ?

— Nu ! De o mie de ori, nu !

— Mă uimiţi, spune Patricia. Era melodia dumneavoastră preferată, „Avant de mourir", care, de altfel, vă delecta şi-n clipa cînd am fost prima dată aici. Bună placă, marcă renumită. „Columbia".

— Ce legătură are ?

— Una secundară, reintră în *joc Herr* Alfons. Secundară, dar... importantă ! Între discurile colonelului Kirschoff nu am găsit această înregistrare, cu toate că era şi el, oarecum, un meloman. Şi în tot oraşul nu există alt disc cu „Avant de mourir".

— Iarăşi aţi luat-o razna, bate Krieger cu pumnul în masă. Ce vreţi să demonstraţi cu asta ?

— Un fleac ! Şi anume că, în momentul morţii comandantului Kirschoff, vă aflaţi, împreună cu discul casei „Columbia", la vila „Albina" şi chiar în salonul comandantului.

— Logică primitivă ! La ce bun aţi mai pierdut timpul pe la Tubingen ? A, da, aţi fost şi la Sorbona, la Oxford... de acolo vi se trage ! Nu vă trece prin minte că i-am împrumutat lui Helmuth discul ?

— Nu ! i-o retează Patricia. Ne-am interesat. Dumneavoastră nu împrumutaţi niciodată discurile preferate, cel mult *mergeţi împreună cu ele,* nu le lăsaţi nicăieri. Avem mărturia, să vă mai spun a cui ?

— Chiar a lui Kirschoff, decedatul, precizează *Herr* Alfons. Avea un carnețel cu însemnări de tot felul. Nu știați ? Dumneavoastră nu lăsați discul acesta nicăieri, prea vă place și vă trezește niște amintiri, cam macabre... care vă chinuie... știm și asta ! De fapt, știm totul. Din întîmplare, eu și cu *Fraulein* am alcătuit o *echipă* perfectă.

— Mă plictisiți.

— Poate chiar asta urmărim, reia Patricia. Deci, dimineața asasinatului. Discul se afla în salonul lui Kirschoff, acum se găsește aici. De ce și cînd l-ați recuperat ?

— *Herr* Gri... ! Te-am angajat numai pe dumneata. Nu pe isterica asta !

— Sînteți nepoliticos. Fără *Fraulein* nu duceam la capăt ancheta.

— Și ai dus-o la capăt ?

— Da. E perfectă ca o sferă. Înainte de ora șase, mult înainte de ora șase, vă aflați în salonul comandantului. Ferestrele erau întredeschise, ba nu, una dintre ferestre era întredeschisă, cea din stînga, altfel lăptarul n-ar fi auzit melodia.

— Ce urmărești cu fereastra aia ?

— Nu mă mai tutuiți, sînt un om în vîrstă. Am zis, întredeschisă.

— Normal. Vremea e caldă.

— Nu e normal. Kirschoff suferea de... asta, cum îi zice ?

— Parcă astmă, îi suflă Patricia. Și nu-i plăcea curentul.

— Așa e, revine *Herr* Alfons. Fereastra salonului a fost deschisă *după* moartea comandantului, pentru ca asasinul să poată arunca în tufișurile de salvie de sub geam pistoletul *Beretta* din care lipsește un cartuș. Acest *Beretta* făcea parte din arsenalul particular al răposatului.

— Prostii ! De ce să păstreze un ofițer german un nenorocit *Beretta* ?

— Poate din motive sentimentale, zise Patricia. Am afla că dumnealui avea un Mauser, un Colt 44 și un deficat *Beretta.*

— Așa e, aprobă bătrînul detectiv. Din sertarul bibliotecii, după cum am constatat, lipsește această „bijuterie" italiană. Iată pistoletul, l-am găsit în tufișuri... din el a pornit glontele ce se află și acum în craniul comandantului, nu prea adînc, italienii sînt oameni fini, fabrică arme fine, doar corsicanii au junghere ce pătrund adînc. Orice specialist în balistică poate confirma spusele mele.

Krieger ia pistoletul *Beretta* și-l examinează.

— Ai găsit, copoiule bătrîn și ramolit, amprentele mele pe această armă ?

Îl aruncă pe birou, cu dispreț. *Herr* Alfons ia cu grijă „jucăria" și o învelește în batistă.

— Acum, jubilează bătrînul copoi, am și amprentele.

— Ce mizerabilă manevră a fost și aceasta ?

— O mică speculație, zise Patricia. Cum se poate transforma o sinucidere, în crimă. Clar ? De altfel, nici nu sîntem siguri că n-a fost crimă dar nu are importanță ! Sîntem siguri că în dimineața morții lui Kirschoff vă aflați în salonul său. Pe pistolet nu se află decît amprentele dumneavoastră, *cele de acum.* Fiindcă *atunci,* cu tot Martell-ul băut, ați fost suficient de lucid ca să ștergeți bine arma, înainte de a o arunca pe fereastră. Sau vă supraapreciez ?

— Mă acuzi de crimă, tîrfă ce ești ?

— Măsoară-ți cuvintele, dovedește că ești ofițer german ! se răstește Grimmellhausen. Un ofițer german e politicos cu femeile !

— De unde știu că nu este evreică ?

— Nu te acuzăm de asasinat, zîmbește, palid. Patricia. Nu cu tot dinadinsul.

— Eu accept varianta sinuciderii, zise sobru *Herr* Alfons. Cu o condiție, să se facă dreptate. Fiindcă eu sînt un

demodat tipicar. Să-i eliberați pe cei trei oameni care sînt mai mult decît nevinovați.

— Nevinovați ? ! Dar pe Kirschoff cine l-a împușcat?

— Tu ! îi aruncă în față Patricia. Dar acceptăm varianta sinuciderii. Îți facem această favoare. Dacă îi eliberezi pe cei trei.

— Sînteți în situația de a-mi dicta condiții ? Mie ?

— Fără vorbe mari ! Deși pensionar, sînt un profesionist. Am aflat totul. Am stabilit, împreună cu *Fraulein*, nevinovăția celor trei. Ne-am convins că l-ai ucis pe „Helmuth cel drag". Eu sînt satisfăcut. Pedanteria mea înnăscută și cultivată cu grijă e satisfăcută. Sînt — sîntem — de acord cu varianta sinuciderii, dar vreau — vrem — să-i vedem pe cei trei puși în libertate.

— Chiar așa ? !

— Chiar ! Dacă accepți, nu mai scormonim. Morții cu morții, viii cu viii !

— Opinia ta este o rămășiță a prejudecăților despre umanism ! Iată ce înseamnă Sorbona și Oxford !

— Și Tubingen !

— Cu Karl-Maria Heinze ? Cărțile lui au fost interzise și arse. Ce ? Cum ? Nu mai aveți replică... voi doi... faimoasa *echipă ! Gut !* Sîntem în război ! Chiar tu ai spus, amărîtule ! Și tu, cucoană ! Viii cu viii, morții cu morții. Dar nu ați precizat de care parte vă aflați ! Vă spun eu, acum. De partea celor morți. Helga ! Să vină o escortă !

Apar soldații. Krieger urlă :

— *Heraus !* Celula zero ! Tratament zero ! *Heraus !*

— E o variantă pe care nu am prevăzut-o, abia apucă să spună *Herr* Alfons, în vreme ce el și Patricia sînt tîrîți afară.

— *Herraus !* Helga !

— Rudolf... dragule ! Ai fost magnific, vulturul meu ! Am ascultat...

— Să nu mai asculți, *mein liebhen*, să nu mai asculți, e nesănătos. Ți-a trimis SD-ul ultimele știri ? Neputincio-

şii de la Abwehr nu mai sînt în stare de nimic. Eu aş înmulţi numărul plutoanelor de execuţie.

— Uite-l pe Lutzlow ! zice Helga.

— Bine, du-te... Helga se estompează discret, nu fără a-şi legăna farmecele. Ce bei, Freiherr ? Am lucrat toată noaptea şi mă simt ca după un K.O.

— Preocupările noastre, multe şi brutale, abia mormăie colonelul, ne smulg de la ce este mai frumos în viaţă! Iar viaţa e numai una, şi trece. Să stai cu undiţa în apă, cu un ochi la bătaia peştelui, cu altul la cer, la nori... Mi-a spus bătrînul Schwalbe că la Podul Slătioarei mişună clenii. Mi-a adus acum cîteva zile, o coşarcă plină.

— Al dracului ! Mie nu mi-a adus, măcar o coadă ! Pesemne nu mă are la inimă. Ce-mi pasă ? ! Sînt destui care nu mă au la inimă, dar n-am nevoie de iubirea nimănui. Cer respect, supunere, iar din partea inamicului muţenie.

— Să te temi de oamenii care tac, Rudolf.

— Nu mă tem de nimic, Freiherr. Eu trebuie să inspir frică. Da ! Cînd o să înţelegeţi voi, militarii de carieră, că frica înseamnă mai mult decît blindatele ?

— Fiecare cu armele sale. Eu sînt pentru blindate. Frica este incontrolabilă, şi mă feresc de ceea ce este incontrolabil.

— Frica trebuie şi poate fi manevrată ştiinţific. N-ai observat cum tremurau cei trei ?

— Tremurau ? Da ?... O, soartă ! Şi-n zilele trecute făceam filozofie pe marginea fricii, dar eram trei... Iar Helmuth era de partea mea.

— Crezi că e obligatoriu ca majoritatea să aibă şi dreptate ?

— Îmi lipseşte Helmuth. Ce moarte stupidă, ce destin absurd !

— Destin, surîde Krieger. Destinul se poate modifica.

— Serios ? Cum ?

— Simplu. Dîndu-i un bobîrnac.

— Cred că exagerezi... Nu trebuia să ne întîlnim la ora asta cu nostimul nostru detectiv ? Sînt curios ce mai zice. E ca un roman al bătrînului Wallace...

— Un englez. Un împuțit de englez. Îi prefer pe autorii noștri.

— Iarăși exagerezi. De altfel Wallace a murit la Hollywood.

— La împuțiții de americani. Și mai rău !

— Dar de ce întîrzie *Herr* Grimmellhausen ?

— N-are rost să-l mai aștepți Rudolf. Caraghiosul acela a ieșit din scenă definitiv... împreună cu femeia cu picioarele lungi ! Destinul, dragul meu... Înțelegi ? Un bobîrnac... Ce este, Helga ?

— A venit Schwalbe. Să-l trimit la... ?

— Nu-l trimite la dracu, lasă-l să intre, scumpo !

Feldwebelul intră și raportează urlînd, Krieger îi astupă gura.

— Nu atenta la timpanele mele. Știu cine ești. Ești omul care *nu* mi-a adus pește !

— Totu-i în ordine, însă *Herr* Alfons a refuzat mîncarea, a spus că e o porcărie, de acord că e o porcărie, dar tot trebuia să mănînce !

— Eu vorbesc despre ceilalți trei, de la „rezervă", în fața căreia îți petreci viața dormind...

— Lăptarul, minerul și tînărul ? Ei au mîncat cu poftă.

— Numai la mîncare ți-e gîndul ! Ce fac *în general* ?

— În general, fac bine ! raportează energic Schwalbe.

— Mă mir cum de nu te-a recrutat oștirea hotentotă ! Nu cumva s-au încăierat ?

— De unde știți ?

— Da sau nu ?

— Cît pe ce... dar nu din cauza mea. Am intervenit la timp.

— Ești prost ! Nu trebuia să intervii. Poți pleca ! Stai. Din momentul acesta îi scoți din rație.

— Pe care din ei ?

— Nătărăule ! Pe toți, și pe *Herr* Gri... și pe Fraulein cu picioarele lungi, și pe cei trei. leși. Helga ! Să se prezinte la mine *Untersturmführerul* Haase !

— Ia ascultă, Krieger, ce tot pui la cale peste capul meu ? Haase e comandantul plutonului de execuție. Pe cine mai vrei să împuști ? De care... ?

— Dragul meu Freiherr, nu-ți face complexe ! N-ai înțeles ? E vorba de *Herr* Alfons, scumpul tău „om de meserie", de *Fraulein Patrisia* și de asasini.

— Ia explică-mi exact ce se petrece aici !

— Mai întîi un *Martell*, nimic nu e mai bun pentru nervi. Și puțină muzică... „Avant de mourir"... Instalează-te comod. Îmi închipuiam că ești mai perspicace, dar fiindcă nu ești, îți voi explica școlărește.

— Lasă considerațiile deplasate. Sînt mai mare în grad.

— Nu pe linie de SS ! Nu uita ! Fii prudent. Scumpul nostru Helmuth nu a fost asasinat. *S-a sinucis.*

— Și atunci, la ce bun plutonul de execuție ?

— Fiindcă un înalt ofițer german nu se sinucide !

— Ești în toate mințile, Krieger ?

— Dumnezeule, parcă ai fi Schwalbe ! Nimeni nu trebuie să cunoască adevărul, aceasta e rațiunea. Colonelul Kirschoff s-a sinucis pentru a evita plutonul de execuție, și ca buni camarazi, trebuie să-l ocrotim, deși... Nu știi nimic ? E bine că nu știi, mai precis *sper* că nu știi că fostul comandant al Regimentului 2 a fost implicat în complotul lui Staffenberg împotriva *Führer*-ului nostru !

— *Mein Goth !* Helmuth ?

— Trebuie să recunoști că i-am fost prieten, mai mult decît atîta nu puteam să fac pentru el. Rommel s-a sinucis, Von Runge a fost strangulat, Hemmel, Binge, Stresser și ceilalți — împușcați de un pluton penitenciar. Ce poate fi mai dezonorant ? Pe cînd amicul nostru Helmuth *a fost asasinat* de către niște teroriști, pe teritoriu inamic. Moarte nobilă ! Îți spun un mare secret. Încă n-am desfăcut plicul ce mi-a venit de la Berlin, direct de la *Reichssicherheits-*

hauptamt, prin care, cu certitudine de 99% se cere trimiterea lui Helmuth, sub escortă, la închisoarea Spandau.

— Dar mai rămînea o şansă de 1% !

— Minimă. În Regimentul 2 din Divizia *Edelweiss* nu pot să existe trădători, iar dacă au existat, lumea nu trebuie să afle. Gîndeşte-te la familia lui Kirschoff !

— Am dreptul să ştiu totul, în amănunt.

— Nu-s convins că ai dreptul, dragă Lutzlow, dar îţi voi face şi această favoarea în virtutea vechii noastre camaraderii. Ţi-am mai făcut una cînd am chemat un „specialist", ba chiar doi „specialişti", ceea ce era perfect inutil, iar pînă la urmă s-a dovedit primejdios pentru prestigiul nostru. Blestemaţii de specialişti, el şi ea, au colaborat şi au aflat adevărul, şi de aceea trebuie să dispară !

— Eşti neomenos !

— Sînt prea blînd. Mă urmăreşti ? Am primit plicul la ora cinci după masă. Cînd am văzut antetul R.S.H.A. şi ştampila Biroului 4 mi-am dat seama că Helmuth, despre care ştiam cîte ceva, nu mai are scăpare. Ce am făcut ? Dar, mai întîi, ce n-am făcut ? N-am deschis plicul. Nici acum nu e deschis, dar nu mai are nici o importanţă.

— Cum nu are nici o importanţă, Krieger ?

— Nu mă întrerupe. Te rog, nu mă întrerupe. Am să-ţi spun ce am făcut. Am luat o duşcă bună ca să-mi recîştig siguranţa. Mi-am pus uniforma de gală. Oricum, merita, Helmuth, pînă să comită *acea greşală*, a fost un camarad bun. o dată, în Franţa, pot zice că m-a salvat... Am luat o sticlă, precum şi placa mea preferată, uite asta de aici, şi m-am dus la Helmuth acasă, la „Albina", ca să mai meditez... Cine e acolo ? Da ! Intră.

Sublocotenentul Haase, tinerel ferches, salută ridicînd mîna.

— Peste două ore avem execuţie, Haase. Băieţii să arate frumuşel, e vorba de un *Herr*... şi de o *Fraulein*... cu

picioare lungi. Mîine dimineața la șase, aceeași operațiune ?

— Plutonul obișnuit ?

— De unde altul ? Rație dublă de șnaps. Mîine, învoire generală. (Haase salută și iese.) Ei, unde rămăsesem ?

Colonelul Lutzlow, năucit, neputincios, bea pahar după pahar.

— Ei, da ! Venise un amurg plin de farmec, ca la noi, pe Mosela... Helmuth nu bănuia nimic. A fost încîntat de vizită și de băutură. Mă obseda țeasta lui rasă de veritabil ofițer prusac. Și mi-am dat seama cît de perfidă și schimbătoare e soarta ! Dar, ca să fiu sincer, eram extrem de mulțumit că nu mă aflu în pielea lui.

— Te cred... .

— Seara a fost agreabilă... Discuții... Despre pictură, muzică, chiar și despre femei... Îmi era greu să atac subiectul, știi tu care, plicul și... Pe la 11 ale nopții am trimis acasă încă după două sticle. La ora trei am avut curajul să-i dezvălui lui Helmuth adevăratul scop al vizitei mele... N-o să crez, Freiherr, dar Helmuth își merita soarta. Închipuiește-ți. A plîns !

— A plîns ?

— Ai cuvîntul meu de ofițer ! A plîns. A invocat pretexte jalnice, melodramatice. Cum să nu-și mai vadă orășelul natal, Glahmensdorf, pe Oder, un tîrgușor penibil, că nu-și va mai revedea fetițele, amîndouă niște urîțenii... desăvîrșite, eh, tot tacîmul, exact ce nu trebuie să spună un om de caracter într-un moment crucial. A trebuit să-i explic foarte exact ce-l așteaptă. Doar imaginea lagărului unde urma să fie trimisă familia lui l-a determinat să devină relativ lucid. A trebuit să fiu psiholog, chirurg și...

— Și călău !

— Colonel Freiherr von Lutzlow ! Eu sînt sincer cu tine, cu toate că nimic nu mă obligă. Dar pot să întorc foaia.

— Nu-mi pasă ! Dacă vreï, povestește, dacă nu, mă ridic și plec.

— Am să-ți povestesc, iar după aceea vom mai vedea ! Helmuth a fost propriul său călău ! Trec peste alte amănunte. La ora șase fără un sfert, am tras unul din sertarele bibliotecii. M-am decis pentru *Beretta,* e o armă discretă. I-am instalat-o în mînă. Comandantul nostru avea palma umedă, degetele reci...

— Nu cumva tottu ai apăsat pe trăgaci ?

— Deplasată întrebarea. Helmuth a murit la șase fără șapte minute. Evident, aveam ideea că înscenez un atentat pus la cale de inamicii noștri, ca să salvez onoarea lui Helmuth. Am luat revolverul și l-am aruncat pe fereastră, așa ca să poată fi găsit. Helmuth, mort, n-ar fi fost în stare, evident să arunce revolverul pe fereastră, așa că ștergeam dintr-un condei ideea sinuciderii. Restul îl știi.

— E oribil... Dar de ce trebuie să moară *Herr* Alfons și *Fraulein ?*

— Ți-am explicat. Au descoperit adevărul. Îl vor trîmbița dacă nu vor dispare. E în joc onoarea armatei *Führer*-ului ! De fapt, tu ești de vină, tu ai avut nevoie de „specialiști" ! Tu !

— Voi raporta eșalonului superior !

— Ușurel, colonele ! Nu sînt chiar convins de inocența ta ! Cum poți dovedi că nu erai la curent cu amestecul lui Helmuth în complot ? Aveați prea multe preferințe comune... chiar și pasiunea pentru pescuit ! Să fii recunoscător dacă mă opresc aici ! Ce este, Helga ?

— Hotelul „Donau" întreabă dacă *Herr* Alfons și *Fraulein Patrisia* mai țin camerele, dar dacă nu, ce se întîmplă cu bagajele. La telefon e directorul, să vă dau legătura ?

— Pe dracu. Transmite-i dobitocului că peste un ceas și ceva clientul său și clienta își vor încredința bagajele și cheile de la odăi unui pluton de execuție.

— Voi transmite întocmai.

— Dar nu te grăbi, am glumit. Nu mă lua totdeauna în serios ! Transmite că ăia doi rămîn clienţi definitivi ai hotelului.

— Acum chiar că nu mai ştiu ce variantă s-o transmit !

— Scumpo ! Parcă n-am lucra împreună de un an, trei luni şi o zi ! Desigur, ceva nebulos, ca norii de pe cer, varianta a treia...

— Voi spune că cei doi au plecat în direcţia norilor şi a cerului.

— În nici un caz. Prea ar semăna cu adevărul — să ne ferim de adevăr ! Inventează şi tu, ceva, orice. Şi acum, lasă-ne ! Te descurci tu. Helga iese, cam nervoasă, Krieger îl priveşte pe Lutzlow : Noi oamenii războiului trebuie să facem şi pe diplomaţii, fiindcă acei neputincioşi îşi pierd timpul la Oslo, la Paris, dacă nu cumva la Madrid, şi dau sfaturi de la distanţă.

— Şi de fapt ce ai de gînd, Krieger ?

— Nici acum n-ai priceput ? ! Asta e culmea ! Eşti chiar Schwalbe !

6. Ne aflăm iar în arestul „de rezervă".

— Bun ar fi un balmoş, zice bătrînul Grad. Eu tot din două-n două seri îmi fac cîte un balmoş gras.

— Şi tot din două-n două seri îi duceai colonelului laptele bine smîntînit ? rîde Vişovan.

— Ce se pricepe un colonel la laptele de biboliţă ? ! Iar biboliţele mele...

Tînărul Zolovăstru nu mai suportă :

— Iarăşi începi cu biboliţele alea, baciule ? ! Îţi promit că dacă scap de-aici, vin şi ţi le mulg cu mîna mea, ba le şi ţeasăl !

— Da' te pricepi la ţesălat biboliţe ?

— E prea multă linişte, observă Vişovan. Nici melodia aia nu se mai aude măcar. Oare de ce întîrzie plutonierul cu mîncarea ?

Se aud paşi.

— No, uite-l că vine ! se bucură Grad. Da tu nu te repezi primul, băiete, să te *bîrnești*, că sînt și oameni bătrîni pe-aici !

— Nu-i paznicul nostru, zice Vișovan. Is alții doi, mult mai țepeni. Ia uite-i !

Krieger deschide ușa, zbiară :

— Iarăși lipsește Schwalbe ! Schwalbe !

Feldwebel-ul apare mestecînd, descheiat :

— La ordin !

— De unde vii ? Mănînci ? !

— Păi nu mi-ați ordonat să nu le mai aduc rațiile varianta 4 ? Ce era să fac cu mîncarea ? S-o arunc ?

— Cu stomacul gol raționezi mai subțire, zice filozoful, iar eu sînt de partea lui, cînd nu sînt împotrivă. Un pic de front ți-ar mai ciopli talia... Hei, ăștia trei, complotiștii... asasinii !Aveți ceva de spus ? Am auzit că v-ați încăierat. Nu e bine. Dacă vi se întîmplă ceva, o să spuneți că noi v-am bătut, iar noi ținem la reputația noastră. Schwalbe, ai tu vreo plîngere ?

— Eu, *Sturmbannführer,* raportez că...

— Stop. Mai domol. Urechea mea e obișnuită cu sonatina, cu lied-ul, nu cu zbierăte de măgar ! Deci ?

— Dacă se poate, cîteva zile de permisiune, pentru că...

— Destul. Ce zici, Lutzlow, îi dăm liber mîine bătrînului Schwalbe ? Poate ne aduce niște cleni buni. Ai auzit, *Feldwebel* ? Ți se dă voie... dar să fie proaspeți ! Cu voi ce mai e ?

— Domnule ofițer, se apropie Vișovan de gratii. Socot că avem dreptul să cunoaștem rezultatul anchetei și să știm cînd vom fi eliberați !

— Ha, ha ! *Herr* Alfons, unul din cei mai mari copoi ai Vienei, precum și compatrioata voastră, *Fraulein Patrisia,* altă mare specialistă, ambii au confirmat primele noastre concluzii. Ne vedem mîine la șase.

— De ce la șase ?

— E ora voastră preferată ? Nu la șase l-ați ucis pe comandant ?

Zolovăstru zgîlțîie gratiile.

— Dar de ce trebuie *să ne vedem* mîine, la șase ?

Vișovan îl trage înapoi.

— Stai în loc băiete ! Mîine la șase totul se sfîrșește. Atît.

— Ei vezi, Schwalbe, rîde Krieger, ce înseamnă un om inteligent ? !

Plutonierul răspunse spontan :

— Și la ce-i folosește ? Dă onorul celor doi ofițeri care ies, și se întoarce spre arestați. — Ce vă spuneam, trebuie să aveți încredere ! Dacă sînteți vinovați, e normal să vă împuște. Aveți altă părere ? Nu vreți să vorbiți cu mine ? Dar eu ce v-am făcut ? Păreați niște oameni la locul lor ! Nu-i răspundeți ? *Gu-uuut !*

Jignit se așează la locul lui, fluierînd, firește, „Avant de mourir".

Zolovăstru, disperat, geme.

— Ne-am pus degeaba nădejdea-n boșorogul acela vorbăreț ! Și-a bătut joc de noi ne-a vîndut !

— Nu cred, își întoarce capul Schwalbe. De altfel, compatrioata voastră, *Fraulein Patrisia,* a fost de aceeași părere cu *Herr* Alfons. E și ea un fel de polițistă. N-aveți ce face, s-a făcut dreptate, eu nu sînt vinovat.

— Și austriacul, și muierea îs oameni de-ai lor, constată Grad, calm. Nu le pasă de niște oameni ca noi care trudim cu mînurile... ei îmblă din hotel în hotel... nește mișălnici !

Se aud pași cadențați, apropiindu-se. Zolovăstru se agită.

— Ce se aude ? *Vin* ? Deja *vin* ?

— Cred că e plutonul de execuție... pentru noi, se ridică Vișovan. Să-i întîmpinăm în picioare.

— Nu se poate ! Ne-au promis... abia mîine... la șase !

— Acum, sau mîine, tot aia-i, îl sprijină Grad. Haide, băiete !

— Pînă mîine... Avem dreptul ! Ni s-a promis !

Schwalbe devine concesiv.

— Da. Vi s-a promis. Dacă vi s-a promis, se respectă. Ce auziţi e într-adevăr plutonul de execuţie, sub comanda sublocotenentului Haase. Noi îi numim „băieţii veseli", au mereu băutură, înţelegeţi de ce... Însă acum... acum... n-am voie să vă spun, dar vă spun... *nu e pentru voi.* Priveşte în jur — nu cumva e spionat ? — continuă : — Este pentru *Herr* Grimmellhausen din Viena, şi pentru... pentru *Fraulein Patrisia*... romînca voastră. Se spune că ei doi... n-am voie să vă spun, v-au găsit nevinovaţi...

Rap, rap, rap, rap ! Plutonul...

7. Se luminează de zi...

— Voi dormiţi ! Cum puteţi dormi ? Cît e ceasul ?

— Nu ştiu, răspunse Vişovan.

— Am să-l întreb pe plutonier...

— Pace dă-i. Nu vezi cît de bine doarme ?

— Să nu doarmă ! Domnule plutonier ! Schwalbe continuă să sforăie. Zolovăstru urlă, încercînd să imite vocea lui Krieger :

— *Feldwebel !*

Schwalbe sare în picioare, răcnind :

— *Sturmbannführer !* raportez că peştii... (Îşi dă seama de situaţie, e indispus, se uită la ceas.) Mai poţi dormi liniştit trei sferturi de oră, obraznicule ! Nu ai respect faţă de somnul unui soldat bătrîn ?

— Mai avem trei sferturi de oră... nici atîta, au şi trecut două minute...

— Iar începi ? Iar te scapi în nădragi ?

— Mi-e friiiiiică !

— Şi mie, zice Vişovan. Dar n-am să le-o arăt, de-al dracului ! Mai bine te-ai gîndi la...

— Nu pot să mă gîndesc la nimic. Mi-e frică !

— Sîntem împreună, încearcă să-l potolească lăptarul Grad. Împărțim greul în trei. Austriacul acela... Și fata aia, cei care ne-au apărat, au murit *singuri*. E mult mai greu. Iar noi i-am și hulit !

— Astea-s numai vorbe...

— Nu ne-au mai rămas decît vorbele, de aceea să le iubim, să avem încredere-n ele, că-s de-ale noastre...

— Mi-ați stricat somnul. Nu mai pălăvrăgiți, nu vă mai faceți sînge rău de pomană... Mai bine spuneți-mi, unde pot pescui niște cleni frumoși ?

Zolovăstru se însuflețește ca prin miracol.

— Cleni ? Păi de ce nu vorbești, dacă e vorba de așa ceva eu sînt cel mai autorizat... Uite ce faci. Întîi prinzi vreo douăzeci și cinci de broscuțe, dar să nu fie mai mari decît unghia degetului mijlociu. Sau iei boabe de cucuruz în lapte, depinde de la zi la zi, dar aproape în orice zi merge la muscă, știi să prinzi muște ? E simplu... Muscă de casă dar mai bine muscă verde... Nu lua cîrlig prea mare, că peștele e bănuitor... Treci podul, o iei printre răchiți, pînă ajungi la un cot. Și acolo sînt pești, dar nu mulți. Intri în pădure, o tai direct, repede dai de apă, e brațul al doilea, ai să vezi o stîncă albă, dar...

8. Locul execuției. Von Lutzlow e palid, scofîlcit.

— Nu te-ai răzgîndit, Krieger ? Nu există o altă soluție ?

— Nu mai sîntem stăpînii acestui mic eveniment. Ne obligă legea războiului. Ne împinge istoria.

— Războiul ! Istoria. De ce pui alături aceste două cuvinte ?

— Războaiele fac istoria !

— Nu oamenii ?

— Oamenii ? Oamenii valorează zero. Să te uiți la ăștia trei, să vezi cît de mult țin la mizerabila lor viață, cît de jalnici vor fi ! O să fac o experiență.

— Sînt sătul de experienţe !

— Demonstraţia mea îţi va fi de folos. Vreau să-ţi arăt că cei jalnici mor jalnic ! Mai avem şapte minute. Acestea vor fi minutele adevărului. Minutele adevărului meu ! Ai să vezi de ce vor fi în stare cînd ţeava armelor îi va privi drept în faţă !

— Tu ce ai face în situaţia lor, Rudolf ?

— Pui problema fals. Eu voi fi totdeauna de partea cealaltă a armei.

— Da, sigur. Acolo unde se apasă pe trăgaci !

— Te-a cam părăsit humorul, Freiherr ! Nici Helmuth nu prea avea humor ultima vreme. Haase ! Eşti pregătit ?

— *In ordnung, Sturmbannführer !*

Krieger înaintează, sigur de sine.

— Voi, cei trei, mai aveţi puţine clipe. Ultimele ! Sînteţi toţi trei mai mult sau mai puţin vinovaţi de moartea colonelului Kirschoff. Trebuie să vă execut pe toţi trei, dar vreau să fiu uman, cum ne cere *Führer*-ul. Ofer unuia dintre voi şanse de a scăpa. Concluziile anchetei au confirmat că doar unul dintre voi a apăsat pe trăgaci. Care ? Acela dintre voi ce ni-l indică, scapă ! Unul din voi va trăi... Cum ? Am oferit prea puţin ? Am încă o variantă, ultima, cea mai generoasă. Doi scapă, dacă aflăm cine a apăsat pe trăgaci. Doi ! Vorbiţi ! Pîrîţi-vă între voi... asta urmăresc... pîrîţi-vă ! Tăceţi ? Bine. Ucigaşul să mărturisească singur ! Ceilalţi doi vor fi graţiaţi. Cuvîntul meu de ofiţer.

— Măcar nu-ţi da cuvîntul, ticălosule, mormăie Lutzlow, palid.

— Aştept ! strigă Krieger. Nu mă deranja Freiherr. Aştept ! Mai sînt treizeci de secunde ! Asasinul să iasă în faţă sau *să fie împins !* Ceilalţi doi vor trăi. VOR TRĂI ! Nu acceptaţi tocmeala ? Bine ! Haase !

Vişovan face un pas înainte :

— Eu l-am împuşcat pe colonelul Kirschoff !

— Ce vorbești ? ! Im-be-ci-lu-le ! Îmi strici spectacolul ! se supără Krieger.

— Da, eu. Eliberați-i pe ceilalți. V-ați dat cuvîntul ! Face un pas înainte țăranul Grad.

— Domnule ofițer ! Vișovan minte. Eu l-am împușcat pe comandant... că doar eu duceam laptele acolo !

Krieger urlă :

— Am nevoie numai de unul ! Care ?

Tînărul, înfricoșatul, îndrăgostitul Zolovăstru, face un pas înainte, plîngînd.

— Aveți dreptate. Numai unul. Eu l-am împușcat !

Lutzlow îl privește palid, ironic pe Krieger.

— Minutele adevărului, Rudolf ! Însă e adevărul *lor* ?

— Tu să taci ! își iese din fire Krieger. Toți sînteți nebuni ! Haase ! ce mai aștepți ?

Haase salută și ia comanda plutonului de execuție.

— Drepți ! La stîn... !

O motocicletă cu ataș frînează brusc. Lutzlow ridică mîna.

— Oprește execuția, Haase. Îți ordon ! Un curier !

Din ataș sare un curier :

— *Herr !* (E nedumerit : cui să i se adreseze, colonelului sau maiorului SS.) Două coloane pătrund din direcția Prislop.

— Perfect, zice Krieger. Sînt ai noștri.

— Cred că sînt armatele române, răspunde agentul.

— *Sturmbannführerr !* răcnește Haase. Ce facem ? *Herr* colonel ! Ce facem ?

Apare ca din neant și Schwalbe.

— Ce facem ? Domnule locotenent Haase ? Ce facem ? Unde sînteți ? Plutoooooon ! Plutooon ! Unde-i plutonul de execuție ? Dar eu, *unde sînt eu ?*

Balada căpitanului Haag

„The Silver Bird" ar fi fost probabil un nume potrivit pentru o aeronavă sau pentru o pasăre..., însă armatorii *Companiei Falstaff* din Amsterdam aveau suficiente idei trăsnite. E adevărat că aproape toate ideile lor trăsnite aduceau parale.

Cert este că „The Silver Bird" se apropia de port, cînd secundul Hobson observă :

— Parcă se trage de pe țărm, domnule căpitan !

Căpitanul Haag luă binoclu, scrută orizontul preț de o clipă, ridică din umeri.

— Simple exerciții. Condu nava în port, domnule Hobson !

— *Yes, Sir !*

Căpitanul Haag părăsi postul de comandă și se retrase în cabina sa unde-l aștepta... *portretul.*

Secundul Hobson transmise calm și mohorît cîteva comenzi, trecu la babord unde dădu alte comenzi, tot calm și mohorît, apoi, ceva mai puțin mohorît se apropie de o pereche încîntătoare (sau cel puțin în aparență încîntătoare, și zise :

— Doamnă marchiză de Brinvilliers ! Domnule conte de Yholdy ! Vom intra în portul Constanța unde rămînem pînă seara. Orașul e renumit prin pitorescul său, tavernele sale sînt mai interesante decît cele din Marseille. Vă recomand din toată inima să-l vizitați !

Rareori se întîmpla ca Hobson să recomande ceva „din toată inima".

Iată că am cunoscut, prea sumar, două dintre personajele acestei narațiuni. Alte două personaje urcară pe punte pe înserate.

Primul lucru ce-l observară Maximilian Cornea și Adrian Mocanu care plecau în croazieră, într-un meritat concediu, fu o stranie floare carnivoră ce se ridică înaltă, amenințătoare, alături de „The Silver Bird".

Cei doi polițiști se opriră.

— Ai văzut și tu, puștiule ? întrebă cel mai vîrstnic, Maximilian Cornea.

— Bineînțeles, domnule comisar... nu-mi vine să cred..., răspunse tînărul inspector Ad. Mocanu.

— Și oare ce a fost ?

— De unde să știu, domnule comisar ? ! Văd marea prima dată în viață.

— Drace, nici eu nu știu, făcu încrezutul Maximilian Cornea, șeful Brigăzii a 3-a Criminale din București. Cred că e singurul lucru pe care nu-l știu pe lumea asta.

— Să nu fie o prevestire...

Al doilea lucru ce i-a mirat a fost că, după ce au trecut schela urcînd la bord, nu le-a ieșit nimeni în cale.

— Dar ce, ne aflăm pe un vas-fantomă ? Ce obiceiuri au ăștia aici ? Nimeni nu ne urează bun venit ?

— Lasă, puștiule, nu face criză de personalitate, îl potoli comisarul, tocmai în clipa în care se ivise o namilă arătoasă în uniformă impecabilă. Numai că cei doi polițiști nu se pricepeau la uniformele marinărești. Era singurul lor cusur. Nu chiar singurul...

— *Are you skipper ?* întrebă arțăgos Ad. Mocanu. Sînteți comandantul ?

— *No, Sir I'm fireman,* răspunse fochistul și coborî pe schelă.

— Bănuiesc că ne vom plictisi, căscă, puțin obosit, Maximilian Cornea. Doar dacă nu ne scoate norocul în cale un „caz"...

— Numai să nu fie un caz asemănător cu cel al „doamnei cu pelerină neagră" din Cluj...

— Un caz ca ăsta nu mai doresc, mormăi sumbru comisarul.

Dar destinul joacă farse, așa îi place lui. Aveau să se împiedice de un „caz", nu ca și cel de la Cluj, dar oarecum asemănător...

Un steward îi conduse la cabinele „de lux" 12 și 13. „The Silver Bird" părea un vapor de lux și era ceea ce și părea, un paquebot pentru croaziere pentru cei ce-și pot permite croaziere. Nu un vas-fantomă... deocamdată.

Detectivii se debarasară de bagaje și ieșiră pe punte, cu intenția de a cunoaște nava. Eminent criminalist — cu toate eșecurile sale — Maximilian Cornea era un ignorant aproape desăvîrșit în ceea ce privește navele, călătoriile pe mări și oceane, aceasta fiind cea dintîi ieșire a sa pe *marile ape ;* ajutorul său, tînărul Ad. Mocanu, cunoștea și mai puțin, dacă ne putem exprima astfel.

Fiindcă vorbeam despre eșecuri, să reamintim că, recent, comisarul Maximilian Cornea participase cu mai mult sau mai puțin succes la o acțiune din provincie, enigma „doamnei cu pelerină neagră", din Cluj... și fiindcă succesul fusese „mai puțin" decît „mai mult", comisarul revenise în Capitală, mai furios decît zece draci foarte furioși, mai trist decît zece latino-americani foarte triști. Tristețea izbutea s-o ascundă, furia, nu. Își revărsase furia deci asupra „clienților" săi mai vechi și în scurt timp un număr impresionant de ași ai „gurii de lup", ai cuțitului și chiar ai pistoletului cunoscuseră ce efecte are un rateu asupra unui mare detectiv. Celebra Brigadă a 3-a Criminală operase o serie de arestări spectaculoase, iar acum șeful și colaboratorul său preferat se afla în concediu. Cei doi polițiști rătăciră pe ici-colo, suind și coborînd scări, trecînd punți de pisică, înfundîndu-se prin culoare din care abia mai știau cum să iasă, studiind barurile precum și siluetele bronzate de pe puntea soarelui,

unde, în ultima văpaie a amurgului, cîteva vampe își etalau grațiile, instalate în comode șezlonguri.

La un moment dat, cei doi auziră un zvon de vioară, irumpînd de undeva. Suna neobișnuit de trist. Acesta a fost al treilea amănunt ce i-a mirat pe detectivi. Atît de mult, încît comisarul i se adresă unuia ce se afla în preajmă : „Hei, mister ! Cine are o vioară *atît de tristă*, pe acest paquebot atît de vesel ?"

Insul se întoarse către ei. Avea o față palidă-gălbuie, o nuanță deosebită... Acesta a fost al patrulea amănunt ce i-a surprins pe șeful și pe adjunctul Brigăzii a 3-a Criminale.

— Este vioara căpitanului Haag, domnule. El cîntă. Bărbatul palid, în uniformă impecabilă, îi examină dintr-o privire pe călători. Întrebă : V-ați îmbarcat la Constanța ? Sînteți cei doi polițiști români ?

— Exact, domnule, răspunse sec comisarul. Cum de ați ghicit ?

Celălalt făcu o grimasă.

— Cîndva am lucrat și eu în poliție. M-am plictisit. E mai bine să fii marinar. În orice caz, dacă doriți să vizitați nava în amănunt, de la santină pînă la crucetă, vă pot pune la dispoziție un ghid.

Comisarul mulțumi, dar spuse că nu e nevoie. Se vor descurca singuri. Ofițerul se înclină.

— Cum vă place, domnilor. Oricum, vă stau la dispoziție. Numele meu e Lino Martin. Ofițer trei.

Salută și-și văzu de drum.

— Ce o fi cu ăsta ? întrebă Ad. Mocanu. E bolnav de ficat ? Are icter ?

— Poate că e filipinez, opină comisarul, fără să fie sigur că filipinezii au tenul galben.

La căderea nopții, „The Silver Bird" părăsi portul. Marea Neagră se arăta prietenoasă ca o pisică pe care o scarpini pe gît. De ce o fi descris-o în culori atît de întunecate marele Ovidiu ? Farurile dinspre Constanța și

Mangalia clipeau către nemurire. Maximilian Cornea și Adrian Mocanu, totuși, nu se simțeau la largul lor. Observară marea, iar din mare răsăreau tot felul de ființe necunoscute... delfini ce nu erau delfini, și așa mai departe. Inspectorul și comisarul, ușor complexați, dar fără să se dezvăluie, se refugiară pe niște taburete scunde și moi, în fața barului de pe puntea *A*. Din paharele înalte cuburile de gheață reflectau străluciri inexistente, sau observabile doar gheții. La o altă măsuță, un bărbat vînjos, în reverendă neagră, cu guleraș alb, rotunjit, ataca energic o doză strașnică de rom.

— Ce le trage la măsea, domnul *A* ! comentă comisarul.

— *A*, de la abate ?

— Bravo, Adrian ! Va trebui să mă feresc de tine ! Îmi ghicești gîndurile.

— Ca să facă pe grozavul, încercă un zîmbet inspectorul, am să revin la ceea ce am mai discutat : va fi o călătorie plăcută, frumoasă, dar... plictisitoare. Cam așa gîndeați. Pun pariu că vă și este dor de ceilalți băieți din Brigadă și de un caz enigmatic pe care să-l rezolvați în treacăt...

— Acestea sînt propriile tale gînduri, ripostă comisarul.

— Așa e. Mă tem că ne vom plictisi.

— Dacă nu cumva, mă înțelegi, întîmplarea ne va scoate în cale două frumoase femei care și ele se tem de plictiseală.

— Doamna despre care se șoptește că ar fi marchiză e frumoasă... arde puntea sub picioarele ei !

— Dar e însoțită de conte, suspină comisarul. Nu cred că pot concura un conte, fir-ar să fie !

Cel de la masa vecină, domnul *A*, abatele, isprăvi dintr-o sorbire romul și se îndepărtă mergînd cracoș. Nu avea mers de cucernic părinte. Și în plus, hm !, majoritatea oamenilor n-ar fi observat, însă doi polițiști... o

adiere de vînt lipi reverenda de trupul masiv al popii și ceva, ceva se profilă sub haina sa popească.

— Ia te uită ! se miră comisarul. Un abate care bea rom de parcă ar fi apă sfințită, are mers furișat de asasin și... și, zi-i, Adrian !

— Și poartă asupra sa un pistolet de mare calibru !

Un ins ras pe cap, cu mers țeapăn, merse la tejghea, nu spuse nimic, dar fu servit pe loc, goli paharul și părăsi imediat micul salon. Comisarul pocni din degete, barmanul se înclină către ei.

— Încă un rînd, domnilor ?

— Spune-mi, băiete, cine-i sugativa asta ?

— Sugativa, domnule ?

— Zi-i bețivan. Parcă l-am mai văzut undeva.

— Nu mă mir că l-ați mai văzut, domnule. (Comisarul simți o schimbare în intonația vocii.) E căpitanul navei. Căpitanul nostru. Căpitanul Haag.

— Și e întotdeauna... *as drunk as a lord* ?

Maximilian Cornea ridică privirea. Întîlni doi ochi cenușii, nordici, în care descifră ușor o policioasă ostilitate.

— Nu am intenția să-l bîrfesc pe căpitanul Haag, *mister*.

Un minut mai tîrziu, la masa lor se opri un ins într-o fistichie uniformă, nici de marinar, nici de chelnăr. Purta cizme înalte, albe. Culese de pe masă diferite lucruri inutile, o scrumieră în plus, un pachet de țigări golit, dopuri.

— Dar dumneata, ce rol ai aici, bade ? întrebă Ad. Mocanu.

— Eu sînt numărător de dopuri, *Sir !*

— Vrei să zici, ajutor de steward ?

— Nicidecum, *Sir !* Numărător de dopuri — e o funcție onorifică ce se moștenește din tată-n fiu pe toate navele *Companiei Falstaff* din Amsterdam.

— Hotărît lucru, zise comisarul, călătoria se anunță, totuși, interesantă. Un popă înarmat, un numărător de

dopuri, un căpitan pe care barmanii nu vor să-l bîrfească. Oare ce urmează ?

— Încă un whisky, spuse Ad. Mocanu, nebăutor de felul său. Iar apoi, apariția în scenă a femeii fatale. Și, cuprins de o inexplicabilă inspirație, tînărul polițist scandă :

Căpitanul Ha-aaag
Plutea prin arhipela-aaag...

— Ce te-a apucat, puștiule ? Ce e asta ?

— Orice, domnule comisar, replică, nesigur, inspectorul. Poate că sînt primele stihuri pentru „Balada căpitanului Haag".

— Ești nebun ? Ești poet ? Nu am nevoie de poeți în Brigadă.

— Nu sînt poet... doamne ferește ! Nici nebun, cred. Dar ne aflăm în croazieră pe *mările ape*. Și... sîntem încă tineri.

Un tînăr în uniformă — uniformă de nebun poate — se opri la masa lor. Întrebă.

— Domnul Maximilian Cornea ?

— Eu sînt !

— Marchiza Joséphine de Brinvilliers vă oferă această ceașcă de cafea ! Ceașca — porțelan din timpul dinastiei Ming, de grosimea unei coji de ou — conține cafea cultivată la *The Blue Château*, pe domeniile marchizei. Vă doresc noapte bună, domnilor !

— Amice ! zise Maximilian Cornea. Transmite-i marchizei „mersî". Iar în ce te privește, află că știu cît sînt de groase cestile fabricate în timpul dinastiei Ming. Adio !

— De ce ați fost atît de aspru cu el ? întrebă Ad. Mocanu.

— Fiindcă, puștiule, nu sînt convins că pe timpul dinastiei Ming printre obiectele de ceramică figurau și cești de cafea, căci nu sînt convins că se bea cafea — am

lacune în cultură ! Dar — sînt convins, puștiule — că aici se prepară ceva...

— Exagerați ! O cunoașteți pe marchiză ?

— Eu pe ea, — nu — ea — pe mine — da ! De unde ?

Maximilian Cornea luă ceșcuța fragilă ca un pui de vrabie abia ieșit din găoace și vărsă peste umăr conținutul — cafeaua.

— Știi cine a fost marchiza de Brinvilliers, puștiule ?

— Nu, domnule comisar !

— O ilustră otrăvitoare ! Prin secolul șaptesprezece, mi se pare.

— Deformație profesională, domnule comisar !

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că sînt un lup polițist bătrîn și cenușiu ?

— Cum mi-aș permite ?

— Ia ascultă puștiule ! Ai de gînd să compui *singur* „Balada căpitanului Haag" ? întrebă gelos comisarul.

— Nu mă ține cureaua, răspunse tactic inspectorul. Contez pe colaborarea dumneavoastră !

Maximilian Cornea îl scrută. Oare încerca să fie ironic „puștiul" ? Căzu pe gînduri. Cu toate că românul e născut poet, abia după minute de efort reuși cît de cît un fel de continuare :

Și na-a-a-aaava lui
Era nava coșmaaaa-aaaa-rului !

— Dar am și o variantă :„Și nava lui — era nava destinului..." Pentru care ai opta ?

După o pașnică dar aprinsă discuție, rămaseră la prima variantă : „nava coșmarului". Și cît de mult greșeau. După care, se duseră la culcare. Cred că „nava destinului", ar fi fost mai potrivit, medita încăpățînat Adrian Mocanu, înainte de a adormi.

Căpitanul Haag se trezea mahmur, cu limba încleiată și gînduri de sinucidere. Făcea un efort de voință și nu se sinucidea. Și nu se repezea din prima clipă la pahar. Ce făcea prin urmare în prima clipă ? Scotea din cui un *portret* cam de douăzeci pe cinșpe și-l punea înapoi în cui, dar cu fața la perete. Nimeni n-ar fi fost dispus să jure că a văzut *portretul*, dar toată lumea ar fi fost gata să jure că e fotografia unei femei. Lucru de altfel firesc. De ce ar fi făcut căpitanul Haag atîta secret din fotografia străbunicului ?

Apoi, dumnealui căpitanul se așeza în fața oglinzii și se rădea meticulos pe cap. Nimic nu-l deranja. Nici sifleia șefului de echipaj, nici registrul de cart pe care ar fi trebuit să-l verifice, nici măcar poziția navei, punctul sub constelații unde se afla în acel moment „The Silver Bird". Se rădea pe cap cu briciul. Se dezinfecta cu apă de colonie. Poate fiindcă era ras pe cap, poate din alte motive, erau greu să-i dezlușești vîrsta. Tot timpul un zîmbet îi lumina, dar îi și întuneca figura.

Fiindcă era un zîmbet trist.

Pe la ora opt, apăru stewardul cu micul dejun și gheața pentru whisky. Invariabil, toți cei care intrau în cabina căpitanului Haag priveau mai întîi către misteriosul *portret* întors cu fața la perete. Stewardul nu făcu excepție. Apoi intră ofițerul secund Hobson, mulatrul acela cu mutră de pirat.

— Totul decurge normal, *Sir*. Aseară unul din echipa de la parîme a fost neglijent. L-am pedepsit.

— Să nu fii prea aspru cu echipajul, Hobson. S-a îmbătat cineva aseară ?

— Nimeni, în afară de dumneavoastră, *Sir*, spuse politicos secundul. Și, oarecum, contele.

— Iei un păhărel, Hobson ?

— Mulțumesc. Trebuie totuși să conducă cineva această navă. Bate un puternic vînt de bulină. Vreți să vedeți jurnalul de bord ?

— Dă-l naibii !

— Îmi permit să vă reamintesc că la amiază are loc ceremonia căsătoriei domnului Paul, conte de Yholdy cu domnișoara Joséphine, marchiză de Brinvilliers. Îmi permit să vă reamintesc, domnule căpitan, că trebuie să veniți cu Biblia pentru a oficia căsătoria. Și..., secundul renunță și părăsi cabina comandantului. Haag lăsă ușurel să lunece un cub de gheață în pahar. Și se apucă să caute Cartea Sfîntă în cabina sa unde nu făcea ordine nimeni, în afară de el, iar el nu făcea ordine niciodată. Găsi un tom voluminos, în copertă neagră, fără titlu, presupuse că era ceea ce căuta, turnă o nouă doză peste cubul de gheață, zăvorî ușa, întoarse portretul și rămase în tovărășia paharului și a *portretului*...

Ce gîndea ? Gîndea : „Pe puntea navei mele nunțile și înmormîntările au loc totdeauna la amiază !"

Maximilian Cornea și Adrian Mocanu, după un somn temeinic, fiindcă nimic nu tulbura conștiințele lor, după o temeinică gustare de dimineață, efectuară o inspecție de rutină pe navă. Se ciocniră iarăși de „numărătorul de dopuri", dar acesta nu-i mai interesa. Începeau iarăși să se plictisească... Marea Neagră nu era neagră și nimic nu se întîmpla, deocamdată, pe nava căpitanului Haag. Totuși ceva se întîmplă, dar nu pe navă. O limbă înaltă de foc dădu de două ori ocol navei. Părea să fie o rudă a florii carnivore, purpurii, ce o văzuseră încă de pe țărm. Nimeni nu-i acordă nici o atenție. Probabil că așa e pe mare, se întîmplă tot felul de chestii, iar adevărații călători nu le dau importanță. Polițiștii se deciseră să nu dea ei importanță fiecărui fleac și-și continuară plimbarea. Ambii polițiști, fiind polițiști, erau împotriva beției. Dar șeful nu avea nimic împotriva unui păhărel, pe puntea soarelui, pe puntea *A*, *B*, sau *C*. Nu aveau nimic de făcut, nimeni nu fusese asasinat. Se plictiseau, deci ; pe puntea *A*, abatele sorbea iarăși rom.

Pe puntea *B*, — ştiţi, pe punţile acestor cuirasate — eroare — nave de lux — e plin de porcăriile astea de baruri mici şi intime — observară — în aceeaşi secundă — mutra unui tip suspect. Comisarul, fiind el superiorul, zise în treacăt :

— Drace ! Iată-l şi pe domnul *B.* !

— *B*, de la Banditul ? Toţi banditii seamănă între ei.

— E o prejudecată ! îl tăie marele Maximilian Cornea. Cîteodată, cel mai onest individ — ca să nu-i zic om — are mutră de criminal. Nu e în stare să strivească o furnică sub talpă, dar îţi pune cuţitul între coaste cu sînge rece. Drace ! M-am contrazis !...

— De fapt atîta ştiam şi eu, remarcă modest inspectorul Adrian Mocanu.

Auziră o serie de comenzi care pentru ei nu aveau nici o noimă : „Pe drum !“ — ca şi cum „The Silver Bird“ nu s-ar fi aflat pe drum, sau „Banda stînga !“, sau : „Marangozul doi, la ofiţerul trei la spardek“, sau „Mecanicul şef să verifice servomotorul cîrmei !“, apoi vîntul îşi schimbă direcţia, îi învălui o trombă de fum — dacă fum era ! — în orice caz provenea de la coşul doi, aşa că se refugiară în sala de joc de la puntea *C* unde se juca biliard şi chiar poker. Ce ruşine ! Sala de jocuri era cochetă şi avea vedere către mare. Din adîncurile Mării Negre răsări un cap imens, sinistru, cu nişte fălci verzui ce clămpăniră în gol, apoi monstrul se prăbuşi în neantul din care venise. Cei doi poliţişti hotărîseră să nu se mai mire de nimic, deci nu se mirară.

Urmăriră, de la oarecare distanţă, masa la care se juca poker. Observară, cu discreţie, cum un ins foarte elegant şi jovial, scotea de sub guler, tot cu discreţie, o carte de joc. Probabil un as. Îi crăpa măseaua după un caré de aşi.

— Domnul *C*. Cartoforul.

— Evident. Toată ziua de ieri a petrecut-o aici şi a trişat tot timpul.

— Un triunghi aproape perfect : *A*(batele), *B*(anditul), C(artoforul).

— Fie și așa, dacă vrei tu, pustiule, acceptă cu blîndețe marele detectiv Maximilian Cornea.

În apropierea orei douăsprezece, un ajutor de steward răsări în calea lor, foarte elegant și plin de morgă, dar cu toată eleganța și morga se înclină, nu umil, ci irezistibil de politicos :

— Îmi permiteți să vă reamintesc, domnilor, că la orele 12 punct are loc cununia dintre domnul conte de Yholdy și marchiza de Brinvilliers. Conform tradițiilor maritime, căsătoria va fi oficiată de către căpitanul Haag. Contele de Yholdy va oferi un coktail. Sînt invitați toți pasagerii cabinelor de lux. Vă rugăm să onorați cu prezența dumneavoastră acest eveniment !

— Ăsta și-a făcut studiile la Cambridge, comentă Ad. Mocanu.

— Ce facem ? Mergem ? De ce nu ? !

Fix la miezul zilei se aflau la fața locului. Comisarul îl analiză cu gelozie pe mire. Bărbat tînăr, în smoking, înalt, zvelt, cu figura excelent creionată, arsă de soarele tuturor meridianelor, cu ochi albaștri, cam feminini, ce fulgerau însă amenințător, părea întruchiparea masculului irezistibil, a bărbatului „foarte bine". Maximilian Cornea, care avea o înaltă părere asupra înfățișării sale, se simți pur și simplu jignit : cum, la bordul acestei nave să se afle un bărbat mai seducător decît el ? Căută la repezeală cîteva defecte ale contelui și, bineînțeles, le găsi. Mai întîi ochii. Amenințarea ce o ascundeau era, mai mult ca sigur, falsă, contrafăcută. Erau ochii unui fricos. Apoi corpul. Era înalt, însă mult prea slab. Lipseau umerii... Și mîinile ! Degete prea lungi, prea subțiri, — și i se năzări că din degete țîșnesc gheare — gîtul prea lung, pometul prea evident, iar mișcările contelui nearmonioase, repezite, pe scurt detectivul ajunse la concluzia fermă că bărbatul acesta e doar în aparență frumos, iar în realitate *seamănă*

cu un vampir..., cu toate că Maximilian Cornea nu știa exact cum arată un vampir. Dar parcă știe cineva ?

Contradicția dintre primul defect, ochii languroși, feminini, și înfățișarea de ansamblu de vampir nu-l neliniștea pe comisar, contradicții găsești peste tot și la toate nivelurile.

Cît despre marchiză (comisarul nu uita că această femeie îi trimisese absolut fără nici o explicație o ceșcuță de cafea...), marchiza Joséphine de Brinvilliers, Maximilian Cornea o găsi desăvîrșită. Se putea altfel ? Păr lung, întunecat, ochi verzui de o supremă inocență, talie ca un vis.

Pe punte păși căpitanul Haag. Mergea țeapăn. Purta uniforma de paradă. În mînă ținea cu desăvîrșită cucernicie Biblia. Ca să treacă mai ușor peste ceremonie — totdeauna nunțile la bord — mai ales nunțile — dar și botezurile și cazurile de deces îl scoteau din sărite, — la ieșirea din cabină, după ce întorsese *portretul* cu fața către perete, mai luase un întăritor ce ar fi trimis sub masă orice namilă. Pe căpitanul Haag, nu.

Se opri. Lîngă el, o jumătate de pas în spate, înțepenise secundul Hobson, o adevărată matahală, deși în uniformă de gală. Ținea sub braț jurnalul de bord. În preajmă se aflau și alți ofițeri, printre care cel cu obraz galben, bolnav de icter, sau de ficat, sau de ambele — dacă ne putem exprima așa.

Mirii se aflau, firește, de față, însă nici unul dintre ei nu părea foarte grăbit. Contele de Yholdy, cu toată eleganța și frumusețea sa, părea *supt* de un gînd negru, vrem a zice că avea obrazul ușor scofîlcit, iar pe fața marchizei apăruse parcă un vag zîmbet amar. Dar acestea sînt simple impresii.

În spatele contelui vampir și al marchizei se grupaseră martori, prieteni și alți gură-cască. De cealaltă parte, tot printre gură-cască, se aflau polițiștii români. Dintr-o ochire, Maximilian Cornea constată că printre invitați se

află domnii *A, B, și C.* Dar acest amănunt nu-i dădu nici un fel de durere de cap, cu toate că soarele bătea tare. Însă el și ajutorul său se aflau în concediu.

Căpitanul Haag își acordă glasul.

— Avem plăcerea de a participa la fericitul eveniment... (pronunțînd aceste cuvinte insipide, „fericitul eveniment", mutra lui Haag era mai scîrbită, dar și mai nostalgică decît oricînd, oricum fizionomia căpitanului Haag, pentru un ochi inexpert, părea mai oficială chiar decît în momentul cînd dirijase fantastica și nefericita acostare de la Frisco, atunci cînd făcuse o gaură în doc prin care ar fi putut trece și un tanc.

Însă căpitanul Haag... dar să lăsăm !)

Haag îi aruncă o privire furioasă lui Hobson.

— Ce dracu urmează acum ?

— Întrebați-i dacă sînt de acord, suflă secundul.

Haag păru să-și amintească, puse întrebările alea idioate, i se răspunse, ca întotdeauna, cu „da", ofițerul secund Hobson, cu mutra sa de pirat și cu marele jurnal de bord în care erau consemnate toate năzbîtiile, de la schimbarea direcției vîntului pînă la naufragiu (doamne ferește !), înaintă, rugîndu-i pe tinerii căsătoriți să iscălească.

Făcea — mama drakkului — parte, din protocol.

Hobson făcu doi pași suflîndu-i lui Haag : „Acum înmînați-le inelele !"

— Știu ! zise Haag, deși habar nu avea. Unde sînt inelele ?

— În buzunarul din dreapta al hainei.

Căpitanul Haag găsi într-adevăr inelele și le întinse pe amîndouă în același timp, nu avea idee care e al ei și care al lui, n-au decît să aleagă !

— Acum ar fi potrivit să deschideți Biblia și să citiți ceva de acolo... orice... dar să nu fie lung... indică Hobson.

Haag deschise ca un automat cartea cea groasă, cartonată în negru, și citi... Oare ce citi ? Iată ce : „Spuma de

raci se prepară astfel : se amestecă gelatina topită cu gîturile de raci fierte şi tăiate bucăţi mici..." Căpitanul se întrerupse, vag nedumerit. Parcă nu suna a citat din Cartea Sfîntă. Evident, confundase Biblia cu o veche carte de bucate...

Ofiţerul secund Hobson, pregătit pentru orice surpriză, făcu semn către un grup de mateloţi ce participase la ceremonie şi aceştia intonară, cu deosebită voioşie, „Isaia dănţuieşte". Căpitanul Haag rămase abătut, dar nu din cauza gafei comise, şi aşa abătut se retrase în cabina sa unde-l aştepta... *portretul.*

Urmă coktailul. Stewardese, frumoase ca nişte... flori carnivore, mişunau printre invitaţi, cu tăvile. Maximilian Cornea îl tîrî pe Ad. Mocanu pînă la o mică distanţă de tinerii căsătoriţi şi n-o slăbea din ochi pe marchiză — iar la un moment dat frumoasa femeie îi chiar întoarse privirea. Purta rochie albă, iar în picioare — ciudat — sandale romane. Nu avea unghiile lăcuite. Purta cercei de coral alb, la gît un lănţişor de platină străveziu, atît de subţire că abia-l vedeai. De lănţişor atîrna un zar aranjat în aşa fel ca „şasele" să fie mereu în faţă. Sau te pomeneşti că toate suprafeţele indicau „şase" ? Ochii ei, de un verde intens, emiteau raze. Cît despre conte, el avu o purtare neobişnuită. I se servi o băutură, el clătină un pic paharul, examinîndu-l, parcă ar fi căutat în şampanie vreo muscă sau un păianjen, apoi rîse lung şi înfricoşător, ceva între un nechezat şi un rîs de vampir, vărsă peste umăr şampania şi trînti de podea paharul de cristal. Firește, pocalul nu rezistă impactului, se făcu ţăndări, cîţiva servitori se repeziră să înlăture cioburile, o stewardesă, aproape la fel de frumoasă ca şi marchiza, aduse o sticlă pecetluită, contele verifică sigiliul şi puse să fie deschisă sticla acoperită de un strat subţire de praf — amănunt important ! — dovadă a vechimii. Tot timpul coktailului contele nu bău decît din această sticlă.

Comisarul Maximilian Cornea observă :

— Să fiu al dracului ! Omul acesta se teme !

— Cred că exageraţi. Aseară mi-aţi spus că marchiza e urmaşa nu ştiu cărei otrăvitoare din nu ştiu care secol...

— O ştiu din Alexandre Dumas, puştiule. E cert că a existat o marchiză de Brinvilliers ce otrăvea oamenii din proprie plăcere. Nu ştiu dacă marchiza de faţă e o descendentă, dar...

— Alexandre Dumas a inventat atîtea, că...

— Dar există o veche schemă, care mie nu-mi place deloc, fiindcă e prea simplă.: soţia care vrea să scape de soţ ca să-l moştenească. Schema e pe cît de simplă, pe atît de stupidă şi pe atît de reală. Totuşi, dacă e să-l luăm în serios pe Dumas, marchiza *aceea* a fost decapitată şi arsă pe rug...

— Şi decapitată, şi arsă pe rug ? ! Nu e prea mult pentru o biată femeie ? Şi apoi, domnule comisar, dacă acest conte se teme să nu fie otrăvit de nevastă-sa, de ce s-a mai căsătorit cu marchiza ?

— Totul e prea complicat, iar noi sîntem în concediu, mîrîi comisarul.

În noaptea următoare, oamenii de cart auziră două focuri de revolver, venind de undeva din interiorul navei. Secundul Hobson îl zări pe căpitanul Haag care, înainte de a deschide, întoarse *portretul.* Haag dădu un ordin firesc : să fie găsit şi identificat cadavrul.

A doua zi, pe la unsprezece, după ce trecuseră Bosforul, lăsînd Istambulul pe dreapta, traversaseră Marmara, se strecuraseră prin Dardanele şi intraseră în încîlcita Egee, comisarul şi inspectorul stăteau rezemaţi de parapet urmărind curioşi nălucirile orizontului, cînd secundul Hobson se apropie de ei şi îi invită cu o sobră politeţe în careul ofiţerilor. Aici aştepta căpitanul Haag şi ofiţerul cel cu faţă gălbuie, fie bolnav de icter, fie... filipinez.

Stewardul umplu paharele, puse la îndemînă sifoanele şi dispăru neauzit ca o pisică.

— Nu înțeleg, spuse comisarul. De ce nu ați oprit la Istambul și nu ați raportat cazul acolo ?

— Ce să raportăm ? Nu există nici o victimă. Și nici nu-mi place ca poliția turcă să tropăie pe punțile mele.

— Prin urmare preferați poliția română ? întrebă vanitos Maximilian Cornea.

— În momentul acesta sînteți pasagerii mei ! Tonul aspru al căpitanului Haag era net contrazis de zîmbetul său trist și blînd. Întîmplarea face ca să fiți polițiști de profesie. Vă solicităm concursul. Pe domnul Hobson, secundul meu, îl cunoașteți. Dumnealui este Lino Martin. Cîndva a lucrat... și în poliție.

Ofițerul bolnav de icter aprobă ușor din cap.

— Nu înțeleg ce vă neliniștește, domnule căpitan ! zise comisarul. Nu există un cadavru, ați verificat bineînțeles, dacă nu lipsește vreun pasager...

— Vă doresc succes în viață... și în dragoste, *chiar*, ridică Haag paharul. Vă pun o întrebare : nu găsiți că e normală dorința noastră de a afla cine a tras și eventual în cine s-a tras ?

— Să zicem că da, aprobă Maximilian Cornea, ridicînd și el paharul. Vă dau un sfat : începeți prin a verifica îmbrăcămintea Abatelui de Ferarra !

Ofițerul filipinez (sau bolnav de icter) luă cuvîntul. Torcea delicat ca un pui de mîță, dar ceea ce spunea nu era delicat : „Nu este frumos să faceți asemenea glume, domnule !" Comisarul îl privi plictisit, apoi se întoarse către ajutorul său : „Explică-le tu, Adrian !"

— Domnul comisar Cornea are unele motive să vă dea acest sfat. Azi dimineață Abatele de Ferarra a venit la bar ca să-și ia romul matinal purtînd *o altă reverendă*.

— Toate reverendele acestor cucernici seamănă între ele, zise Hobson. Cum ați reușit să constatați că... ?

— Pentru asta ne sînt dați ochii, îl întrerupse inspectorul cel tînăr, cu o anumită impertinență. Reverenda, sau sutana, sau cum drakku i-o fi zicînd, purtată azi dimineață

este mai lungă cu doi centimetri, are altă croială, neînsemnată, dar vizibilă, e confecționată din alt material și... e nouă.

— Și, ridică fruntea și paharul căpitanul Haag, unde ajungem ? Probabil cealaltă reverendă se murdărise.

— Sau e ciuruită de gloanțe, aruncă în treacăt Maximilian Cornea.

— În acest caz, și Abatele ar trebui să fie ciuruit de gloanțe, mieună filipinezul.

— Nu e obligatoriu, ripostă Ad. Mocanu. Aceste haine preoțești sînt largi. Gloanțele pot trece prin poale, fără a atinge corpul. De altfel, avem vreo dovadă că Abatele nu e rănit... că unul, sau chiar ambele gloanțe nu s-au oprit în corpul său, iar el suferă ca un martir ? E un bărbat vînjos, și ce sînt de fapt două gloanțe ? Un fleac...

— Stimați domni ! se exprimă cu voce de sidef comisarul Maximilian Cornea, celebrul șef al Brigăzii a 3-a Criminale din București, dacă doriți să cooperăm, trebuie să puneți toate cărțile pe masă. În ceea ce ne privește, nu ținem morțiș să colaborăm. Sîntem în concediu !

Lino Martin îl privi pe Hobson. Hobson îl privi pe căpitanul Haag. Căpitanul Haag își privi paharul.

— Aș *prefera* să colaborăm, spuse el cu glas serafic.

— Aș adăuga, vorbi ofițerul Lino Martin, că sînteți obligați la o cooperare cu noi ! Mai întîi, din punct de vedere umanist. În al doilea rînd, avînd în vedere *presupusa* dumneavoastră calificare. Și apoi — glasul insulului bolnav de icter deveni parcă amenințător — să nu uităm că orice om de pe această navă este un virtual suspect !

Maximilian Cornea rîse :

— Ad., tu ce părere ai ?

Adrian Mocanu, tînărul inspector, răspunse prompt :

— Domnia sa este un impostor. Și nu are habar să deosebească o amprentă digitală de una dorsală.

— Protestez ! Amprente dorsale nu există !

— Protestează cît vrei ! zise comisarul Maximilian Cornea. În ochii mei nu eşti decît un caraghios ! Domnule căpitan ! Acest individ să lipsească !

— Nu am înţeles, domnule Cornea, zise, politicos căpitanul Haag.

— Să nu-l mai văd în apropierea mea ! zise, total nepoliticos, comisarul. Să plece, altfel plecăm noi.

— Ieşi, Lino Martin ! porunci căpitanul Haag.

„Filipinezul" părăsi careul după ce aruncă o privire circulară ce ar fi răpus şi un *maldăr* de vipere. Dar se pare că toţi cei de faţă erau oameni căliţi. Chiar şi faţă de otrăvuri.

Maximilian Cornea zise :

— Fie ! Vom încerca să colaborăm. Din simplul motiv că ne plictisim pe această minunată navă de lux. Să începem ! Unu : unde presupuneţi că s-a aflat omul cu pistoletul ?

Ofiţerul secund Hobson, pregătit pentru orice, chiar şi pentru moarte, instală sub nasul comisarului Cornea un vraf de hîrtii. Zise : „Sînt planurile navei, în secţiune orizontală, verticală, iar aici, în diagonală, chiar. Fiecare nivel". Maximilian Cornea privi hîrtiile cu o expresie de dezgust — parcă ar fi avut în faţă un şobolan mort (şi încă de multe zile). Zise :

— Dacă mi-ai arătat planul unui hotel sau al unei case de to..., de exemplu, m-aş descurca. Dar aici... ce înseamnă „pupa" ? Ce înseamnă „rodanţă" ? Ce înseamnă „puntea centru" ? Ce înseamnă „registru de scară" ?

— Vă cer scuze, domnule ! spuse Hobson cu toată politeţea de care era în stare. Şi, cu toate aparenţele, era în stare să fie al dracului de politicos. Atentatorul, spuse ofiţerul secund, măturînd dintr-un gest vraful de hîrtii inutile, se afla pe „Calea Faraonilor".

— „Calea Faraonilor" ?

— E doar una dintre micile fantezii ale directorilor Companiei, explică Hobson. „Numărătorul de dopuri",

„Calea Faraonilor, şi altele. Face parte din reclamă. Cu o mişcare scurtă căpitanul Haag încuviinţă. «„Calea Faraonilor", explică Hobson, este culoarul dintre sala de dans şi bazinul de înot...»

— Nu cumva ne aflăm pe „Titanic" ? întrebă Ad. Mocanu.

— Nu domnule ! Dar „The Silver Bird" nu e departe de „Titanic", doar că „Titanicul" s-a scufundat cu mulţi ani în urmă.

— No, şi ? Presupun că „The Silver Bird" o să-i urmeze curînd exemplul ! replică Ad. Mocanu. E prost construită nava asta ! Are ruliul prea mare !

— Vă permiteţi prea mult, mister, zise Hobson.

— Ajutorul meu — interveni Maximilian Cornea — are dreptate. „The Silver Bird" are un ruliu exagerat.

Comisarul nu avea habar ce înseamnă „ruliu".

— Sînteţi liberi să coborîţi în primul port ! spuse căpitanul Haag.

— Vom coborî, domnule căpitan. La Colombo. Sîntem în concediu. Unde dracu — şi comisarul îşi compuse una din figurile sale dure în faţa căreia abia dacă rezista vreunul, — unde dracu se află „Calea Faraonilor" ?

— Am spus, e culoarul dintre sala de dans şi bazinul de înot. Aici sînt cîteva dintre apartamentele noastre de mare lux. Se pare că împuşcăturile au răsunat din dreptul unui oarecare William Honneger, un om foarte bogat şi care suferă de insomnii...

— Probabil din grija milioanelor sale, vorbi căpitanul Haag. Toţi cei care au milioane au griji. Şi de ce nu ar avea ?

Căpitanul Haag nu era numai ras pe cap. Avea şi humor, cîteodată. Şi nu numai cîteodată. Şi dumnealui, căpitanul Haag, urmă cu glasul său plăcut :

— Acest milionar, Honneger, afirmă că la ora zero şi 14 minute, oră confirmată şi de oamenii de cart, s-a tras chiar din dreptul apartamentului său.

Față de cît îngurgitase, căpitanul Haag se exprima destul de logic.

— Și cum a procedat acest Honneger — milionar ? Și-a luat cele două pistolete cu plăsele de argint și s-a avîntat pe culoar ?

— Da de unde ! E adevărat că a luat pistoletele, dar s-a baricadat. Iar lacheului i-a poruncit să vegheze. Abia azi dimineață ne-a adus faptul la cunoștință.

— Cele două proiectile au șuierat în lungul culoarului, explică Hobson, practic, au zgîriat marmora bazinului de înot, au ricoșat. Nu le-am găsit.

— Lipsește un cadavru, lipsesc gloanțele, lipsește atentatorul, constată Maximilian Cornea. Există, după umila mea părere (comisarul nu avea cîtuși de puțin aerul unui om umil !), există deci, spun, două posibilități : sau lăsăm totul baltă și mergem să admirăm fetițele ce joacă tenis, sau începem o cercetare sistematică. Eu aș opta pentru prima variantă, însă citesc pe fețele dumneavoastră că preferați „să se facă lumină". Bun. Există o evidență a armelor de foc aflată la bordul lui „The Silver Bird" ?

Trupul mlădios al secundului Hobson undui ca o coadă de șopîrlă. El vorbi ca un școlar ce răspunde la o temă ce și-a însușit-o la perfecție. „În primul rînd, posedă armă căpitanul Haag".

— Dar nu m-am folosit și nici nu mă voi folosi vreodată de ea.

— Vom verifica, spuse comisarul. Mai departe, domnule Hobson ?

— Am, bineînțeles și eu un revolver, și deasemenea toți ofițerii, șeful de echipaj și căpitanul de arme.

— Un început frumos ! Un lung șir de suspecți !

— În afară de asta, urmă Hobson, iată cum stau lucrurile, noi nu percheziționăm bagajele, nu ne permite firma, iar vama ne lasă în pace. Se știe că sîntem o navă pașnică. Totuși, efectuăm discrete investigații. Cu excepția acelor arme ce au fost atît de bine ascunse încît nu le-am

observat, pe bord mai posedă arme cu țeavă mijlocie și țeavă scurtă următoarele persoane : domnul Honneger, domnul Beau Barhlelemy („Banditul" — gîndiră polițiștii), domnul Condrat Chenal („Cartoforul"...), Urban Galeen, domnișoara Ann Hayakawa, domnul John Plumpe și, în sfîrșit, domnul Marcel Carbonnaux... Două arme cu țeavă lungă, carabine, se află înscrise pe numele lui Bill Chomette, vînător și călăuză de vînători. De altfel, a venit cu ele la umăr, nu le-a ascuns.

— Parcă am citit undeva că, la urcarea pe bord, călătorii trebuie să predea armele.

— Pe „The Silver Bird" nu. Avem de-a face cu oameni pașnici...

— Care se amuză trăgînd focuri la miezul nopții pe „Calea Faraonilor".

— Nimeni n-a fost ucis, domnule comisar !

— Atunci de ce ne mai răcim gura de pomană ? A propos ! De ce pe lista posesorilor de arme cu țeavă mijlocie nu figurează și numele Abatelui de Ferarra ?

— E înarmat ?

— Ca un corsican ! Și, pe deasupra, bea tot timpul. Ce fel de față bisericească e acest om ?

— Romul, interveni blînd căpitanul Haag, e din prescripție medicală. E misionar... în Africa... a contactat o maladie.

— Nu știu mare lucru despre misionari, mărturisi comisarul. Sînt însă convins că nu au voie să-i creștineze pe necredincioși sub amenințarea armelor. E ciudat ca un abate să umble mereu cu un Colt la subsuoară !

— În junglă mișună de fiare sălbatice.

— „The Silver Bird" e o junglă ? Mulțumesc pentru informație.

Îl priviră fără simpatie. Chiar și căpitanul Haag avu un gest necontrolat, în sensul că-și mai turnă un pahar. Comisarul zîmbi. Zise :

— Să verificăm toate armele de pe bord, să constatăm din care s-a tras și să tragem concluziile necesare.

— Să începem cu armele dumneavoastră ! zise Hobson, aspru.

— Sînteți convinși că avem arme ?

— N-am putut stabili cu certitudine, dar, avînd în vedere că sînteți „de profesie", ați scăpat investigațiilor noastre discrete. Știu că e jignitor, dar...

— Ca să fie jignirea mai mică, spuse comisarul, să începem cu armele ofițerilor de la bord.

— E același lucru, zise Haag. Eu sînt de acord.

— Eu nu, zise secundul. Nu accept să fiu suspectat.

— Eu dau ordine aici, zise Haag.

În careu intră, neanunțat și neinvitat, un ofițer tînăr, ferchez, flegmatic. Nu catadixi să-și ceară scuze.

— *Sir !* i se adresă căpitanului Haag. Domnul Condrad Chenal insistă să vă vorbească neapărat și urgent. Să-l las să intre ?

— De vreme ce te-ai lăsat dumneata să intri, conturbîndu-ne, de ce nu l-ai lăsa și pe el ?

Ofițerul trecu peste mustrare. Zise :

— Domnul Chenal se află într-o stare de agitație. Mai curînd l-aș duce la medic să-i dea un sedativ.

— Lasă sedativele, Cohl ! Poftește-l !

— Domnule căpitan ! E înarmat ! Să-l dezarmez ?

— Nu ești în stare. Să intre !

Apăru un bărbat rotofei, în costum alb, deși bine bronzat. Bărbatul, nu costumul. Maximilian Cornea și Ad. Mocanu priviră mai întîi revolverul din mîna insulei.

— Domnule căpitan... !

— Pune te rog arma pe masă, domnule Chenal.

„Cartoforul" se execută.

— Acum bea un pahar ca să-ți limpezești mintea.

„Cartoforul" se execută.

— Acum spune !

— În această noapte s-a tras din revolverul meu. Abia acum mi-am dat seama.

— De ce „abia acum" ?

După mărturisirea făcută şi poate după picătura de gin ce o înghiţise, domnul Condrad Chenal, alias „Cartoforul", parcă se mai calmase. De fapt, era un om foarte calm de felul său. Nu poţi trişa fără a fi calm. Îl ochi rece pe comisar. „Eu doresc să stau de vorbă numai cu căpitanul Haag. Cine eşti dumneata ?"

— Domnul comisar participă la cercetări, zise căpitanul. Vă rog să răspundeţi întrebării sale.

— Acum cîteva minute am constatat că valiza în care ţin revolverul a fost răscolită.

— E un *Smith and Wesson,* 44, fără automat, constată comisarul mirosind ţeava. S-a tras recent din el, da. Nu cumva dumneata eşti omul care scoate aşii din mîneci şi din joben ? Omul cu degete abile şi iuţi ? Un profesionist ?

— Fără jigniri, vă *cer,* domnilor ! ceru căpitanul, şi pe faţa lui melancolia era atît de adîncă precum un puţ fără fund... (Să ne fie iertată această comparaţie demodată.)

— Retrag întrebarea, retrag jignirea, spuse Maximilian Cornea, minţind de bună seamă, fiindcă în viaţa lui nu retrăsese nimic şi nici nu se retrăsese, aşa era el, stofă de fanfaron, dar stofă bună. Îşi mai turnă puţin, lăsă un cub de gheaţă să lunece în pahar, cu atîta precauţiune de parcă ar fi fost un iceberg, nu un minuscul cub de gheaţă, zîmbi, zîmbi fermecător, dar Ad. Mecanu ştia că e un zîmbet periculos, şi schimbă drumul navei, pardon, al discuţiei : În acest caz, pun o altă întrebare : În cine ai tras azi noapte, domnule Chenal ? Cum ? nu înţelegi întrebarea ? Împotriva cui ai îndreptat ţeava pistoletului *Smith and Wesson,* azi-noapte la ora 24 şi 14 minute !

— Domnule căpitan Haag, aceasta e o infamie ! Îl dau în judecată pe acest pretins poliţist.

— Doar cu aprobarea mea, zise căpitanul Haag. Avea un zîmbet ca o miere. Şi, tot cu un zîmbet ca o miere, pre-

ciză : Aici eu comand ! În cine ați tras ani noapte, domnule Chenal ?

— Nu m-am mișcat de la masa de joc de la ora zece seara pînă la trei dimineața. Am trei martori, plus barmanul care e pasionat de poker și care ne-a alimentat cu răcoritoare.

— Ați băut zdravăn ?

— Nu exagerat. Și, dacă doriți amănunte — Chenal îl privi chiorîș pe comisar — la ora două m-am dus la toaletă, în care se intră direct din sala de joc. Am lipsit doar cît să-mi leapăd udul, deci cam un minut. Poate că un minut și jumătate — nu mai mult.

— Alibi perfect ! constată Maximilian Cornea.

— Ce facem cu acest revolver ? întrebă Hobson. Vrei să-i iei amprentele ?

— Fleacuri ! ripostă polițistul de profesie. Vom găsi doar amprentele domnului Chenal. Celălalt, dacă există un celălalt, n-a lăsat amprente. Dar reținarma. Deocamdată. Ca să mă amuz. Sau, pur și simplu, ca să existe o armă mai puțin pe „The Silver Bird". La ce-ți folosește să posezi un revolver, domnule Chenal ?

— Din snobism, rînji „Cartoforul". Și, de altfel, toți „profesioniștii", cum ați binevoit a vă exprima, joacă pe masă cu tabachera de aur, bricheta, tot de aur, teancul de drahme, și cu pistoletul.

— Pistoletul dumneavoastră nu se afla pe masa de joc.

— Pe masa de joc nu se afla nici un pistolet. Din stimă pentru căpitanul Haag. El admite jocurile, dar nu și împușcăturile.

Maximilian Cornea îl privi lung pe căpitan. Ad. Mocanu comentă :

— E minunat cînd pe o navă un comandant se bucură de atîta stimă !

— Aveți un alibi, zise Maximilian Cornea. Un alibi valabil — pînă ce-l voi *răsfoi* eu ! Cunoașteți, domnule

Chenal, un „prieten" care vă dorește binele, aruncîndu-vă în cîrcă un mic asasinat ?

— Nu, domnule copoi ! Nu am nici un inamic la bord.

— Nici pe cei pe care i-ai scuturat la masa de joc ?

— Eu joc cinstit ! Ce vină am dacă joc bine și am intuiție ?

— Să admitem ! Continuă-mi gîndul, Adrian !

— Să admitem că joci bine și ai intuiție, reluă din zbor tînărul polițist. Pe noi mai ales faptul că ai intuiție ne interesează. Faptul că ești jucător profesionist (îl tutuia cu premeditare), și că nu posezi un permis de port-armă, — ne lasă rece. Să revenim la intuiție. Ce-ți spune intuiția ?

— Să nu mă mai tutuiești !

— Răspunde-i la întrebare, interveni Haag. Dacă dorești, și-ți poate fi de vreun folos, ai dreptul să te mai servești cu un pahar !

— Ce îți spune intuiția ? veni pe fir Maximilian Cornea. Cine știe că ai un revolver ? Cine a vrut să te compromită, folosind arma dumitale ? Cine avea de tranșat — pe această navă pașnică — o vendetă, și cu cine ? Cum stăm cu intuiția ?

— Eu am intuiție numai la masa de joc ! ripostă foarte sigur de sine „Cartoforul", și se mai servi. Chestiunile polițienești nu mă privesc.

— De ce i-ai reținut arma ? întrebă căpitanul Haag, după ce „Cartoforul" avu permisiunea să iasă. Comisarul se strîmbă. „Dintr-un capriciu, cred."

Ieșiră din careu, tocmai la timp pentru a se ciocni cu Lino Martin, care le zîmbi ligușitor, și tocmai la timp pentru a o întîlni pe marchiza de Brinvilliers care se plimba singură. Purta pantofi lucrați manual, nu de un cîrpaciu, deasupra pantofilor ciorapii fini abia dacă puteau fi ghiciți, fusta de tweed albăstriu îi venea de minune, iar deasupra fustei își pusese o cămașă bărbătească, cu epoleți. Deasupra cămășii era cravata, deasupra cravatei gîtul superb,

ochii verzi erau, firește și mai sus, iar sus de tot, părul negru, strîns într-un coc savant.

O salutară cu admirație, însă o nuanță subtilă deosebea admirația căpitanului Haag de cea a lui Maximilian Cornea, de cea a lui Ad. Mocanu. Admirația secundului Hobson era formală. De fapt, era un amestec de respect și servilism.

Întocmiră un plan. Parcă se poate lucra fără un plan temeinic cizelat? Nenorocirea este că evenimentele nu țin de cele mai multe ori cont de plan. Pe seară, secundul Hobson se întreținea pe teme biblice, la o ceșcuță de rom, cu Abatele de Ferarra. Nu trebuia să fii un teolog ca să-ți dai seama că temele biblice le sînt la fel de streine atît unuia, cît și altuia. De la distanță îi supraveghea ofițerul cu mutră de fante, Cohl. Maximilian Cornea, Ad. Mocanu precum și Lino Martin, care fusese „iertat", percheziționară cabina „de sihastru" a Abatelui. De fapt, Lino Martin îl reprezenta pe căpitanul Haag care refuzase din principiu să participe la o astfel de acțiune, sub demnitatea sa.

Ce găsiră în cabina „sihastrului"? Cîteva cutii conținînd cartușe pentru Colt 38... Găsiră cîteva reviste în care dame galeșe pozau fotografilor indiscreți — dar asta nu însemna mare lucru, o față bisericească trebuie să fie obișnuită cu toate cele lumești... Ce nu găsiră? Nu găsiră tomuri avînd caracter religios, dar nici asta nu însemna mare lucru, desigur Abatele cunoștea totul pe de rost... Nu găsiră reverenda purtată în prima zi. Găsiră ce e drept, altele două. Noi nouțe, și de altă croială — greu sesizabilă pentru un ochi neformat.

Merseră să-i raporteze căpitanului Haag. Acesta lăsă vioara din mînă, o ascunse undeva, apoi mai făcu ceva, și anume — toți știau — întoarse *portretul* cu fața la perete. Apoi deschise.

— Nici una din reverendele Abatelui de Ferarra nu e ciuruită de gloanțe. Nu în el s-a tras, ipoteza domnului comisar e falsă! declară Lino Martin care-și recîștigase siguranța și aroganța.

Căpitanul Haag îl privi melancolic. „Vrei să spui că s-a tras așa, în gol ?“ „N-aș merge chiar atît de departe, replică Lino Martin, mai galben ca oricînd. Va trebui să schimbăm cursul cercetării.“

— Reverenda pe care o purta Abatele cînd s-a urcat la bord nu se află în cabină, zise Ad. Mocanu.

— Cum poți face diferență între aceste odăjdii preoțești ?

— Important este că pot. Abatele a aruncat reverenda ciruită în ocean.

— Poate că era doar uzată și...

— Nu era uzată, domnule căpitan. Era doar *purtată.*

— Ce părere ai, domnule comisar Cornea ?

Comisarul ridică din umeri. Fuma o țigaretă și se părea că nu-i pasă de nimic de pe lume. „De vreme ce nu i se poate lua un mic interogatoriu unei fețe bisericești, și nici nu-l putem ruga pe medicul navei să-i facă un mic control *trupesc,* nu ne rămîne decît să așteptăm alte evenimente.“

— Să sperăm că nu va mai avea loc nici unul.

— Doar dacă nu-l provoacă domnul comisar, zise ofițerul bolnav de icter. Maximilian Cornea nici nu-l auzi.

„The Silver Bird“ intră în Mediterana, făcu o escală la Port Said („Mola parîma... Treci sub vînt !“ înregistrară necunoscătorii niște comenzi misterioase), apoi nava căpitanului Haag străbătu Canalul Suez, intră în Marea Roșie.

Aici căpitanul Haag apăru pe punte, doar pentru o secundă, refuză un binoclu ce i se oferi și-i adresă ofițerului secund Hobson un ordin pe care puțini îl pricepură — poate nici chiar Hobson :

— Nu prevăd nici un taifun. Nu prevăd NIMIC. Hobson ! La comanda și cazi cu trei mii de iarzi în spatele lui „Hector“ — în linie de șir ! Apoi Haag se făcu nevăzut. Ceva mai tîrziu, unii aflară că paquebotul „Hector“ se afla chiar în fața lor, dar asta nu le folosi la nimic. NIMIC — ca să-l citățm pe căpitanul Haag.

Marea Roșie nu era roșie, așa cum Marea Neagră nu e neagră. Totuși merită să fie văzută.

Către seară Haag mai fu observat o dată pe puntea de comandă. Unii pretind că l-ar fi auzit : „Hobson ! Dacă apar iar constelațiile rătăcitoare, nu le da importanță, și, mai ales, nu le urmări !"

Probabil, — bîrfe. A doua zi, unii au văzut, sau au crezut că văd, lucind pe orizont turnurile legendare ale Meccăi. Maximilian Cornea și ajutorul său se zgîiră cu toți ochii, însă n-ar fi fost dispuși să jure ce au văzut, sau ce nu au văzut. Nava „The Silver Bird", comandată de căpitanul Haag, străbătu în vreo trei zile Marea Roșie, trecu prin strîmtoarea Bab el Mandeb — poarta Lacrimilor — făcu o escală scurtă la Aden, iar apoi se pomeni în Marea Arabiei, cu direcția Colombo.

Evenimentele nu lipsiră, deși Hobson sperase că vor lipsi. Vreo două delicate femeiuști avură rău de mare — fără motiv ! — iar domnul conte de Yholdy oferi un senzațional recital de isterii. Mai întîi îl puse k.o. pe „numărătorul de dopuri", pentru vina de a-i fi curățat masa. Îi spuse în față : „Ce ? ! Vrei să mă otrăvești ?" „Numărătorul de dopuri" ar fi putut să riposteze, însă era prea stilat. Cum să dai în maxilarul unui conte ? Veni un șef de sală. „S-a întîmplat ceva, domnilor ?" Ștergîndu-se de sînge, „numărătorul de dopuri" se scuză, „nu, eu am fost de vină..." și așa mai departe.

Contele de Yholdy, suspectîndu-i pe toți, nu mînca mai nimic și din această pricină începu să semene într-adevăr cu un vampir. Observație răutăcioasă a comisarului... De obicei, contele arunca platourile în capul frumoaselor stewardese. Nu bea decît din sticlele ce se destupau în fața lui, din provizia sa personală. Avea toate drepturile, nu ? Își închipuia că are un glas-bariton irezistibil ; răcnea ca să se poată desfăta întreaga lume : „N-ai să mă poți otrăvi, Doamnă ! Mi-am luat toate precauțiunile ! M-am antrenat, de ani de zile, cu toate otrăvurile, de la arsenic

pînă la *cyanure de potassium*... Nimic nu mă poate răpune. Eu sînt Lancelot !" Sau : „Doamnă marchiză de Brinvilliers ! Știu că te destrăbălezi bine noapte de noapte, și știu bine și cu cine..."

Maximilian Cornea avu o întrevedere cu medicul navei, un oarecare doctor Hopkins. Poate că nici nu era un oarecare.

— Dacă se teme de ea, să nu-l otrăvească, de ce a mai luat-o de nevastă ?

Hopkins sorbi din cafea și nu se grăbi cu un răspuns. Totuși îl dădu.

— E un caz tipic de *raționament invers.* Își scoase pipa din gură și o examină, de parcă o vedea prima dată. Se întîmplă — continuă el — cu unii schizofrenici. Sau numește-i cum vrei. Psihiatria e cea mai indecisă dintre științele exacte. Nenorocitul de conte o iubește ca un nebun, și-n același timp se teme de ea ca de moarte. Poți înțelege așa ceva ?

— Nu, recunoscu marele comisar Maximilian Cornea.

— De fapt, nici eu. Vrei puțin whisky ?

— Nu, mulțumesc. Aș dori să vă continuați ideea.

— Nu știu dacă este o idee. De Yholdy a considerat că luînd-o de soție, o va apropia de el, și teama sa se va topi, dar apoi a înțeles, sau cineva i-a sugerat, că abia acum marchiza are toate motivele să-l otrăvească. În treacăt fie spus, amîndoi sînt nesăbuit de bogați.

— Considerați, domnule doctor, că doamna de Brinvilliers are motive... are intenția să-l otrăvească ?

Ochii medicului erau înconjurați de o plasă fină de riduri, ale înțelepciunii... zice-se.

— Nu cred nimic. Te poți aștepta la orice din partea femeilor... ca și din partea schizofrenicilor. Fie vorba între noi, există o diferență esențială ? Nu vreau să fiu rău, dar meseria mă obligă să fiu neutru și, cît de cît, lucid. Dar dumneata de ce naiba te amesteci în această chestiune,

comisare ? Știi că dumnealor, contele și marchiza, de cînd s-au căsătorit, locuiesc în apartamente separate ?

— Am să profit de informație, zise Maximilian Cornea și-l părăsi pe drăguțul de Hopkins. Se abătu, în treacăt, pe la postul de comandă. Secundul Hobson trăgea cu o linie direcția către noua poziție.

— O cafea, domnule comisar ?

— Nu ! Voi, aici, beți în general prea multă cafea. O informație.

— Nici o informație, domnule comisar, spuse secundul. Acum mă aflu de cart.

Din cabina căpitanului Haag se auzea plînsetul viorii. O vioară atît de tristă, își repetă comisarul, cînd pe neașteptate o apariție ireală, fermecătoare, îi ieși în cale. Nu mai purta cocul acela complicat, ci-și despletise lungile plete. Ochii verzi luminau intens.

— Vino te rog în apartamentul meu, domnule *Maximilien*...

Fascinat, comisarul o urmă. Ce scandal are să iasă, gîndi, dar nici că-i păsa. Cel puțin o duzină de persoane îl văzură în tovărășia marchizei de Brinvilliers... Doamna apăsă pe butonul din mijlocul șirului de butoane, servitorul aduse gheață, mai aranjă cîte ceva, apoi fu concediat, scurt. „Alt martor !“ „Pot să te tutuiesc ? Ce preferi să bei, *Maximilien* ?“

Comisarul ar fi vrut să afle ce semnificație a avut circul cu cafeaua, dar preferă ca marchiza să înceapă discuția. Însă doamna de Brinvilliers nu pomeni nici în treacăt despre acel incident.

— Beau orice, Domina. Dar nu risc să fiu otrăvit ?

— Vedeam în tine un om curajos.

Comisarul aruncă în treacăt o privire asupra sticlei de șampanie apoi ciocni cu marchiza, chiar cu acest risc de a fi otrăvit.

— Vă doresc fericire, Domina ! Dar e foarte greu să fii fericit. Dacă nu mă înșeală memoria, purtați numele

unei celebre otrăvitoare de prin secolele trecute, ce a fost decapitată și apoi arsă pe rug...

— Nu trebuie să iei în seamă toate palavrele ! Și chiar dacă e adevărat, ce-ți pasă ?

— Ce anume mi-a prilejuit onoarea de a fi oaspetele dumneavoastră ?

— Primul motiv : încearcă să veghezi asupra soțului meu. Știu că e pe jumătate nebun... dar... nu știu dacă e o realitate sau o obsesie, cîteodată și eu am impresia că cineva încearcă să-l otrăvească.

— Vegheați dumneavoastră, doamnă. Sînteți clipă de clipă unul alături de celălalt, insinuă răutăcios comisarul.

Și în ochii verzi trecu o flacără mică și rea.

— Știi bine că nu e așa. Contele mă evită pe cît îi stă cu putință. El crede că amenințarea vine din direcția mea.

— În acest caz va trebui să fiu cu ochii pe dumneavoastră ! Sînteți singura ce aveți motive serioase pentru a-l anihila.

— Dacă te gîndești la avere, te înșeli. Sînt foarte bogată și afurisit de independentă. Legătura mea cu Paul e veche, dacă doi ani și ceva înseamnă *vechime*. La început totul era frumos... el părea un om normal... apoi a venit, pe neașteptate, frica, suspiciunea, neliniștea. A angajat trei gorile care să-l păzească *(A, B* și *C,* gîndi comisarul) dar, mai curînd, aceștia îi vor frînge gîtul. Temerile sale au luat proporții înfricoșătoare, patologice... și am crezut că, acceptînd să mă căsătoresc cu el, teama îi va trece.

„Alt raționament invers", gîndi Cornea amintindu-și cuvintele doctorului Hopkins.

— M-am căsătorit numai ca să pot divorța cu sufletul împăcat... nu știu dacă mă înțelegeți...

— Parcă ne tutuiam...

— Nu știu dacă mă înțelegi, *Maximilien*... Accepți să veghezi asupra acestui nefericit soț provizoriu al meu ? Iar al doilea motiv... Marchiza înaintă către comisar. Cîtă vreme vei fi în brațele mele, el va fi în siguranță... dacă

amenințarea vine din partea mea. Știu că mă placi ! Și nu merit. eu, o clipă de fericire ?

Păcătosul de comisar... etc...

Păcătosul de comisar reveni în cabina sa noaptea tîrziu. Văzu mijind lumină și dădu ușii un picior, gata să se ia la bătaie în caz că... dar în cabină se afla Ad. Mocanu. Bea vin, iar sticla era aproape goală. Iar inspectorul nu avea obiceiul de a face orgii noaptea. Și nici ziua.

— Sînteți total imprudent, domnule comisar !

— Uneori merită să fii imprudent, puștiule.

— Toată lumea de pe navă știe... Chiar și contele.

— Contele avea ocazia să doarmă liniștit. Cîtă vreme marchiza se afla sub... paza mea, nu risca nimic, — din partea ei cel puțin. Comisarul își turnă și-l fixă pe inspector cu ochii puțin tulburi. Mai este ceva, puștiule. Un adevărat detectiv trebuie să înceapă prin a învăța să cunoască femeia, atît cît se poate cunoaște, căci rămîne totdeauna un *X*. Maximilian Cornea se aplecă, scotoci în cufărul lui, scoase un carnețel destul de jerpelit, căută, găsi ceea ce căuta și citi : «Se spune adesea : Femeile nu trebuie să arate prea mult din corpul lor, căci atunci dispare „misterul, atracția"... Ca și cum misterul unei femei ar sta în sexul ei, iar nu în sufletul ei...» Hm, da, și încă un citat : „Dar sînt femei goale ca un măr, care au mai mult mister decît zeci de femei îmbrăcate pînă sub bărbie..." Hm, da, și ceva mai jos : „... sînt femei care fac după-amiază un colan în jurul bărbatului, iar seara sînt aceleași doamne cărora el le sărută mîna cu emoție". Comisarul închise carnetul. Te-am convins, puștiule ? Te-am complexat ?

— M-ați convins și m-ați complexat. Dar ca să nu rămîn cu totul complexat, am să vă dau un citat, din aceeași carte. E drept, pare să fie un citat — în citat, dar oricum, e aceeași carte. E adevărat că nu e vorba despre femei ci despre Univers. Dar e aproape același lucru.

— Nu mai trăncăni ! Vreau să aud citatul :

— „Universul ne înspăimîntă prin imensitatea nesocotită a depărtărilor lui, prin lungimea de neconceput a perspectivelor de timp, care reduc toată istoria omenirii la durata unei clipiri din ochi, prin extrema noastră singurătate, prin neînsemnătatea materială a locuinței noastre în spațiu — a milioana părticică dintr-un bob de nisip, printre boabele de nisip ale tuturor țărmurilor din lume. Dar mai presus de toate ni se pare universul îngrozitor pentru că pare indiferent, de orice fel de viață, la fel cu a noastră. Emoție, ambiție și succes, artă și religie, toate par deopotrivă streine planului lui.

...Pentru aceste motive mi se pare imposibil ca universul să fi putut fi conceput la origină cu intenția de a produce viața..."

— Deci și tu l-ai citit pe Camil Petrescu, suspină comisarul.

— Da, *chiar și eu !*

— Și ești de acord cu el ?

— În parte da, în parte nu. Mă deranjează mai ales ideea că aș fi un bob de nisip. Nu mă consider un bob de nisip. Sînt un om !

— Dar partea a doua a aserțiunii ?

— Mă voi mai gîndi...

În după-amiaza următoare, pe la cinci și ceva, domnul Paul, conte de Yholdy, intră în restaurant singur. Singur. Părea mai speriat ca oricînd. Zise, sau mai bine zis strigă, fără a se adresa cuiva în mod special :

— Nava lasă un *siaj* bizar... prea verde. Căpitanul știe?

— Drace ! Oare ce o fi însemnînd *siaj* ? întrebă Maximilian Cornea.

— Pe cîte am înțeles, e dîra lăsată la suprafața apei...

— Observi, Adrian că astăzi contele seamănă mai mult ca oricînd cu un vampir ?! Oare n-o fi supt sîngele marchizei ? Doar urme de sînge pe bot îi mai lipsesc !

Contele pocni din degete — degetele acelea lungi, subțiri, transpirate, de vampir... O stewardesă se înfățișă în

fața lui. De la masa contelui, veni la cea a polițiștilor. I se adresă comisarului.

— Domnul conte de Yholdy vă invită la un pahar!

— Ce zici de asta, Adrian?

— Trebuie să mergeți. Probabil vă provoacă la duel. Și are tot dreptul...

— Să vă duc coktailul la masa domnului conte?

Comisarul porni în calea destinului, urmat de stewardesă.

— Ce poșircă bei acolo, domnule? Fetițo! Toarnă-i invitatului meu șampanie!

— Prefer să-mi beau coktailul. Șampania îmi creează aciditate.

— Nu te cred. Pur și simplu ți-e frică să nu fii otrăvit... dar cînd ai băut noaptea șampanie cu soția mea nu ți-a fost frică?

— Vorbiți cam prea tare. Și nu vă prinde. Nu pe oricine îl prinde să vorbească tare. Moderați-vă tonul, altfel mă ridic și plec... nu înainte de a vă azvîrli băutura asta în obraz!

— E un paradox, domnule copoi. Doresc să te angajez! („Și el mă angajează! Și *ea!* Poftim de te mai descurcă!" gîndi comisarul) Am o mulțime de servitori, doresc unul în plus. Pe dumneata, care ești amantul soției mele... Contele mai goli un pahar, începu să respire sacadat, ochii i se măriră...

— Mă plictisești, domnule conte!

— Te angajez, domnule *Corneya!* Am bani! Păzește-mă! Păzește-mă de soția mea. Cîtă vreme te vei afla în patul ei, voi fi în siguranță. Plătesc. Ține-o mereu în pat.

— „Abatele", „Cartoforul" și „Banditul", adică gorilele, ce treabă au?

— Nu mai am încredere în ei. Contele se sufoca. Începu să tremure. Ochii îi ieșeau din orbite. Ceea ce nu-l împiedecă să-și mai toarne. Și să bea...

— Chemați medicul ! strigă Maximilian Cornea. Chemați-o pe marchiză ! Anunțați căpitanul !

— Ați reușit... bîigui contele. Nu înțelegeam de ce șampania mea e amară... Șampania *mea*...

Ochii contelui deveniră două găuri roșii. Maximilian Cornea îl prinse în timp ce se prăbușea.

Cum se întîmplă întotdeauna, cu toții veniră prea tîrziu. Prima — marchiza de Brinvilliers.

— Fii blestemată ! hîrîi cu ultimele puteri contele. Domnilor... această femeie, în colaborare cu amantul ei, copoiul... m-au otrăvit !...

Lino Martin vru să apuce sticla de șampanie.

— Nu pune mîna ! urlă Ad. Mocanu.

Ofițerul bolnav de icter simți o apăsare în coaste. Probabil un revolver.

— Sînteți complici, îndrăzni să zică, mai galben ca oricînd.

— O să verificăm, zise Ad. Mocanu, mai calm ca oricînd.

Se ivi și medicul, și el un păcătos. Abia îl descoperiseră în cabina unei călătoare singuratice. Deși păcătos, era un bun medic. Fu auzit bombănind : „...convulsii tonicoclonice... trimus... exolftamie și midriază... dinamică respiratorie, kaput... rigiditate cadaverică... e limpede... *Strychnos Nux Vomica*. Condoleanțele mele, doamnă !"

— E mort ?

— Cum nu se poate mai mort. Regret. Voi face analizele. A fost o doză mare. Iau sticla pentru analiză.

— Mai tîrziu, doctore. Deocamdată, eu am nevoie de sticlă. Am înțeles bine ? Stricnină ?

— Mai mult ca sigur. Dar cine dracu ești dumneata ?

— Complicele, sugeră Lino Martin.

Ultimul veni căpitanul Haag. Figura lui, de obicei melancolică, acum era aspră ca un pergament. În contradicție cu figura era obiectul ce-l ținea sub braț. Vioara, învelită într-o eșarfă roșie. „Fă-mi loc, Martin ! spuse

căpitanul Haag. Puți! Și nici măcar nu puți a alcool... ci a cosmeticale !"

Se aplecă asupra cadavrului. „Paul, conte de Yholdy... terorizat și urîțit din cauza spaimei.. dar acum ești un mort frumos. Oare, ca să fii frumos, trebuie să mori ?"

Maximilian Cornea reținu toate aceste observații. O examină pe marchiză. Era frumoasă și... absentă. Îl privi pe conte. Avea dreptate căpitanul. Trăsăturile „vampirice" se topiseră. Avea în el ceva serafic, de o seninnătate superbă. Era tînăr, nealterat și foarte, foarte absent. Căpitanul Haag... Căpitanul Haag puse vioara sub bărbie. Era un instrument vechi, cojit, ca scos dintr-un fund de mare. Nimeni n-ar fi îndrăznit să pronunțe că e un „Stradivarius" sau un „Amatti". Era o vioară veche și urîtă ce ar fi trebuit aruncată la gunoi, dacă n-ar fi *știut* să plîngă cu atîta jale. Timp de cîteva minute, căpitanul Haag cîntă una din melodiile sale ciudate. Apoi înveli instrumentul în eșarfa de mătase roșie și zise : „Acesta a fost discursul meu funerar. Căutați asasinul... dacă există un asasin... dacă nu e o sinucidere. Mai departe, procedați conform tradiției. Aruncați-l în mare ! Condoleanțe... o clipă ochii lui se opriră asupra marchizei, dar zise : Condoleanțe *tuturor !*"

Lino Martin se reculese. Știa că arma mică dar eficientă a lui Ad. Mocanu îl vizează în mod special. Dar Lino Martin nu era un fricos. Chiar, nu era. Se decise să reia timona.

— Domnule *Corneya !* Marchiză ! Vă arestez. Veți rămîne în cabinele voastre pe tot timpul cercetărilor, la dispoziția mea. Ar trebui să te arestez și pe tine, inspectore, ca presupus complice !

— Nu sîntem *per tu !* ripostă Ad. Mocanu. Ia încearcă să mă arestezi !

— Nu te arestez, încercă să fie demn Lino Martin, căci știa el, nici băiatul ăsta nu e un fricos. Îți solicit ajutorul.

— Eu îți voi solicita ajutorul, dacă voi binevoi. Fii atent ! Eu sînt polițist de profesie, eu conduc dansul. Iar dacă nu accepți...

Marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy, stătea în fața oglinzii și-și surîdea. Comisarul Maximilian Cornea, după ce sugerase, inutil, ca arestații provizorii să fie încarcerați împreună, pentru a nu se plictisi prea tare, calcula ce distanță parcurge lumina într-un miliard de ani. Doi mateloți tropăiau în fața ușii sale, trăncănind, firește, despre gagici.

Doctorul Hopkins, după ce luase o probă din șampania contelui, reveni plictisit și acru.

— Am încercat reacția Cutare, zise. E chiar cum am presupus, stricnină. Reacția lui March, dacă vă interesează. Cred că în sticlă a fost introdus aproape un gram de stricnină.

Adrian Mocanu îl examină și se convinse că medicul nu făcuse nici un fel de analize, se bazase pe flerul său, dar, cum și tînărul inspector cunoștea simptomele intoxicației cu stricnină, nu avea nici un motiv să pună la îndoială afirmația lui Hopkins. De altfel, nu acesta era aspectul esențial.

Fură cercetate *rezervele personale* de băutură ale contelui de Yholdy, cantitate impresionantă, zăvorîte într-un dulap. Cheile se aflau la unul din servitorii contelui, „om absolut de încredere". Ciudat că pentru conte existau „oameni absolut de încredere!"

Ad. Mocanu observă că sticlele de șampanie, orînduite soldățește, erau acoperite cu un strat subțire de praf, iar pe unele din ele umblaseră și păianjenii... „Barman!" „Da, domnule ?" „Ai șters dumneata sticla de șampanie ce i-a fost servită azi domnului conte ?"

— Cum aș fi făcut-o, mister, întrebă acela, parcă mirat de o asemea întrebare neghioabă. Nu se cuvine... Praful confirmă...

— Știu și eu ce confirmă, îl întrerupse Ad. Mocanu. Privește sticla în cauză. A curățat-o cineva ?

— Exclus, *Sir !* Personalul nostru e stilat și cult. Iar în cambuză nu intră fitecine !

— Lasă cambuza ! Ce drakku e aia cambuză ? Cum îți explici că pe sticla de șampanie a contelui nu se afla măcar un fir de praf care să-i asigure autenticitatea ?

— Nu-mi explic în nici un fel, *Sir !*

— Nu sînt lord, făcu, vag plictisit Ad. Mocanu. (Se prefăcea !) Cum a ajuns sticla de șampanie, fără praf și pînze de păianjen, aici, în *rezervele speciale* ale lui Yholdy, iar apoi pe masa lui ?

— Hei, tu ! răcni Lino Martin către un tinerel ce se afla la o respectuoasă distanță, tu ai destupat sticla ? Erau intacte sigiliile ?

— Eu, domnule...

— Nu mai trăncăni atît ! Nu ți-a sărit în ochi că sticla e prea curată ?

— Pe onoarea mea, nimic nu mi-a sărit în ochi, eu nu mă...

— Era intact sigiliul ?

— Yes, *Sir*. Atît cît mă pricep eu.

— Și cum drakku te numești ?

— Buster Meerson, domnule.

— Și cît de bine te pricepi, Buster... Keaton, sau cum drakku te-o fi chemînd ?

Barmanul, om în vîrstă, luă apărarea copilului. „Se pricepe și el cît poate, mister. Și în orice caz, el n-are nici o vină !"

Adrian Mocanu reveni în oficiu. Căscară ochii la sticlă. Era pudrată ca o tîrfă. Tînărul inspector puse în lumină un șir de fotografii reprezentînd nu chipuri de femei frumoase.

— Am identificat pe sticlă amprentele a patru persoane, vorbi sigur și foarte competent. Doar ochelarii îi lipseau, pe nas, ca să pară și mai competent. Aceste *mo-*

nodeltice îi aparţin contelui de Yholdy. A luat sticla în mînă, a examinat-o, bănuitor cum era... Şi acum... Ad. Mocanu apucă nonşalant mîna barmanului care, cît era el de namilă, se sperie, inspectorul o reţinu, o răsuci cu palma în sus şi scoase din buzunar revol... ba nu, nu revolverul ci buna şi bătrîna lupă. Cercetă, compară, pronunţă : Da ! O adeltică simplă. Iat-o şi pe sticlă. Amprenta dumitale, domnule barman.

— Dar, domnule, eu..., încercă să protesteze namila.

— Ştiu, ştiu ! Dumneata ai scos sticla din ladă, prin urmare e normal. La timpul cuvenit, vom cerceta şi conţinutul celorlalte sticle, să vedem dacă nu sînt îmbîxite cu stricnină, arsenic, acid oxalic sau mai ştiu eu ce dărcie... Acum, tu, băiete... cum spuneau că te cheamă ? Buster Meerson ? Frumos nume. Fii copil cuminte şi întinde lăbuţele aici pe masă.

Între altele fie spus, Ad. Mocanu era abia cu puţin mai vîrstnic decît „copilul".

— E limpede. Această *dextrodeltică* îţi aparţine. Normal, l-ai servit pe conte.

Băiatul respiră uşurat. Şi-şi retrase „lăbuţele".

Ad. Mocanu îşi privi auditoriul uimit de atîta erudiţie şi conferenţié cu şi mai mare importanţă.

— Am lăsat, nu întîmplător, la urmă aceste bidelfice cu spirale. Priviţi-le !

Se zgîiră la sticlă, dar nu distinseră cîne ştie ce. Trebuia să fii un specialist...

— Acum, făcu Adrian Mocanu, comparaţi această adeltică prin formă, cu *dactilograma* alăturată. Sînt identice.

Hobson se holbă, mormăi, se întoarse către ofiţerul bolnav de icter. „Tu ce zici, Martin ?"

— Da... par să fie identice. Ale cui sînt aceste amprente ?

— Probabil ale otrăvitorului.

— Şi cine e persoana ?

— Fii amabil, domnule ofiţer secund, şi citeşte ce scrie pe verso !

Hobson întoarse fotografia şi citi :

— Abatele de Ferarra.

Se lăsă o tăcere. Şi după ce tăcerea se lăsă, se ridică.

— Nu-mi vine să cred, mîrîi Hobson.

Lino Martin puse întrebarea pe care inspectorul Mocanu o aştepta şi pentru care îşi pregătise răspunsul.

— Cum se face, mister, că aveţi amprentele Abatelui de Ferarra. ?

— Simplu ! După ce s-a tras pe „Calea Faraonilor", am recoltat, mai mult din curiozitate, urmele dactiloscopice ale mai multor persoane, şi în primul rînd ale Abatelui, după ce am constatat că una dintre reverende îi dispăruse. A fost simplu. Am luat de pe masă paharul din care Abatele îşi sorbise raţia de rom.

— Dar e un non-sens. Doar nu vrei să spun că Abatele a tras asupra propriei sale persoane ?!

— Nici vorbă de aşa ceva. Altcineva a tras. Poate chiar contele. Vreau doar să arăt clar că Abatele e implicat în această afacere a otrăvirii. Amprentele sale nu aveau ce căuta pe sticlă.

— Şi acum ce facem ? întrebă Hobson. Era un marinar destoinic, dar afacerile criminale îl depăşeau şi-l plictiseau. Reinhard ! Dă-mi un gin dublu. Serveşte-i şi pe domnii, dacă doresc.

— Imediat, *Sir*, se execută barmanul, bucuros că intră iarăşi în meserie. Şi manevră sticlăria cu iscusinţa unui scamator.

— Iată ce facem, dacă vrem să efectuăm o anchetă serioasă, zise Ad. Mocanu. Îl eliberăm pe comisarul Cornea. Fără marea lui experienţă, n-o scoatem la capăt. Arestarea lui a fost o neghiobie — Ad. Mocanu îl privi chiorîş pe Lino Martin. Faptul că se afla la masa contelui, nu-l implică în nici un fel. Să nu uităm că însuşi contele l-a invitat la masa lui.

— Era amantul marchizei, pară Lino Martin.

— Cu atît mai puțin l-ar fi otrăvit el pe conte. Logic ar fi fost ca domnul de Yholdy să-l otrăvească pe comisar!

— Dar marchiza ? întrebă Hobson.

— Ridicați orice interdicție cu privire la persoana ei, dispuse Ad. Mocanu.

Un psiholog isteț ar fi remarcat o ușoară nesiguranță în glasul inspectorului, dar nu existau psihologi în preajmă, și cu atît mai puțin psihologi isteți...

Hobson se opri la ușa apartamentului ocupat de marchiză și-i spuse marinarului pus de gardă că doamna e liberă, dar să nu fie trezită, să i se comunice abia dimineața, cînd ușa se deschise și marchiza de Brinvilliers, frumoasă ca o lalea neagră, poate din cauză că purta o rochie de catifea neagră, ieși surîzătoare și ironică.

— Ați venit să mă duceți la eșafod ? sînt pregătită !

— O străbunică a dumneavoastră a fost dusă la eșafod în Place de Grève în 1676. Noi am venit să vă cerem scuze și să vă spunem că sînteți scoasă de sub bănuială, zise Ad. Mocanu politicos dar foarte distant. În viața lui nu mai fusese atît de distant... Și de la distanța aia, ce părea incalculabilă, adăugă : Să fiți... *Domina*... cu ochii în patru. E posibil... o posibilitate doar teoretică... hm ! ca și viața dumneavoastră să fie sub amenințare.

— Pe mine nu mă sperii cu fleacuri, domnule ! răspunse, dulce, marchiza.

— Așa e ! Pe doamnă nu o sperii ușor, răsună o voce.

Era vocea căpitanului Haag.

Care se și retrase.

— De ce, spuse Lino Martin, dacă îl bănuiești pe Abatele de Ferarra, socoți că viața marchizei e în primejdie?

— *Auri sacra fames !* răspunse Ad. Mocanu. Dar nu e pentru tine, icterosule ! Dacă vrei să înțelegi ceva, trebuie să înțelegi că pe nava această pașnică mai pot exista și alți maniaci ai otrăvurilor sau ai pistoletului.

— Pretinzi că aș fi un incompetent ?

— *Eşti* un incompetent !

Lino Martin îşi preschimbă strîmbătura în zîmbet. Şi chiar zîmbi — oricît de forţat.

— Eşti un om ciudat, domnule inspector !

— Cu toţii sîntem nişte oameni ciudaţi. Dar care dintre noi e cel mai... ?

Avură imediat dovada că inspectorul nu exagera. În orice caz nu exagera întru exagerare... Maximilian Cornea se ridică din faţa măsuţei rotunde de sub hublou şi citi de pe o foaie de hîrtie : „9,4608, înmulţit cu 10 la puterea 21."

— Ce se întîmplă, domnule comisar ? întrebă mohorîtul Hobson.

— Sau, dacă preferaţi, 9.460.800.000.000.000.000. Atîţia kilometri face lumina într-un miliard de ani. Nu vă dă de gîndit ?

— Să-l chem pe doctor ? întrebă ofiţerul secund.

— Nu pentru mine, spuse Maximilian Cornea.

— Mergem să-i facem o vizită de curtoazie Abatelui de Ferarra. Dracu ştie ce ne aşteaptă acolo, zise Ad. Mocanu. Hei, tu, acela !

Un matelot se apropie. Probabil un lup de mare ce avea insomnii...

— Îl găseşti — zise secundul Hobson — pe doctorul Hopkins, în cabina doamnei Harpers... pe culoarul Hubert.

„Totul se leagă", medită Ad. Mocanu în legătură cu această înlănţuire de „H"-uri. Peste două minute, medicul apăru, furios. Peste un alt minut, comisarul, inspectorul, secundul Hobson, doctorul Hopkins şi „filipinezul" Lino Martin, îşi lipeau urechile de uşa Abatelui de Ferarra. În cabină, o voce grea, nu o voce de convertitor întru credinţă, rostea, ca-n filme : „Mai ai zece secunde... nouă... opt, şapte...".

Înainte de a fi rostit cuvîntul *şase*, mai exact, între *şa* şi *se*, comisarul Maximilian Cornea, şeful celebrei Brigăzi a 3-a Criminale, aruncă toate kilogramele sale asupra uşii,

concentrate în vîrful unui picior. Ușa nu se deschise, nu se desprinse din țîțîni, ci se despică... Făcuseră economie de lemn ăia de construiseră nava de lux „The Silver Bird"... Între două placaje se afla rumeguș... Subțire ușa dar, în schimb, în cabină, „peisajul" merita toți banii. Un maidăr de bani-valută.

Dumnealui, sfinția sa, Abatele de Ferarra, o atît de influentă față bisericească, se găsea în delicioasa situație de a fi lungit în patul său personal — cușetă — și părea să fie legat cobză. Nu părea, ci chiar și era. Dumnealui, domnul Beau Barthelemy, cu fața lată, cu nasul turtit bine de unul sau doi pumni încasați cu unul sau doi ani mai nainte, pe scurt domnul *B.* — „Banditul" — care nici măcar nu era „beau", ațintea asupra tîmplei Abatelui o bijuterie. Nu chiar o bijuterie, ci un pistolet cu vagi reflexe argintii. Una din acele delicate scule ce pot fi întîlnite în poșetele tinerelor doamne ce vor să se apere de agresori. Deși delicat, deși argintiu, pistoletul de calibru mic era în stare să ucidă.

Din reflex profesional, domnul *B.* întoarse arma către ușă. Din ușă, alte cîteva arme, mai puțin delicate, îl priviră. Fu impresionat, dar nu din cale-afară. Probabil mai trecuse prin asemenea stări. Frumosul Beau... Comisarul Maximilian Cornea, singurul neînarmat, înaintă cu vădită plăcere. Arogant, bărbat fatal și, ce este al lui, nepăsător față de primejdii mici. Numai florile carnivore ce răsăreau fără motiv din ocean îl impresionau. eîteodată.

— Să nu mai facem pe caraghioșii ! Dă-mi jucăria, domnule Beau !

Reținuse numele, ticălosul de comisar. Dar asta era meseria lui.

Banditul nu încercă vreo scamatorie. Poate că i-ar fi reușit Mai mult ca sigur, nu. Și era conștient că nu. Depuse pistoletul cel drăguț în mîna comisarului. Și chiar reuși să zîmbească. Gangsterii ce reușesc să zîmbească oricînd sînt cei mai autentici gangsteri.

— Chiar ! se exprimă frumosul... Beau. Făceam pe caraghioşii... Zîmbetul i se lăţi pe faţă ca o băltoacă. Chiar ! Ne jucam !

— Bine ! Dezleagă-l în joacă pe Abate, domnule Beau. Porunca fu îndeplinită. Ce faci, domnule de Ferarra ? Nu-l poţi spovedi pe domnul Barthelemy decît sub ameninţarea pistoletului ?

Abatele îşi dezmorţi mînile. Îşi turnă rom. Sticla se afla chiar lîngă noptieră. Sorbi şi zîmbi degajat.

— Pare caraghios, neverosimil chiar, dar, cu adevărat, ne distram. Am făcut colegiul împreună cu prietenul meu Beau. Ne jucam şi noi ca toţi copiii de-a banditii şi poliţiştii... iar acum, în amintirea tinereţii duse...

— Prin urmare, nimeni nu a vrut să împuşte pe nimeni ? Nimeni n-a ameninţat pe nimeni ? Nu există nici o reclamaţie ?

— Nici o reclamaţie, confirmă Abatele. Eu şi cu Beau sîntem vechi amici.

— Există un cap de acuzare împotriva dumneavoastră, domnule de Ferarra ! Se pare că aţi contribuit la otrăvirea contelui de Yholdy.

— A fost otrăvit contele ? Vai de mine ! Cînd ? Cum ?

Banditul de Abate părea foarte sincer. Atît de sincer, că de emoţie îşi mai turnă nişte rom.

Maximilian Cornea şi Ad. Mocanu traversară puntea centru şi intrară în cabina 12.

— În fond, ce naiba s-a întîmplat, Adrian ?

Trecuse mult de miezul nopţii, era cartul fantomelor... dar cine avea chef să doarmă ? Comisarul turna în pahărele un lichid mai străveziu decît lacrima unei fecioare. Inspectorul fu străbătut de un fior.

— Ce e cu tine, puştiule ? A intrat spaima în toţi ? Crezi că vreau să te otrăvesc ? E bun whisky-ul, bun ginul, chiar şi porcăria aia de Martini o suport. Dar asta e

țuica primită de la inspectorul Iuga Martin, băiatul acela deștept care ne-a scos din încurcătură la Cluj.

— Am comis un fals, și nu știu dacă era cazul, spuse Ad. Mocanu. Își scărpină creștetul capului. Tipii ăștia, în frunte cu Lino Martin, se pricep la amprente așa cum mă pricep eu la pisici... De fapt, nu e bună comparația, eu mă pricep un pic la pisici. Dar pe caraghioșii ăștia i-am lucrat cum am vrut. Domnule comisar...

— Haide să gustăm din țuica asta ardelenească, altfel ne ciumurlim. Nu vreau să te otrăvesc, puștiule, fii convins !

— Domnule comisar...

— E trecut de miezul nopții. Poți să-mi spui pe numele mic.

— Bine, Maximilian. Sau, dacă preferi, *Maximilien*... Am găsit pe sticla aia blestemată tot felul de amprente, ale contelui, ale barmanului, ale boy-ului și ale...

— Ale Abatelui de Ferarra.

— Nici vorbă de așa ceva.

— Ale cui, atunci ? Ale mele ? Ar fi culmea !

— Ale marchizei.

— Nu mă zăpăci, puștiule. De unde ai tu amprentele doamnei de Brinvilliers ?

— Cînd te-ai întors în noaptea aceea din cabina Joséphinei ai adus un pocal gingaș, cu amprentele ei. Pentru orice eventualitate. Am studiat amprentele. Le-am fotografiat. Pentru orice eventualitate...

— Ai să ajungi un mare detectiv, puștiule. Dar în nici un caz mai mare decît mine.

— Am să încerc să păstrez mereu o juma de milimetru diferență...

— De ce ai ținut în acest caz, s-o eliberezi pe marchiză?

— N-are unde fugi... De fapt, pe tine am vrut să te eliberez fiindcă... deocamdată, singur, nu pot să ajung la un rezultat. De-aia am inventat un fals culpabil — știu eu dacă fals ?

— Așa deci... Fără mine...

— Chiar așa ! Găsind un fals vinovat în persoana Abatelui, trebuia să vă eliberez împreună — și pe tine, și pe marchiză.

— Ce strategie, puștiule ! Tot timpul mă imiți.

— Dacă imiți un idiot — spuse Ad. Mocanu, nu ești decît un ridicol. Cînd imiți un grand seigneur, ești doar pe jumătate ridicol. Tu, *Maximilien,* nu ești un grand seigneur. E trecut de miezul nopții...

Maximilian Cornea, marele polițist, izbuti să surîdă.

Ad. Mocanu continuă cu întrebările.

— Care pot fi relațiile reale dintre Abate și Bandit ? Care e „jocul" lor ? Ce rol are „Cartoforul" din revolverul căruia s-a tras asupra Abatelui — după cum pretinzi tu ?

— Iar tu nu ești convins ?

— Nu, zise „puștiul".

— Să mă ia dracu dacă cobor de pe „The Silver Bird" înainte de a face lumină !

— De acord, *Maximilien.* Am să te ajut. Și acum am să gust din țuica ardelenească a lui Iuga Martin. Inspectorul sorbi, apoi avu un mic surîs răutăcios. Știi ce cred eu, *Maximilien ?* În cazul acesta, Iuga Martin este omul care ne lipsește. Te superi ?

— Puștiule ! își încruntă sprîncenele comisarul. Iuga Martin e un băiat deștept. Dar nu e totdeauna mai deștept decît mine. Ai înțeles, puștiule ?

— Nu e obligatoriu ca totdeauna cineva să fie mai deștept decît altcineva, domnule comisar. E în funcție de poziția astrelor.

— Ești mistic ! Un detectiv nu are voie să...

— Nu știu ce înseamnă a fi mistic. Dar un polițist ce lucrează sub ordinele domniei voastre de doi ani, o lună și șapte zile și... 48 de minute, are suficient timp să vă cunoască. Cu condiția ca să nu fie un *grand gredien,* ca să

folosim din plin limba engleză... Ad. Mocanu zîmbea. Și superiorul său zîmbea.

— Fie, acceptă Maximilian Cornea. Voi rezolva cazul cu ajutorul tău. Ai ceva împotriva marchizei ?

— Această femeie — ca orice femeie — este elementul ce complică lucrurile, se eschivă și se explică abilul Adrian Mocanu.

— Ele, femeile, totdeauna creează complicații. Dar ce ne-am face fără ele ?

— Eu o cred nevinovată, merse mai departe Ad. Mocanu.

— Nevinovată și fermecătoare... ca o vrăjitoare și o otrăvitoare, completă Maximilian Cornea. Ești obosit? Nu? Nici eu. Mai întîi, se trage din revolverul „Cartoforului" în Abate. Ce dovezi avem ? Fragile. Absența faimoasei reverende ? Chiar și o veveriță ar surîde...

— Veveritele totdeauna surîd, comentă Ad. Mocanu.

— Mai ales cînd le dai nuci... Cine a tras ? „Cartoforul"? Are un alibi, dar dacă facem praf alibiul ? Doi : Yholdy moare otrăvit cu stricnină...

— Ba nu, *Maximilien,* îl corectă pe șef Ad. Mocanu. Alta este formularea pentru punctul doi : marchiza de Brinvilliers îl corupe pe marele Maximilian Cornea și-l *imploră* să vegheze asupra fragilei existențe a soțului ei.

— Nu mă întrerupe, puștiule. Contele, otrăvit de spaimă — și nu numai de spaimă — mă invită la un pahar și-mi cere *și el,* să-l ocrotesc, ținîndu-i cît mai multă vreme soția în pat. Patru — patru de la pat. Contele bea șampanie și moare. Cinci. Eu și cu marchiza sîntem puși în cătușe...

— Nu chiar în cătușe...

— Nu chiar... dar dacă tot trebuia să fim puși sub stare de detenție, de ce nu ne-au rezervat aceeași celulă ?

— Justiția e nemiloasă, parcă nu știi ? Șase : Abatele este legat la pat și numărat, ca la box...

— O mică răfuială între „gorile"...

Se făcuse prea tîrziu, sau prea devreme pentru a ajunge la o concluzie. Ad. Mocanu se duse în cabina lui, la cul-

care, la rîndu-i şeful Brigăzii a 3-a Criminale dormi adînc şi fără vise pînă ce uşa lui fu deschisă. Privi ceasul. Ora nouă dimineaţa, oesigur i se aduce cafeaua, dar în loc de cafea neagră răsări figura întunecată a secundului Hobson. Ofiţerul nu făcu nici o întroducere protocolară, nici măcar nu dădu bună dimineaţa. Zise :

— Căpitanul Haag e mort.

Comisarul sări din pat, mai stacojiu decît pijamaua lui, tot stacojie.

— Împuşcat. Pe o scară secundară între puntea *A* şi *B*.

— Cine se afla în preajma lui ?

— Marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy.

— Tot timpul ne împiedecăm de ea...

— Şi dumneavoastră v-aţi împiedecat, domnule comisar !

Cei doi bărbati se scrutară cu asprime. Chiar atunci intră băiatul cu cafeaua. „Lasă cafeaua şi dispari !" porunci Hobson.

— Domnule secund Hobson...

— Acum sînt căpitan !

— Aşa, deci... Detectivul îşi scărpină bărbia ; îl examină fără grabă pe proaspătul căpitan. Şi oare ce gînduri îi treceau prin cap ?

— Care e scopul vizitei, capt'n ? Îmi ceri concursul sau mă arestezi ? Hobson îl privea pe comisar. Ambii se priveau. Ambii se priveau de la un nivel de demnitate. Interesant e că nu se temeau unul de celălalt. Poate că nici nu aveau motive. Era înarmată ?

— Nu, domnule detectiv. În orice caz, nu era înarmată în momentul cînd a sosit acolo doctorul Hopkins şi ofiţerul Lino Martin.

— Alţi doi oameni de care mă împiedic mereu.

— De cînd au urcat la bord marchiza şi contele, fiecare se împiedeca de celălalt, tot timpul, observă, nu fără rezon Hobson. Aceştia doi au stricat echilibrul. Procedează cum crezi, domnule comisar *Corneya.*

— Maximilian Cornea, mister Hobson. Procedez ! Încep chiar cu dumneata. Dă-mi te rog arma !

Hobson îi întinde obuzierul de 45, comisarul îl mirosi, îl aruncă neglijent.

— Domnule Hobson, aveai vreo şansă să ajungi căpitanul lui „The Silver Bird" ?

— Nici una. Cîtă vreme era în viaţă căpitanul Haag.

— Îţi dai seama că e o afirmaţie gravă ?

— Eu nu glumesc niciodată, domnule !

— Rău faci. De ce nu ţi-ai căutat un post de comandant ? Îl meriţi.

— Nu mai am treizeci de ani, domnule. Aceasta e vîrsta la care doreşti să ajungi căpitan de navă. Am trecut de patruzeci. M-am obişnuit cu nava asta. Şi nava cu mine. Să mergem. Îmi iau revolverul ?

— *No*, capt'n ! Nu pot conduce neînarmat o cercetare criminală.

— Ţi-l împrumut. Mai am unul.

— Am să-l examinez şi pe acela, dacă nu te superi, domnule căpitan Hobson ! În caz că vi se întîmplă ceva — doamne fereşte — cine devine căpitan ?

— Primul ofiţer, Cohl.

— Şi dacă piere şi acesta ?

— Ofiţerul cu navigaţia, Grierson.

— Dar dacă e înlăturat Grierson ?

— Urmează ofiţerul mecanic, Gruel.

— Sper să nu ajungem atît de departe... Această ierarhie este conform tradiţiei, sau...

— Tradiţia, împletită cu Regulamentul *Companiei Falstaff*.

— Clar. Să mergem.

Fie că-l treziseră împuşcăturile, fie că fusese anunţat şi el, Adrian Mocanu se şi afla în plină activitate şi efectua nişte măsurători. Joséphine de Brinvilliers, întinsă pe un şezlong, părea leşinată sau se prefăcea. Bluza ei, în toate culorile curcubeului, o prindea grozav, numai că nuanţele

mai roşii ale curcubeului erau de fapt pete de sînge. Lino Martin se prefăcea că-l ajută pe Adrian Mocanu. Doc Hopkins căsca după o noapte obositoare, şi nu se prefăcea. O droaie de curioşi urmăreau de la distanţă spectacolul. Nici ei nu se prefăceau. Un glonte lovise inima, un altul perforase gîtul. Căpitanul Haag era mort de-a binelea. Oare vioara lui murise împreună cu el ? Dar *portretul*, în ce poziţie se afla ?...

Căpitanul Haag zăcea la baza scării secundare dintre *A* şi *B*, capul îi rămăsese pe ultima treaptă, parcă s-ar fi rezemat... În realitate se rostogolise. Balustrada scării şerpuia în spirală, terminîndu-se într-un cap de şarpe. Acolo se rostogolise Haag. Pe figura lui încremenise pentru totdeauna acel inexplicabil zîmbet melancolic. Maximilian Cornea îl studie. Oare a fost un marinar destoinic... Se pare că da. Ce l-a dus la pierzanie ? Ce duce la pierzanie un bărbat ? Aproape întotdeauna, o femeie... Cine l-a otrăvit pe conte ? Nu cumva Haag ? De ce ? Dar pe Haag cine l-a „otrăvit" ? Maximilian Cornea înaintă către şezlogul marchizei şi-i luă mîna. Frumoasa femeie deschise ochii. Nu era leşinată.

— Ce faci, *Maximilien* ? Vrei să-mi săruţi mîna ?

— Această mînă merită să fie sărutată oricînd. Deocamdată însă vreau, în lipsa posibilităţii de a face proba de parafină, să mă conving că această mînă gingaşă nu miroase a praf de puşcă.

Fără sfială comisarul duse la nas mîna marchizei şi adulmecă exact ca un — ceea ce şi era — ca un copoi. Zîmbi şters.

— Mergeţi şi vă schimbaţi, lady. Domnule căpitan Hobson, te rog pune nava la... cum se zice ?

— La capă ?

— Exact. Sau cam aşa ceva. Tu ce faci aici, puştiule ?

— Am făcut fotografii, contrare, de orientare, încrucişate, iar acum măsuram...

— Lasă-te de fleacuri. Dar dumneata, domnule Lino Martin, ce cauţi aici ? Pe mine ? Fii bun şi caută-mă la tribord !

— De ce să te caut acolo, cînd eşti aici ?

— De cînd l-ai bănuit de asasinat, comisarul nu te simpatizează, Martin. Normal. Nici eu nu prea te-aş iubi dacă m-ai trimite la răcoare. Ocupă-te de treburile curente, fii amabil ! ordonă, fără amabilitate Hobson.

Lino Martin se îndepărtă ţeapăn ca un brici. Ca un brici galben.

— Ambele răni sînt mortale. Ucigaşul ar fi putut face economie cu cel puţin un glonte, observă doctorul Hopkins. Primul proiectil a traversat gîtul, a ricoşat şi s-a pierdut. Al doilea s-a oprit probabil printre vertebre. Am să-l extrag. E nevoie ?

— Mă tem că da, Doc... Hopkins se strîmbă. Rugaţi-o pe doamna de Brinvilliers — urmă comisarul — să pofteaască în careu, de îndată ce se poate ţine bine pe picioare. Vreau să am o conversaţie cu această lady, asistat doar de ajutorul meu. Ai ceva împotrivă, capt'n ?

— Procedează cum crezi !

— „Această lady" s-a şi schimbat şi se ţine foarte bine pe picioare, se auzi vocea marchizei.

Comisarul nici n-o privi. Zise :

— Poate fi ridicat şi dus, căpitanul. Să nu se mai fîţîie nimeni pe aici ! Să mergem, doamnă. Eh, da... există pe bord vreunul ce ştie să cînte la vioară ?

De faţă cu Adrian Mocanu, dar ignorîndu-l, marchiza spuse :

— Nu m-am prefăcut, *Maximilien !* Te-am iubit, şi poate că te mai...

— Adrian, te rog să notezi, ca un grefier, punctele esenţiale, şi să intervii cînd crezi că e cazul. Dar să nu exagerezi, nu e chiar un interogatoriu. Căpitanul Hobson, care, întîmplător, se află şi el pe lista suspecţilor, mi-a solicitat, iarăşi, concursul. Doriţi să beţi ceva, doamnă ?

— Nu, mulţumesc.

— În acest caz, ne vom abţine şi noi... Căpitanul pare să aibă încredere în mine. Poate să fie o tactică... poate să fie altceva...

— Îmi ţii o prelegere, *Maximilien ?*

Interveni Adrian Mocanu :

— Îi place să se audă vorbind. Poliţiştii sînt la fel ca şi avocaţii, le place propria voce.

— Nu fi obraznic, puştiule. Cînd iei cuvîntul în instanţă, ia cuvîntul doar cînd instanţa ţi-l dă. Doamnă ! Eu şi cu puştiul ăsta care e, ciudat, inspector de poliţie, sîntem în concediu, iar de cînd sîntem în concediu, muncim mai mult decît în zilele lucrătoare. Nu uita, Joséphine, că şi eu ţin la dumneata. Par un om vesel, dar în realitate sînt un om trist. Şi de-aia m-am făcut poliţist.

— În limba romînă asta ar rima, observă „puştiul".

— Taci. Am fost un tînăr înzestrat. Am frecventat Arhitectura. Dar la un examen foarte important, la care mă şi pregătisem temeinic, s-a întîmplat unul dintre acele ghinioane care-ţi schimbă cursul vieţii... Ce ar fi totuşi să bem ceva ? Anchetele astea matinale îţi usucă gîtul ! Da ! La acest examen am văzut răsărind în faţa mea o floare înaltă, purpurie, o floare carnivoră şi... m-am trezit la o clinică. Icter mecanic, sau cum drakku-i zice. Mîncasem, cu o zi sau două înainte, cu un amic, două kilograme de halva.

— Şi — observă marchiza — de-aia ai chef să bei acum, fiindcă ai ficatul în pioneze ?

— De fapt, nu beau. Mă prefac. Am ratat Arhitectura. Şi ce planuri aveam ! Le Corbusier, pe lîngă mine...

— Le Corbusier nu mă impresionează, zise marchiza. O mulţime dintre aberaţiile arhitecturii moderne i se datorează... Oricum, ai reuşit să mă înduioşezi, *Maximilien !* A fost cel puţin bună halvaua ?

— Nu vă lăsaţi păcălită, doamnă, interveni Ad. Mocanu. Şeful ăsta al meu n-a frecventat Arhitectura şi cu greu poate deosebi un parter de un subsol. Dar el aparţine

școlii clasice, încearcă să vă intoxice cu ceea ce se numește în termeni juridici „ascultarea învinuitului", partea „conversație prealabilă".

Marchiza purtă privirea ei verde de la unul la celălalt. Comisarul nu părea intimidat.

— Bravo, Adrian ! Faci exact jocul meu. *Domina !* Ce părere ai, asupra cui s-a tras ? Cine trebuia să fie ucis, Domnia ta, sau căpitanul Haag ?

— Nu știu, *Maximilien.* M-am trezit dis-de-dimineață. Nu am un somn ca lumea... Soarele izbucnea din ocean. Singură, am inspectat punțile. Ce speram ? speram să întîlnesc un om cu care să schimb o vorbă. Speram să ai și tu o insomnie și să te văd. Dar tu — ce oroare — dormeai. Numai cîte o stewardesă ducea însetaților tava de argint, iar barmanii își aranjau tejgheaua. La comandă, ofițerul de punte mi-a oferit o cafea. Cred că știi. M-am întors în apartament : patru încăperi — le cunoști ! — dar parcă nu încăpeam în ele, am ieșit iar. Am văzut, sau mi s-a părut că văd, o floare țîșnind din ocean...

— Și tu ? !

— Ce și eu ?

— Nimic. Te ascult, lady.

— O viziune măreață și înfricoșătoare. Străvezie în sclipirea dimineții, carnivoră, amenințătoare, imploratoare în același timp, floarea cînta, vorbea, povestea și tăcea. Era un amestec de durere, de bucurie, de plăcere și de disperare... nu sînt sigură de nimic. Doc Hopkins a ieșit din cabina doamnei... în fine, dintr-o cabină și m-a întrebat dacă mi-e rău. A încercat să-mi ofere, un medicament, o băutură, să mă susțină. M-am debarasat de el. Așteptam ceva. Poate așteptam să apari tu... dar tu sforăiai încă.

— Cît se făcuse ceasul cînd ai ajuns la scara dintre *A* și *B* ?

— Te previn, marchiză, că aici începe adevăratul interogatoriu, mîrîi Ad. Mocanu.

— Ce echipă stranie de anchetatori ! Nu-mi pasă și nu

știu cît era ora, fiindcă nu am ceas. Printre cadourile *ce nu mi s-au făcut,* figurează și un ceas. Iar eu sînt prea bogată ca să-mi cumpăr din proprie inițiativă un ceas. Am început să urc scara cînd, deodată, am auzit de jos vocea căpitanului Haag : „Lady..."

— Pe care treaptă te aflai ?

— De unde să știu ? A cincea, a șasea ? Poate că intenționam să ajung pe puntea soarelui... cînd am văzut că Haag începe să urce către mine cu un revolver în mînă. Parcă aș fi văzut capul Meduzei... căpitanul Haag a ridicat revolverul, e beat și are să mă ucidă, mi-am zis, dar el a zis : „Ia-l ca să te poți apăra !" Am luat arma. L-am ascultat. Cred că Haag se afla două sau trei trepte mai jos. Țineam uluită revolverul în mînă, căpitanul se pregătea să-mi explice nu știu ce — așa cred, — cînd se pare că el — eu nu — a auzit ceva. S-a întors brusc, a privit în jos, a văzut ceva — eu n-am văzut, și a strigat : „DON'T SHOOT ! Nu trage !" Și-n același timp suia, cu spatele către mine, cu fața către acel inamic invizibil pentru mine, ca și cum ar fi vrut să mă apere cu trupul său, și-n același timp s-a tras de două ori, căpitanul s-a prăbușit.

— Ce ai făcut cu arma ce ți-a dat-o ?

— Am aruncat-o peste bord.

— Ce greșeală ! Te-a văzut cineva ?

— Nu știu. Am impresia că nu.

— Cunoaște cineva versiunea aceasta ?

— Nimeni în afară de voi doi.

— Chiar ai avut impresia că Haag vrea să te apere cu trupul său ?

— Am avut această impresie.

— A mai spus ceva căpitanul Haag ? întrebă Ad. Mocanu.

— A spus... a încercat să spună. Avea gîtul străpuns de glonte și sîngele țîșnea.

Comisarul se repezi la barul din careu și turnă într-un pahar.

— Bea, te rog. Nu te ţii chiar atît de bine cum pretinzi. Şi e cazul să te ţii bine, doamnă ! Nu rezolvi nimic cu leşinuri autentice, sau simulate. Ne vei răspunde peste aproximativ un ceas la următoarele întrebări : încotro privea Haag, împotriva cui s-a tras, împotriva ta sau a căpitanului, şi ce a izbutit să mai pronunţe căpitanul Haag. Meditează cu grijă !

Pe punte îi întîmpină căpitanul Hobson.

— Observ, zise comisarul, că ai luat arma de rezervă.

— Fiindcă, replică Hobson, de la o vreme, pe nava *mea* nu e cazul să umbli neînarmat. Vrei să-l examinezi ?

— Cabina fostului căpitan e păzită ?

— Bineînţeles. *Plecarea* căpitanului Haag are loc la amiază. Sau ai ceva împotrivă ?

— Nu, Hobson. Cred, de altfel, că Haag nu se mai simte bine pe această navă... e prea uscat pe dinăuntru... cred că în adîncul oceanului îşi va recîştiga ceva din mediul obişnuit...

Hobson se îndepărtă fără să reacţioneze în vreun fel la humorul cam macabru al comisarului. Cei doi poliţişti traversară puntea A, apoi puntea soarelui, conştienţi că pasagerii îi urmăresc ca pe nişte miracole ambulante, şi ajunseră la scara secundară, păzită de un matelot ce avea misiunea de a-i descuraja pe curioşi. Discutară cîteva clipe. Marinarul se apropie. Era tinerel şi fercheş. Era poate un viitor amiral, însă deocamdată arăta doar ca un june care încearcă să-şi dea importanţă. Totuşi spusele sale nu erau lipsite de bun simţ. Cum cei doi detectivi conversaseră între ei pe româneşte, oricum le venea mai la-ndemînă, matelotul spuse : „Nu înţeleg limba în care vorbiţi, dar cred că ştiu ce vă interesează."

— Şi ce dacă ? Ce ştii ?

— Vreţi să aflaţi părerea mea. Eu cred că s-a tras fie din „Culoarul Dorului" (altă fantezie a „Companiei"...), fie din ghereta tambuchiului, fie de după barca de salvare amarată acolo...

Îndreptîndu-se către apartamentul marchizei, se ciocnirâ de Lino Martin. „Știu că nu mă simpatizezi, copoiule ! Dar ce, parcă eu te simpatizez ? N-are importanță !"

— Dar ce are importanță ?

— Următorul fapt : am văzut-o pe doamna de Brinvilliers aruncînd în mare un revolver, imediat după asasinarea căpitanului Haag. Cred că sînt singurul care știu că marghiza avea un revolver și l-a aruncat în mare.

— Vrei să insinuezi că marchiza... ?

— Nimic. Nu insinuez nimic. Dar am văzut și vreau să se știe.

— Nu ești singurul care știe ! Unde te aflai de ai văzut atît de bine ?

— La hubloul din spate al postului de comandă. Dar dumneavoastră unde vă aflați ?

— Prin preajmă !

— Atunci poate că *din nou* sînteți vinovatul ! rosti sacadat ofițerul bolnav de icter.

— Poate, rosti nepăsător Maximilian Cornea. Dar lasă-mă să recunosc de bună voie, nu te mai amesteca, fiindcă vei lua calea revolverului aruncat de marchiză.

— Ce vrei să spui ?

— Că am să te arunc în mare !

— Nu știu, *Maximilien*. Nu mai știu nimic. Sînt mică și proastă, se exprimă clar marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy. Nu știu în cine a vizat teroristul, în mine sau în căpitanul Haag, nu știu din care parte s-a tras... nu știu... totuși...

— Totuși ?

— Nu sînt chiar atît de mică și atît de proastă. Cînd am văzut floarea carnivoră...

Detectivii schimbară o privire. A lui Ad. Mocanu era plină de suspiciuni. A lui Maximilian Cornea, încărcată de îndoieli. Era o privire de neîncredere între doi distinși colaboratori, între doi prieteni.

— În sfîrșit ! zise femeia, mult mai fermă. Nu sînt chiar atît de mică și de proastă. Căpitanul Haag, înainte de a se sfîrși, a spus ceva. Primul cuvînt... sau prima silabă, n-am reținut-o, dar al doilea cuvînt, sau poate un nume, cred că suna cam așa : „mec", sau „meic" sau poate „maic"....

— Care din ele ?

— Sînt totuși mică și proastă. Nu-mi dau seama.

— E un nume sau un cuvînt ?

— Poate fi „Mc" scoțian...

— Vrei să cadă vina asupra unui anume scoțian de pe vas.

— Nici vorbă de așa ceva, *Maximilien.* Jur !

— Bine faci. Eu am totală încredere în jurămintele femeilor ! De ce sticla cu șampanie otrăvită purta amprentele tale ?

— Purta amprentele mele ?

Ad. Mocanu : „Fii atentă, doamnă ! Aceasta nu mai e o „convorbire prealabilă, ci atac direct !"

Marchiza înclină fruntea și meditä puțin. Apoi se ridică. Era mlădioasă ca o trestie. Se duse la bar. Arătă un șir de sticle de șampanie.

— Sînt din rezervele contelui. Am cerut să mi se aducă și mie cîteva. Cred că aveam acest drept. Chiar eu le-am șters și le-am orînduit. Purtau, firește amprentele mele. Am răspuns la întrebare. Posibil că mi s-a furat o sticlă.

Maximilian Cornea : „Posibil. Dar nu e sigur".

Marchiza îl examină cu una din privirile ei foarte verzi.

— Oare n-ai observat că te-am servit cu șampanie de aceeași marcă din care bea și contele ?

Ad. Mocanu : „Nu, n-a observat. Era prea amețit..."

Comisarul : „Nu te obrăznici, puștiule ! N-am observat, așa e."

Ad. Mocanu : „În acest caz întrebarea se anulează de la sine."

Comisarul : „Repet, nu te obrăznici, puştiule !"

Marchiza : „Ba ai observat. Observi totul. Am dreptul la un advocat, dacă nu la mai mulţi !"

Ad. Mocanu : „Am să vă servesc drept advocat. Nu mai daţi răspunsuri pripite. Cu acest domn comisar nu e de glumit."

M. Cornea : „Iată-vă prevenită, doamnă ! (Ironic) Mă întorc pentru moment la contele de Yholdy. Eu dacă din întîmplare m-aş fi născut femeie şi aş fi avut ghinionul de a mă încurca cu un astfel de idiot, fie-i ţărîna uşoară..."

— Fie-i oceanul uşor, făcu advocatul apărării corectura necesară. Şi continuă : Ei bine, comisarul vrea să spună că şi el l-ar fi ucis pe conte. Adrian Mocanu o privi drept în ochi pe marchiză. Eu cred că dumneavoastră l-aţi otrăvit pe conte, doamnă de Brinvilliers ! E adevărat ? Răspundeţi cu da sau nu.

Marchiza : „Parcă pretindeai că-mi eşti advocat, domnule !"

Maximilian Cornea : „Rolurile se pot schimba iute şi sînt înşelătoare ca suprafaţa oceanului. În acest moment eu sînt advocatul. Şi în această calitate, cer radierea întrebării, ca fiind sugestivă."

Ad. Mocanu : „Mă opun radierii. O rog pe marchiză să răspundă."

Marchiza : „Prin urmare, acesta e sistemul vostru de a ancheta, domnilor... advocaţi ! Răspund : nu eu l-am otrăvit pe conte."

Ad. Mocanu. „Redevin advocat. Consider răspunsul satisfăcător. Continuaţi interogatoriul."

Comisarul : „Răspunsul nu mă convinge. Doamnă, cine l-a otrăvit pe conte ?"

Marchiza : „Nu ştiu, domnule !"

Comisarul : „Cine avea interes să-l otrăvească ?"

Advocatul : „Atenţie, doamnă ! E o capcană."

M. Cornea : „Sînteţi bogată, doamnă? Cît de bogată?"

Marchiza : „Atît de bogată încît nici nu știu exact cît. Bancheri mei de la Berna, Madrid sau Londra, v-ar putea informa exact. De asemenea advocatul meu din New York, Mr. Forest."

M. Cornea : „Contele de Yholdy era și el foarte bogat. Sînteți unica lui moștenitoare ?"

Marchiza : „După cîte știu, da..."

Ad. Mocanu : „Renunț, pentru moment la calitatea de advocat. Precizați, doamnă, ce înțelegeți prin *după cîte știu*.

Marchiza părea distrată și stînjenită și poate că și era.

— Dacă încercați să-mi puneți în cîrcă moartea soțului meu, comiteți o stîngăcie ! Nu mă interesa averea contelui și de altfel trăiam separat, bănește, și nu numai bănește, în ultimul timp. Sînt suficient de inteligentă ca să-mi dau seama că aș fi fost cea dintîi suspectă. Fie și acesta un motiv pentru care nu ar trebui să mă bănuiți. E adevărat, în ultimul timp îl uram. Și atunci, de ce m-am căsătorit cu el ? Sperînd că se va liniști și... oricît ar părea de ciudat, pentru a divorța : un divorț înseamnă despărțire definitivă, doream această despărțire definitivă. Există în America locuri unde poți divorța în cinci minute.

M. Cornea : „Nu ați explicat ce înțelegeți prin *după cîte știu*."

Marchiza : „Dacă sînt unica moștenitoare ? Da, după cîte știu... Însă contele era un om sucit, păcat că mi-am dat seama prea tîrziu, pentru că la început legătura noastră părea promițătoare... contele provenea dintr-o familie încîlcită. Familia sa nu m-a interesat defel. Unii și-au tras un glonte în cap, de anormali ce erau, alții au pierit în nesăbuite expediții de vînătoare, contele a rămas singur. Singur ? Cine știe ! Poate există și alții care dau tîrcoale, într-o familie ca a lui totul e posibil. Contele avea o avere uriașă, și faptul îl obseda. Se temea de moarte. Mai ales se temea că va fi otrăvit."

Maximilan Cornea rînji cu neîncredere.

— Alţi posibili moştenitori ? E prea simplu, nu-mi place. Cum s-a întîmplat ? Un posibil moştenitor care se afla chiar pe navă, l-a lichidat pe conte, iar apoi a încercat s-o împuşte şi pe soţia sa, moştenitoarea directă — admiţînd că s-a tras asupra marchizei şi nu a căpitanului Haag...

Marchiza : „Aceste posibilităţi le-aţi formulat dumneavoastră, domnule, nu eu."

Ad. Mocanu : „Şi totuşi e plauzibil să fie chiar aşa."

M. Cornea : „Am mai spus că e prea simplu şi nu-mi place."

Ad. Mocanu : „Adevărul nu trebuie neapărat să placă. Mai aveţi ceva de spus în favoarea dumneavoastră, doamnă ?"

Marchiza : „Nu simt nevoia să pledez în favoarea mea ! Totuşi ar mai fi ceva de spus. Contele, dacă e să-l credem, a mai fost victima a trei atentate. Teama lui de moarte era totuşi justificată..."

M. Cornea : „Aţi fost de faţă ?"

Marchiza : „O singură dată, la teatrul din Philadelphia. În pauză contele a băut şampanie, ca de obicei, şi i s-a făcut rău. Au intervenit la timp medicii, i-au administrat vomitive, purgative, nu mai ştiu ce. A scăpat."

M. Cornea : „Ce toxic a fost folosit ?"

Marchiza : „Morfină".

Ad. Mocanu : „Era contele morfinoman ?"

Marchiza : „Nu, domnule. Nu era nici măcar un alcoolic ca lumea. El bea de frică, nu de plăcere. Nu era nimic. Doar un nobil fricos."

M. Cornea : „Şi celelalte două atentate ?"

Marchiza : „N-am fost de faţă. Nu ştiu ce e adevărat şi ce nu."

M. Cornea : „Sau pur şi simplu evitaţi a da răspunsuri exacte ? !"

Ad. Mocanu : „Protestez ! Martora e hărţuită !"

Marchiza (superioară) : „Nu mă simt hărţuită. Iată ce ştiu din gura contelui. La teatrul din Geneva i s-a admi-

nistrat fostului meu soţ o doză de acid cianhidric. A scăpat. Iar la un teatru din Lyon s-a tras asupra lui dintr-o lojă apropiată, şi iarăşi a avut noroc..."

Comisarul : „Iar pe nava *The Silver Bird* i s-a administrat stricnină şi... n-a mai avut noroc ! Domina ! O marchiză de Brinvilliers, posibil o stră-străbunică a dumneavoastră, împreună cu o fată, La Voisin, ambele implicate în crime prin otrăvire, ambele arse pe rug, au fost pe cît se pare la originea sumbrei legende cu privire la vrăjitoarele decapitate, arse pe rug, şi care totuşi nu mor, legenda despre *non-morts*. Cunoaşteţi ceva cu privire la asta ?"

Marchiza : „Nu !"

Comisarul : „Răspunsul acesta vă inculpă, doamnă ! E posibil ca să nu cunoaşteţi amănunte, cum să le zic, picante, din istoria Franţei ?"

Advocatul apărării : „Doamna marchiză de Brinvilliers nu este obligată să cunoască istoria Franţei. Cele întîmplate în secolul XVII nu au legătură — directă — cu aceste crime de pe navă. Acuzatorul să se limiteze la timpurile noastre."

M. Cornea : „Puştiule..."

Ad. Mocanu : „Ştiu. Dar am să fiu obraznic ! Doamnă ! Căpitanul Haag s-a interpus pentru a vă apăra de nişte gloanţe ce vă erau adresate ?"

Marchiza : „Aceasta a fost impresia mea. De cîte ori să vă spun ? !"

Comisarul : „Avea, căpitanul Haag, pentru dumneavoastră un sentiment de iubire ?"

Marchiza : „Căpitanul nu mă antipatiza. Aluzia cu privire la iubire e ridicolă. Antipatie ? Nimeni nu avea vreun resentiment faţă de mine pe această navă."

Ad. Mocanu : «În afară de cel care a încercat să vă împuşte. Vă întreb : căpitanul Haag a pronunţat cuvintele sau silabele „mec", „meic", „mac" sau „maic" ? Au fost cuvinte sau horcăitul unui muribund ?»

Marchiza : „Nu pot fi sigură de nimic."

M. Cornea : „Încercați să ne puneți pe o pistă falsă ?"

Marchiza : „Nu încerc nimic. Mă plictisesc."

M. Cornea : «Cu atît mai bine. Mai povestiți-ne ceva. Nu vi s-a întîmplat ceva deosebit pe „The Silver Bird" ?»

Marchiza : „În afară de moartea soțului meu, nimic. Dar moartea unui conte fricos e ceva deosebit ? (Marchiza avea o sclipire în ochi, cine ar fi putut preciza dacă era ironică, speriată sau chiar înfricoșată ?) Am avut o permanentă insomnie, dacă aceasta poate fi considerată o întîmplare deosebită, și, dacă nu beam seara, nu reușeam să dorm. Iar mie nu-mi place să beau. Colindam noaptea ca o stafie, prin cotloanele navei. Unul a încercat să mă sărute cu forța, am asistat la scene de groază între oameni căsătoriți, geloși, la scene duioase de iubire, între oameni necăsătoriți, însă de asemenea geloși, gelozia domină planeta, am asistat la... sînt acestea întîmplări deosebite ? Deseori mă pomeneam în fața apartamentului lui Paul, contele, soțul meu..."

Comisarul : „Foarte interesant !"

Marchiza : „Nu e interesant. E trist. Simțeam că îl amenință cu adevărat o primejdie. Nu-l mai iubeam, chiar îl detestam, însă nu-i doream moartea... poate din autoprotecție... știam că moartea lui îmi va... Totdeauna în fața ușii sale se afla una dintre gorile. Nu mai am ce povesti... și sînt, acum, chiar sînt foarte obosită !"

Ad Mocanu : „În acest caz să terminăm !"

M. Cornea : „Ați înșirat o serie de întîmplări pe care nici nu le considerați întîmplări. Nu ați omis nimic ?"

Marchiza : „Nimic, domnule... (Ezitînd) Poate ar mai fi un fleac. Cu adevărat un fleac. *Într-o seară n-am fost salutată.*"

M. Cornea : „Pardon ? Nu înțeleg."

Marchiza : „Nu e nimic de înțeles iar amănuntul nu contează. Toți bărbații de pe această navă mă salută."

Ad. Mocanu : „Îi cunoașteți pe toți ?"

Marchiza : „Nici pe departe. Dar sînt salutată, să zicem, din curtoazie. Într-o seară, pe puntea *B*, la tribord, un bărbat a trecut repede pe lîngă mine, fără să salute."

M. Cornea : „Faptul v-a indispus ?"

Marchiza : „Nu i-am acordat importanță și am uitat imediat, dar acum, că insistați..."

Ad. Mocanu : „Îl cunoșteați pe individul care nu salută femeile frumoase ? Măcar din vedere ?"

Marchiza : „Cred că nu-l mai văzusem pînă atunci. Și asta m-a cam surprins. Pe un vapor, oricît de mare, începi să cunoști toate figurile..."

Ad. Mocanu : „Puteți face o descriere a acelui om ?"

Oricît de obosită, marchiza ridică fruntea cu semeție.

— Bărbații se uită după mine, iar nu eu după bărbați! Totuși... cred că arăta ca un gentleman, purta un costum deschis, avea un ten oarecum negricios, părea zvelt și, posibil, avea favoriții ușor încărunțiți. Nu mai știu nimic...

Detectivii părăsiră apartamentul marchizei și se serviră la bar cu o bere rece. Nu se afla nimeni în preajma lor.

— Noi sîntem niște genii, declară Maximilian Cornea. Eu în mod sigur. Tu, probabil, în devenire. Acest caz e penibil, un caz de rutină bun pentru bătrînul Coadă de Șobolan (porecla unui comisar). El ar scotoci cu deosebită rîvnă printre pasageri, interogîndu-i pe cei ale căror nume încep cu „mac", „mec", „meic" sau „maic". Dar noi ce facem ?

— Vom scotoci și noi...

În bar intră Hobson.

— Domnilor, comandantul Haag *pleacă*. Poftiți la ceremonie !

— Desigur. Vine și marchiza ?

— A fost invitată, dar nu știm dacă vine.

Hobson o luă înainte. Marchiza se afla pe punte, în rochie neagră, cu eșarfă neagră pe umeri. Mateloții și ofițerii se aliniaseră. Drapelul atîrna în bernă. Tunul navei bubui funebru de douăsprezece ori. Era ora douăsprezece.

Căpitanul Hobson rosti cîteva cuvinte, simplu, sec, scurt. Se pregătiră să lanseze în mare cadavrul bine lestat cînd Maximilian Cornea strigă :

— Opriți ! Doar pentru un minut.

— Opriți, aprobă Hobson, și el mirat.

Comisarul fugi spre cabina comandantului Haag unde îl opri marinarul pus de veghe, Cornea îl trimise la naiba, ce, nu știe cine este el ?, marinarul se duse la naiba, comisarul descuie ușa și primul lucru care-l atrase fu portretul întors cu fața la perete. O curiozitate — nu o curiozitate detectivicească ci pur și simplu o curiozitate nebună îl făcu să întoarcă portretul. Rămase încremenit. Din ramă îl privea o frumoasă femeie cu ochi verzi (așa bănui comisarul, căci fotografia bineînțeles nu era în culori), cu păr negru, puțin ondulat. Nu era marchiza de Brinvilliers, însă ar fi putut fi... Marele detectiv nu era atît de naiv ca să creadă că exista sau existase o legătură reală între marchiză și căpitanul Haag, nu, el respinse imediat această idee... era desigur vorba de una din acele coincidențe demente... de care ne izbim prea des ! În schimb, în mintea comisarului încolți alt gînd. Îl păstră deocamdată doar pentru sine. Găsi vioara căpitanului, în eșarfa ei roșie, reveni pe punte, o privi pe marchiză, cuvîntă :

— În amintirea bravului căpitan Haag, care a salvat viața frumoasei doamne de Brinvilliers, care a condus cu demnitate această navă, am să cînt ceva din vioara căpitanului Haag. Hobson tuși. Ceilalți așteptau. Maximilian Cornea mai zise : După ce am fost exclus de la Arhitectură, fiindcă riscam să devin un prost arhitect, după ce m-au dat afară de la Conservator, fiindcă riscam să devin un muzician mediocru, am ajuns la poliție unde am devenit un eminent detectiv. (Ad. Mocanu știa că șeful său minte de stinge, dar a știi să minți, considera comisarul, să minți cînd e necesar, e o calitate...) Prin urmare nu mă descurc grozav la acest instrument, explică Maximilian

Cornea. (Nu se descurca defel !) E cineva dintre dumneavoastră mai... virtuoz ?

Ad. Mocanu se îngrozi la gîndul că nimeni din cei de față nu se va oferi, și-n acest caz cum se va descurca marele criminalist ? Are să cînte el... el care nici nu știa cum se ține arcușul în mînă ? Dar iată că din rîndul ofițerilor ieși... cine ? Lino Martin, mai palid ca oricînd.

— Cu voia dumneavoastră, am să încerc eu !

Luă vioara și execută un „adaggio" trist, una dintre bucățile favorite ale căpitanului Haag... Soarele bătea nemilos. O picătură de transpirație galbenă se prelingea pe fruntea violonistului.

Iar apoi, căpitanul Haag *plecă*... O floare înaltă, carnivoră, salută intrarea lui în ocean...

Comisarul avu apoi o scurtă convorbire cu Hobson. Detectivii se retraseră, și-n lipsă de altă ocupație, luară cîte un păhărel. Cam un ceas mai tîrziu un ofițer intră în cabina comisarului, depuse pe măsuță o listă, salută și ieși. Detectivii examinară tabelul și izbucniră în rîs. Existau vreo zece Mac, vreo zece Mc., vreo zece Mike și nenumărați Maknell, Makstone, Makegreen, etc, în total 54 de nume. Cincizeci și patru de posibili suspecți. Îi luară pe rînd, exact cum ar fi făcut-o bătrînul Coadă de Șobolan. Erau întîmpinați fie cu ostilitate, fie cu neîncredere, cînd cu ironie, cînd cu simpatie. Pasagerii americani îi primeau cordial și-i serveau invariabil cu whisky. La sfîrșitul „turneului" detectivii se simțeau cam cherchelițți și nu înaintaseră cu ancheta măcar un milimetru. Cerură niște cafele tari.

— Tu, puștiule, încă de pe acum ești un mic snob și promiți să devii un snob remarcabil. Și fiindcă ești un snob, știu că ai la tine un dicționar englez-român. Adă-l repede !

— Aceeași idee am avut-o și eu.

— Dar eu am avut-o înaintea ta !

Frunzăriră dicționarul oprindu-se asupra cuvintelor *macabre, mackerel, make, make-believe, maker, makeshift, make-up, making, make-up-man...* Subliniară dintre acestea unele, iar Ad. Mocanu încercui cu roșu termenul *make-up-man,* machior.

— De ce, Adrian ?

— Aproape fără nici un motiv. Asupra contelui, dacă e s-o credem pe marchiză, s-au produs trei atentate, toate trei la niște teatre...

— Dar a fost ucis pe o navă...

— Și nava asta e un fel de teatru...

— Și unde ajungem cu „machiorul" ?

— Mă tem că nicăieri, domnule comisar.

— Nu este prima înfrîngere pe care o suferim.

— Și nici ultima.

Astfel trecu ziua aceea, și următoarea. Nimic nou. „The Silver Bird" se strecură printre niște insulițe, apropiindu-se de Colombo. Detectivii stăteau pe terasă și se consolau bînd ceva rece. Marchiza se plimba singură pe puntea sporturilor.

— Invitați-o, domnule comisar.

— La ce bun, puștiule ?

— Hm... Eu pot să mă retrag.

Spre mirarea lor, doamna de Brinvilliers veni singură și nesilită de nimeni la masa lor. Comisarul trase un fotoliu, frumoasa femeie se așeză.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

— Cum așa ? Steward, un Martini pentru Doamna !

— Îl accept, mulțumesc. Mîine debarc la Colombo.

Cei doi polițiști se priviră.

— De ce debarcați, lady ?

— M-am plictisit de această navă, domnilor.

— Ce coincidență ! Și noi ne-am plictisit. Și noi debarcăm la Colombo.

— Cum ? Mă urmăriți ?

— Nici gînd ! Sîntem, totuși, în concediu. Dar pe „The Silver Bird" am lucrat ca niște robi, și fără nici un succes.

— Orele petrecute cu mine, au fost ore de robie, *Maximilien ?*

Femeia vorbise atît de direct încît comisarul roși. Ad. Mocanu dădu să se ridice, marchiza îl opri.

— Rămîi, domnule. În fond nu e nici un secret. Îl iubesc. Și brusc figura doamnei de Brinvilliers se încordă. Pe punte, mai jos, trecea repede un bărbat zvelt, negricios, elegant, sigur de prestanța sa.

— El este ! spuse marchiza.

— Care el ?

— Bărbatul care nu m-a salutat...

— Am să-l provoc la duel. Hei, mister ! strigă Maximilian Cornea.

Cel interpelat nici nu întoarse capul. Comisarul porni după el. Inspectorul porni după comisar. Gentlemanul dispăru într-un coridor. Polițiștii îl urmăriră. Gentlemanul începu să fugă. Polițiții începură să fugă și ei. După o urmărire sălbatecă, îl încolțiră într-un cotlon. Gentlemanul se întoarse cu fața și îndreptă către polițiști un revolver. Comisarul îl recunoscu. Ad. Mocanu îl recunoscu. Maximilian Cornea izbucni în rîs.

— Fără glume proaste, Lino Martin !

— Sînt contele Alexander de Yholdy !

— Nu mai spune ! Și dacă ești conte, de ce faci cînd pe fostul polițist, cînd pe ofițerul de navă, cînd, pur și simplu pe pasagerul misterios ? De ce te machiezi ? Murind, capitanul Haag a încercat să explice, dar n-a avut timp, iar noi am fost derutați de acel „make" crezînd că e un nume. De ce te machiezi, de ce ai încercat să fugi ? Pentru mine nu poți fi decît un asasin. Am în buzunar o armă. Am mîna în buzunar. Înainte ca tu să apeși pe trăgaci, vei fi ciuruit. N-ai nici o șansă. Nu știi că țintești. Ai tras în conte, în teatrul acela, și ai rănit un pensionar.

Ai tras în marchiză și l-ai ucis pe căpitanul Haag. Dacă tragi în mine, vei ucide pe unul din curioșii de la capătul culoarului. Dă-mi arma ! Imediat !

Comisarul mirosi țeava revolverului și zise „da, cu el s-a tras recent". Apoi scoase din buzunarul vestonului o brichetă și rîse. „Asta e arma mea ! Eu nu umblu înarmat în afara serviciului. Ți-am tras o cacialma, machiorule ! Adrian, ai o batistă curată ?"

— Poftim, comisare !

Maximilian Cornea luă batista, o examină, o mirosi.

— De cînd îți parfumezi batistele, Adrian ? Și tu o curtezi pe marchiză ? Nu-mi răspunde, lasă ! Imobilizează-l pe individ. Nu fi prea blînd cu el !

Cu o forță ce nu i-ai fi bănuit-o, cu o brutalitate ce nu-i semăna, Ad. Mocanu îl înșfăcă pe conte, pe machior, pe ofițer, în sfîrșit pe individul din fața sa.

Maximilian Cornea comise și el un gest nu tocmai gentil : scuipă zdravăn în bastista subalternului său.

— Iartă-mă, Adrian, am să te despăgubesc...

Și comisarul începu să frece vîrtos fața celui prins.

În cîteva minute apăru un chip nou : nu mai era nici Lino Martin, nici pasagerul misterios. Acum semăna cu un viezure, iar ochii mici trădau teamă și răutate.

Comisarul surîse încîntat.

— Figuri noi, figuri noi ! Ești un machior priceput. Dar eu sînt un mare detectiv ! Haide, Lino Martin, sau conte de Yholdy, sau cine drakku oi fi ! Înainte marș !

Îl escortară pînă la terasă, unde marchiza aștepta.

— Doamnă, vă prezint un individ ce pretinde că ar fi și el conte, Alexander de Yholdy. Dacă nu minte, e poate unul dintre acei „moștenitori necunoscuți" de care ați pomenit. Poveștile cu moșteniri nu prea mă pasionează. Eu consider cazul rezolvat. A fost un fleac pentru mine. Speram într-un deznodămînt mai... colorat. Nu, nu-mi datorați nimic... Mi-ați plătit frumos.

Comisarul se înclină în fața marchizei și se întoarse către fostul secund.

— Căpitane Hobson, îți predau un dublu asasin. Pretinde că e conte, dar nici că-mi pasă ! În cabina lui vei găsi o trusă de machiaj, bine garnisită. Ascunde-o ! Altfel e în stare să se deghizeze iar... și iar...

Toamna, într-o seară ploioasă, Adrian Mocanu zise :

— Pun pariu că ghicesc de ce sînteți cam trist, uneori, domnule comisar.

— Prea multe ghicești tu, pușiule !

— Da. Vă cuprinde dorul de niște ochi verzi...

— Ascultă, Adrian, cine sînt eu ?

— Celebrul șef al Brigăzii a 3-a Criminale.

— Bravo ! Ai ghicit și acum ! Ce locuință am eu ?

— O cameră.

— Pardon ! O cameră și un antreu. Marchiza mi-a oferit palate înconjurate de parcuri, lachei în cămăși albe, pantaloni de dril și cizme argintii, mi-a oferit, cadou de nuntă, *The Blue Château,* bănuiesc că e un fel de castel în Spania, în sfîrșit mi-a oferit inima ei.

— Știu. Și nu ați primit.

— Nu.

— Din cauza strălucitei noastre profesii și a dragilor noștri borfași ?

— Să zicem că da. Și-apoi eu sînt orice, dar *maquereau,* nu.

— Domnule comisar ! Știu că mă considerați un băiat deștept. Dar sînt chiar mai deștept decît vă închipuiți, spuse cu impertinență tînărul. Mai există un motiv, foarte serios, pentru care ați refuzat inima marchizei. Să vi-l spun eu, sau preferați să mi-l spuneți dumneavoastră ?

— Deci și tu știi ?

— Știm cam la fel de mult amîndoi.

— Prin urmare — comisarul renunță pentru moment la infatuare — amîndoi știm că pe căpitanul Haag l-a ucis

„machiorul", dar că pe contele de Yholdy nu e chiar sigur că tot el l-a otrăvit...

— Exact, aprobă „puștiul". Care e varianta dumneavoastră ?

— Am trei, Adrian. Poate că tot „machiorul" e în cauză. Dar e posibil ca pe Yholdy să-l fi aranjat căpitanul Haag în persoană, dintr-un fel de gelozie... retroactivă, să-i zicem, știi, oamenii sînt imprevizibili, prea bine semăna marchiza cu fosta lui iubită pe care a pierdut-o în împrejurări ce nu le vom cunoaște niciodată...

— Niciodată... ?

— În același timp nu sînt sigur, nu sînt deloc sigur, că nu chiar marchiza de Brinvilliers l-a otrăvit pe conte, soțul ei.

— Și-n același timp e posibil ca marchiza să-l fi otrăvit pe conte în colaborare cu Haag.

— Întotdeauna vrei să ai ultimul cuvînt, puștiule. E marele tău defect !.

Ad. Mocanu surîse trist.

— Încep, fără voia mea să-l copiez pe șeful meu... Apoi, tînărul surîse și mai trist. Zise : Și cu toate acestea, o iubiți și acum pe marchiza de Brinvilliers !

— Cred că da, recunoscu, bărbățește, marele dectectiv.

După un interval de tăcere, Ad. Mocanu reluă :

— Prin urmare, credeți că nu vom ști niciodată cine a fost misterioasa iubită a căpitanului Haag ?

— Cred că nu, puștiule.

— Atît de rar sînteți modest ! Deci nu știți ?! Dar eu știu.

— Tu ? Nu mai face pe grozavul !

— Acum șapte, opt ani, poate nouă, am citit prin ziare — eram elev — cum ați operat la Constanța, da, la Constanța, una din marile dumneavoastră arestări. V-ați strecurat pe post de bărbat fatal în patul unei faimoase jefuitoare de bijuterii, și astfel ați aflat amănunte chiar

din gura ei. Cam la fel a procedat, în urmă cu vreo trei sute de ani, un polițist francez, Desprez, cel care a arestat-o pe Marie d'Aubray, marchiză de Brinvilliers, otrăvitoare, sau vrăjitoare. Desprez s-a travestit în popă și astfel a intrat în mănăstirea unde se ascunsese prima otrăvitoare din neamul Brinvilliers. Dumneavoastră v-ați travestit în bărbat fatal, n-a fost greu. Atît acel Desprez, cît și dumneavoastră nu ați folosit procedee loiale.

Comisarul căzu pe gînduri.

— Loiale ! Cum poți fi loial cu cei neloiali ? Ia spune-mi, Adrian, cum o cheama pe hoața aia ? Nu cumva...?

— Clotilde...

— Clotilde ? !

— Clotilde de Brinvilliers ! precizează Ad. Mocanu. Era minunat de frumoasă, iar din reportaje reieșea că are ochi verzi, păr negru. Poza ei a apărut și din față și din profil. Ca și a dumneavoastră, de altfel, Alcătuiați o armonioasă pereche ! Sînt însă foarte mirat că nu ați remarcat asemănarea frapantă dintre acea jefuitoare de bijuterii și marchiză ! Cum se poate, domnule comisar ?

Comisarul medită o clipă. Răspunse evaziv :

— De cîte ori o vedeam pe marchiză, venea un ecou în amintirea mea. Dar nu știam cum să-l localizez. Ce să-i faci, chiar și pe un om mare ca mine îl poate lăsa memoria.

Maximilian Cornea rămase posomorît. Îi venea greu să-și recunoască slăbiciunile. Vorbi ca pentru sine :

— Surori ? Verișoare ? Simplă coincidență ? Nu cred în coincidențe ! Vrei să afirmi, Adrian, că acea Clotilde a fost marea dragoste a căpitanului Haag ? Că eu, arestînd-o, am ruinat viața căpitanului Haag ?

— Cam acesta ar fi adevărul crud. Dar, în fond, nu v-ați făcut decît datoria.

— Hm !...

— Dar dacă Joséphine și Clotilde sînt una și aceeași persoană ?

— Absurd, protestă comisarul. Una a devenit marchiză, cealaltă hoaţă de mare calibru. Cel mult surori. Imposibil să fi fost una şi aceeaşi persoană, mi-aş fi dat oricum seama.

— Nimic nu este imposibil, domnule comisar.

— În orice caz, aici ne izbim de o limită. Ceea ce ştim sigur este că în primul plan al acestor întîmplări a fost, fără voia sa, căpitanul Haag.

— Nu dumneavoastră, domnule comisar ?

— Lasă ironiile, puştiule ! Dacă mă gîndesc bine, tot eu am fost în prim plan.

Cuprins

Enigma doamnei cu pelerină neagră 5

Dyane Clintwood împotriva tuturor 46

„Avant de mourir" 117

Balada căpitanului Haag 156

Lector : CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor : MARIANA ȘTEFAN

Bun de tipar 9.I.1954. Apărut 1954.
Comanda nr. 2158. Coli de tipar 7.

Comanda nr. 30 431
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1,
Republica Socialistă România

colecția aventura

Leonida Neamțu

Se făcuse prea tîrziu sau prea devreme pentru a ajunge la o concluzie. Ad. Mocanu se duse în cabina lui, la culcare, la rîndu-i șeful Brigăzii Criminale dormi adînc și fără vise pînă ce ușa lui fu deschisă. Privi ceasul. Ora nouă dimineața, desigur i se aducea cafeaua, dar în loc de cafea neagră răsări figura întunecată a secundului Hobson. Ofițerul nu făcu nici o introducere protocolară, nici măcar nu dădu bună dimineața. Zise:
— Căpitanul Haag e mort.

Lei 10